

Cô nàng xinh đẹp của tổng giám đốc

Contents

Cô nàng xinh đẹp của tổng giám đốc	1
1. Chương Mở Đầu : Biệt Thự Hạ Gia	1
2. Chương 1	7
3. Chương 1 .2	9
4. Chương 1 .3	11
5. Chương 2	13
6. Chương 3	17
7. Chương 4	23
8. Chương 5	28
9. Chương 6	34
10. Chương 7	42
11. Chương 8	50
12. Chương 9	55
13. Chương 10	61
14. Chương Kết	65

Cô nàng xinh đẹp của tổng giám đốc

Giới thiệu

Cô Nàng Xinh Đẹp Của Tổng Giám Đốc là câu chuyện tình cảm của Hạ Vân Vi. cô luôn nghĩ phụ nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xinh-dep-cua-tong-giam-doc>

1. Chương Mở Đầu : Biệt Thự Hạ Gia

Hạ gia có tổng cộng sáu người, ngoại trừ hai vợ chồng thì còn bốn người con gái là—Hạ Tâm Diệp, Hạ Vân Vi, Hạ Chi Liên và Hạ Thiên Cẩn.

Cô con gái lớn là Hạ Tâm Diệp, cá tính tính có chút gấp gáp nóng nảy, là người thoải mái, không tính toán những chuyện vặt vãnh, thích tự do tự tại, cuộc sống của cô không hạn chế không bó buộc, yêu hận rõ ràng, là một cô gái có cá tính. Hiện tại cô là một chuyên gia thiết kế thời trang lại không thích xuất đầu lộ diện nên toàn bộ trang phục do mình thiết kế đều lấy danh nghĩa của những người bạn tốt để tuyên truyền.

Cô con gái thứ hai là Hạ Vân Vi, là người duy nhất trong nhà không thể đoán được tính cách. Toàn thân luôn phảng phất hơi thở lười biếng vô hại, trong mắt luôn mang theo ý cười khiến đàn ông nhìn vào liền say mê. Là một cô gái vô cùng quyết rũ.

Sở thích của cô chính là trêu chọc người khác, đối với những người cô ghét hoặc không thích, cô sẽ trưng ra vẻ mặt vô hại, cốt yếu cũng chỉ muốn lừa họ. Cô từ nhỏ đã thông minh, lại biết quản lý tài sản, tuổi còn trẻ đã là một cô gái có tiền lại xinh đẹp, mong muốn cả đời chính là sống nhàn nhã, nhẹ nhàng, có thể làm điều mình thích.

Cô con gái thứ ba là Hạ Chi Liễn, là người im lặng ít nói, tính cách có chút nhát gan, hiện là một họa sĩ vẽ tranh minh họa có chút danh tiếng, cô không giỏi việc tạo lập quan hệ giữa người với người nên ở cùng Hạ Vân Vi, ngoài người nhà, cô hầu như không có bạn bè, mỗi ngày chỉ biết ôm máy tính dồn sức làm việc.

Cô con gái út là Hạ Thiên Cẩn, cô là người khiến cả nhà đau đầu nhất. Cô vốn là người cởi mở thoải mái, không hiểu thế nào mà từ khi tốt nghiệp đại học tính cách cô lại thay đổi hoàn toàn, trở thành một người lạnh lùng khó có thể thân thiết.

Để tiện cho công việc nên cả bốn người đều lần lượt dọn ra ngoài ở, khó có cơ hội tụ họp đông đủ. Nhưng ngày hôm nay, các thành viên trong gia đình lại đến đông đủ, tập trung hết trong nhà.

Người đứng đầu Hạ gia—Hạ Vĩ Phong, chủ tịch tập đoàn Hạ thị, cùng phu nhân là Lương Kiều Kiều. Giờ phút này, hai người đang ngồi bên trong đại sảnh, không ngừng quan sát bốn cô con gái ngồi phía đối diện——

“Tâm Diệp, con đã 28 rồi.” Hạ Vĩ Phong tâm trạng vui vẻ nhìn chằm chằm cô con gái lớn.

“Đúng vậy a!” Tâm Diệp ngẩn đầu nhìn cha mình, không hiểu vì sao ông lại hỏi một câu như vậy.

“Đúng vậy! Đúng là nên kết hôn”

“Hả !?” Tâm Diệp sững sờ ngược nhìn cha mẹ.

Hạ Vĩ Phong nhìn vẻ mặt không thể tin của con gái, nói: “Mấy ngày trước, cha gặp lại người bạn cũ ở thời đại học, phát hiện con cùng con trai bạn họ cũng đã đến tuổi lập gia đình, cũng nên xử lý chuyện hôn nhân của các con một lần cho xong.”

Tâm Diệp đứng lên, hai tay chống nạnh, đôi lông mày nhíu lại sắp thành một đường thẳng, chất vấn cha mình: “Xử lý một lần chuyện kết hôn của chúng con ? Con từ lúc nào lại cùng con trai bạn họ có hôn ước rồi ? Sao mà chính con cũng không biết thế ?”

“Sao? Cha vẫn chưa nói với các con sao ?” Hạ Vĩ Phong hoài nghi nhìn về phía vợ mình. Lương Kiều Kiều lắc đầu một cái, tỏ ý không có.

Hạ Vĩ Phong thấy vậy dùng sức vỗ trán mình, nói: “À, là cha quên, thật là, chuyện quan trọng thế này sao cha lại quên nói cho các con thế này?”

Tâm Diệp nhìn cha mẹ mình: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”. Sau đó lại quay sang nhìn các cô em gái một cái, cả ba cô em đều đồng thời lắc đầu.

“Các con quên rồi sao? Khi còn bé, bạn bè cha từng mang con trai bạn họ đến đây chơi, khi đó cũng đã quyết định hôn sự của các con.” Nói xong Hạ Vĩ Phong gượng cười, ông đương nhiên biết bọn trẻ lúc ấy còn quá nhỏ, làm sao có thể nhớ được.

“Chúng con?” Vân Vi chau mày, cô nghe ra trong lời nói của cha mình lộ ra sơ hở.

Lương Kiều Kiều nói: “Đúng vậy! Để xem, cả ba con cũng đã đến tuổi kết hôn, không bằng cùng nhau giải quyết một lần cho xong.”

Tâm Diệp không vui lớn tiếng nói: “Chuyện như vậy sao cha mẹ không nói sớm ?” Sau đó lại nói: “ Con thậm chí còn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Đúng đấy! Tại sao phải kết hôn ? Sống như vậy không phải rất tốt sao ?” Không có gì vướng bận. Vân Vi lạnh giọng thốt ra câu này, nói cách khác cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn.

Chi Liễn bĩu môi, cúi đầu nói: “ Con....Con cũng vậy..” Sau đó lại lắc đầu để biểu đạt suy nghĩ của mình

Chỉ còn mỗi Thiên Cẩn lạnh nhạt ngồi một bên, ngay cả nói cũng chẳng muốn nói. Chẳng qua từ trên vẻ mặt lạnh nhạt ấy cho thấy, cô đối với chuyện kết hôn này, cũng không còn nhớ.

Lương Kiều Kiều không đồng ý với lời nói của các con: “Phụ nữ là phải lấy chồng sinh con, các con thế nào mà lại không muốn kết hôn ?” Bà nhíu mi nhìn chằm chằm họ. Nhớ lại ngày đó, khi bà 19 tuổi đã sinh Hạ Tâm Diệp rồi.

Hạ Vĩ Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: “ Chuyện này đã sớm được quyết định, các con không muốn cũng không được.”

Người trước sau chưa từng mở miệng, Thiên Cẩn rốt cuộc cũng lên tiếng: “Muốn con kết hôn, đây là chuyện không thể nào.”

Dù cho cô năm nay đã 25 tuổi, có lẽ đối với một số người mà nói, đây là thời điểm tốt để kết hôn, nhưng mà đối với cô, chỉ mỗi cô biết, cả đời này cô sẽ không có khả năng kết hôn sinh con dù cho chỉ một ngày.

Tâm Diệp tức giận, hướng ghế sofa ngồi xuống: “Con cũng không muốn.”

Hai tay cô khoanh trước ngực, bộ dạng như nhẫn nhịn.

Cái gì gọi là chuyện đã được quyết định khi còn bé? Trong đầu cô bây giờ nửa điểm ấn tượng cũng chẳng có.

Nhìn các chị em dửng dưng biểu đạt kiến của mình, Chi Liễn là người ít can đảm nhất cũng cố gượng sức phe phẩy cái đầu đang rũ xuống.

Chỉ còn mỗi Vân Vi là lộ ra vẻ mặt trầm tư. Qua lời nói của cha, trong đầu cô hình như cũng dần hiện lên hình ảnh một cậu bé.

Hạ Vĩ Phong nghiêm túc nhìn các cô con gái của mình: “Bất luận các con có đồng ý hay không, chuyện đã quyết định, khi đến thời điểm, các con không muốn cũng phải gả.” Ông không ngờ đến họ sẽ phản đối kịch liệt như thế, ngay cả muốn thương lượng cũng không được.

Lúc đầu khi đề nghị chuyện này, cũng là muốn tốt cho bọn họ! Kết thông gia với người quen biết, thứ nhất vì là bạn bè thân thiết, con gái gả đi sẽ không bị chịu khổ, thứ hai là con trai bọn họ ai cũng là người ưu tú, không cần phải lo lắng cho các cô chọn sai đường.

Bình thường, bọn họ ai cũng rất biết điều, hiếu thảo, lại rất nghe lời, nhưng tại sao khi nói đến chuyện này ai nấy cũng đều trở nên không nghe lời như vậy?.

Sáu người giằng co hồi lâu, không ai còn tâm trạng để nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, Hạ Vĩ Phong lắc đầu, cùng vợ đi vào phòng.

Sau khi hai người đi, bốn cô con gái vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, cũng có người lên tiếng trước

Gương mặt Chi Liễn như sắp khóc, cô kéo kéo Vân Vi, nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì của chị mình: “Vân Vi..... phải làm thế nào đây? Em, em không muốn cưới....” Vừa nghĩ đến việc sẽ phải sống cùng một người đàn ông mình không hề quen biết thì trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng.

Vân Vi trưng ra vẻ mặt tràn đầy tự tin, vuốt vuốt đầu em gái, giọng nói mang theo nụ cười như muốn tiếp thêm can đảm cho em mình: “ Đừng lo lắng.”

Tâm Diệp mệt mỏi dựa vào ghế sofa, không nhịn được than thở: “Làm sao mà không lo lắng! Ngay cả mẹ cũng đồng ý cuộc hôn nhân này.” Thiệt là, cha mẹ không có chuyện gì làm hay sao lại tìm chồng cho bọn cô! Cô vẫn là người đầu tiên phải chịu khổ a.

Vân Vi quay sang nhìn cô em gái út của mình, muốn biết ý cô thế nào: “Thiên Cẩn, em thì thế nào?”

Bị kêu đến tên, Thiên Cẩn nhìn Vân Vi một lúc lại nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Em sẽ không cưới.”

Trong đầu hiện lên một âm mưu đen tối, Vân Vi cười nhìn mọi người: “Được rồi! Nếu tất cả chúng ta đều không muốn lấy chồng, vậy cách giải quyết chỉ có một, chính là——trốn.” Trên mặt cô hiện lên nụ cười kèm theo đó là lúm đồng tiền rục rờ mê người, trong ánh mắt là sự thông minh kèm theo một chút bướng bỉnh.

“Vậy có thể trốn được bao lâu?” Tâm Diệp nhứt chí nói.

Vân Vi mở miệng, chặn lại sự nóng nảy gấp gáp của Tâm Diệp: “Em còn chưa nói hết, chị đừng gấp như vậy chứ.” Sau đó lại nói tiếp: “Trước tiên phải trốn đi, tìm một người đàn ông đến giúp, sau đó dẫn hắn về nhà gặp cha mẹ, để cha mẹ hủy hôn ước không phải là được sao.”

Đợi đến khi hôn sự bị hủy, lại nói với cha mẹ, đã cùng người đàn ông kia chia tay, hơn nữa tâm hồn bị tổn thương, như vậy bọn họ sẽ không ép buộc các cô nữa, không phải sao?

“Chị hiểu rồi, dù cho không được tốt lắm, nhưng miễn cưỡng có thể sử dụng được.” Tâm Diệp chợt hiểu ra, vui vẻ đứng lên, trong đầu không ngừng tính toán.

Chi Liễn mặc dù nghe, nhưng không hiểu, cô hỏi Vân Vi: “Vậy bây giờ phải làm gì?” Muốn cô tìm đàn ông? Đây thật là chuyện đáng sợ, cô sợ nhất là đàn ông.

Vân Vi vỗ nhẹ đầu em gái, trên mặt cười đến rục rờ: “Hiện tại sao? Trốn a!”

Nói rồi cả bốn cô đều cùng nhau chạy vọt ra cửa, chuẩn bị tiến hành “Kế hoạch hủy hôn.”

Đến khi cả bốn cô con gái đều đi mất, hai vợ chồng từ trong gian phòng đi ra, trên mặt không giấu được nụ cười.

Muốn chạy trốn?! Vậy phải xem các cô thế nào, làm sao có thể trốn khỏi lòng bàn tay bọn họ.

Lại nói từ đầu.....19 năm trước.....

Hôm nay đối với Hạ gia là một ngày tốt, bởi vì người đứng đầu Hạ gia—Hạ Vĩ Phong, cùng bạn bè ở thời đại học, đang trên đường đi vào nhà.

Nhớ lại ngày đó, bọn họ là một đám bạn tốt, tuy rằng mọi người đến từ những nơi khác nhau trên thế giới nhưng tính cách lại rất giống nhau, chính vì vậy, dù cho đã tốt nghiệp nhiều năm nhưng tình bạn giữa năm người họ cũng không vì khoảng cách mà thay đổi.

Mà bọn họ, vì để gắn kết thêm tình nghĩa, nên đã tính toán “thân lại càng thêm thân”, hôm nay, chính là ngày “Ghép đôi.”

Sáng sớm, chuông cửa chính Hạ gia đã vang lên. Cửa chính vừa mở, từ bên ngoài có bảy người cùng bốn cậu bé trai tuổi tác xấp xỉ nhau tiến vào.

“Các cậu đến rồi sao. Mau vào ngồi, tớ chờ các cậu đã lâu rồi,” Hạ Vĩ Phong tâm trạng vui vẻ, vừa dùng tiếng Trung để chào hỏi, mặt khác lại chăm chú quan sát các cậu con trai đi bên cạnh bọn họ, khóe miệng cười càng lúc càng lớn.

Cả năm người bạn tốt bởi vì tình bạn thân thiết nên đều học tiếng mẹ đẻ của nhau. Cho nên bốn người còn lại cũng sẽ dùng tiếng Trung để nói chuyện.

Một người đàn ông trong số đó là Lạp Kiệt Nhĩ-Á Phổ Tư Tam Thế* dùng đôi mắt tinh anh nhìn về phía sofa, bốn bé gái trông đáng yêu như thiên sứ: “Con cậu à? Thật đáng yêu, sao một chút cũng không giống cậu.”

“Cái gì không giống? Con gái tớ đứa nào cũng giống tớ! Các cậu không thấy đôi mắt đáng yêu đó là di truyền từ tớ sao.” Hạ Vĩ Phong kiêu ngạo lớn tiếng, tay chỉ vào đôi mắt mình.

Một người đàn ông ngồi ở đầu khác, Kurosawa Vũ Lang, hết sức không đồng ý lời hắn: “Hừ! Đó là giống vợ cậu, con gái người ta lớn lên mà giống cha, không dọa chết người à.”

“Tốt lắm! Các người đừng tranh cãi ai giống ai nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.” Còn có ba người phụ nữ, vẻ mặt bất đắc dĩ đồng thanh nhắc nhở chồng mình.

“Nói cũng đúng, chẳng qua là.....làm sao quyết định đây? Chẳng lẽ phải chọn số.” Người nói là một người đàn ông vô cùng tàn nhẫn, hắn hiện là người cầm đầu tổ chức Zehder Mafia, Cổ Mông—Mặc Tây Nhĩ*

“Chẳng thà chúng ta xem đoán số vậy.” Người nói là Hạo Hoàng, hắn chưa từng kết hôn, hắn đã tiếp nhận vị trí người đứng đầu gia tộc, đồng thời cũng chịu trách nhiệm việc giáo dục người thừa kế tiếp theo.

Người thừa kế tiếp theo—Xa Nhân Hạo, là một cậu bé được Hạo Hoàng nhận nuôi từ cô nhi viện.

Lần này, Hạo Hoàng chính là mang theo Xa Nhân Hạo tham gia “ghép đôi”

“Các anh đừng làm rộn nữa được hay không?” Lần này là bốn người phụ nữ cùng đồng thanh hét lớn.

Vợ của Hạ Vĩ Phong, Lương Kiều Kiều đề nghị: “Không bằng ta quan sát một chút trước đi. Không phải mọi người cũng muốn ở đây vài ngày sao? Cũng không cần gấp như vậy.”

“Được rồi! Cũng thấy chỉ có như vậy là tốt nhất.” Trừ phương pháp này ra, mọi người thật sự cũng không nghĩ ra được phương pháp nào khác.

Nhưng đến buổi chiều, bốn người đàn ông vẫn lén lúc chơi đoán số, quyết định chọn người ghép đôi.

Bốn cô gái nhỏ ngây thơ lại đơn thuần, cứ như vậy theo đó từng việc được mở ra.....

Vân Vi ngồi nghỉ mát bên trong sân, cô bé mở to đôi mắt trong suốt, vẻ mặt tràn ngập hiếu kỳ, nhìn chăm chăm vẻ mặt không chút thay đổi của cậu con trai, xem ra là một cậu bé hung hăng a.

Gương mặt cô bé hồng hồng, có hai lúm đồng tiền dễ thương, khoe miệng mang theo một nụ cười ngây thơ. Mà ở phía đối diện, từ đầu đến cuối cậu bé Kurosawa Sâm Xuyên cũng không ngượng nhìn cô, chỉ mãi nhìn về một hướng khác.

Cậu một chút cũng không muốn biết, vì sao cha mẹ lại mang cậu đến nơi này, còn để cậu một mình đối mặt cùng một cô bé.

“Anh, Vi Vi ở đây làm anh giận sao?” Vân Vi chỉ 10 tuổi, cô bé thật không hiểu, tại sao anh lại không thèm để ý đến cô.

Từ nhỏ, cô là đứa trẻ được cả nhà thương yêu nhất, hề người nào gặp cô, dù là người lớn hay trẻ nhỏ, ai cũng đều khen ngợi cô, yêu thương cô, muốn cô quan tâm, không phải sao?

Nhưng cậu bé này, từ đầu đến giờ anh đến nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, đến để ý cũng không để ý cô một chút, ngay cả khi cô nói chuyện, anh cũng xem cô như người vô hình, không thèm ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Sâm Xuyên nghe được giọng nói cô bé dịu dàng đáng thương, nhưng cậu vẫn như trước, không thèm để ý đến cô bé.

Vân Vi chờ một lúc sau, cô bé thấy anh một chút không có phản ứng, lúc này cô có chút tức giận

Cô thở hồng hộc, hai gò má phồng lên, cô bĩu môi, trong lòng tràn đầy không cam lòng: “Anh, anh.....”

Cô bé lớn tiếng gọi, chỉ mong anh để ý hay giống như những người khác, khen ngợi cô.

Sâm Xuyên vẫn như cũ vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng lần này quá đáng hắc mặt lên, giả vờ như không nghe thấy cô gọi.

Có trời mới biết giờ phút này cậu muốn trở lại Nhật Bản như thế nào, tuy cậu chỉ 15 tuổi nhưng đối với bản thân yêu cầu rất cao, không chỉ việc học ở trường phải giỏi, cậu còn yêu cầu cha mẹ nhọc nhằn thêm những

thứ khác, chỉ hi vọng sau này lớn lên có thể tiếp nhận và quản lý sự nghiệp của cha mình dễ dàng hơn. Cho nên đối với cậu, việc bị đưa đến Đài Loan quả thật là việc làm lãng phí thời gian quý giá.

Vân Vi thấy anh vẫn không để ý mình thì nhú lại đôi mày nhỏ nhắn,

Giờ phút này trên gương mặt cô đã không còn nét ngây thơ cùng nụ cười hồn nhiên trước đó, mà thay vào đó là đôi mắt mở to, nhưng đã không còn vẻ đơn thuần.

Cô bé nhảy xuống ghế, phủi phủi những cánh hoa còn vương trên quần áo, sau đó kiêu ngạo ưỡn thẳng người, đi về phía Sâm Xuyên.

Sâm Xuyên nghe thấy tiếng bước chân của Vân Vi, tưởng rằng cô bé sẽ rời đi.

Vân Vi đi đến đứng trước mặt anh, sau đó lại nhìn quanh bốn phía—————Rất tốt, không có người, ngoài anh và cô, bên ngoài không có một ai.

Vân Vi hài lòng cười, nhưng nụ cười lại không mang nét đáng yêu, mà lại mang một tia bướng bỉnh cùng.....đáng sợ.

“Này! Đầu gối bự”

Lời vừa nói ra, Sâm Xuyên ngây ngẩn cả người, cậu cho là mình đã nghe nhầm. Lần này, cuối cùng cậu cũng ngẩn đầu lên, hiếu kì nhìn chằm chằm cô gái nhỏ trước mặt.

Cô bé này.....vừa nãy còn ngọt ngào đáng yêu như một tiểu thiên sứ, vậy mà bây giờ.....Cậu cố gắng xác định, cậu nhìn cô bé, cô hung hăng như một tiểu ác ma.

“Đúng vậy! Là tôi gọi anh, anh làm gì cũng không để ý đến người khác à, tôi gọi anh nhiều lần như vậy, là con trai, anh cũng phải trả lời một tiếng chứ, để con gái dịu dàng gọi mình hoài như thế là rất bất lịch sự, cha mẹ không dạy anh điều đó sao.” Vân Vi hai tay chống nạnh trách mắng.

Thật là một tên con trai thối tha, cô trước giờ trong mắt mọi người luôn là một cô bé dễ thương đáng yêu, có sao phải chọc cô tức giận, hại cô phá hỏng hình tượng thế này cơ chứ?

Vẻ lạnh lùng trên mặt Sâm Xuyên rốt cuộc cũng thay đổi, cũng bởi cô gái này làm cậu thấy thù vị. Cậu tưởng rằng tính cách cô sẽ giống với vẻ ngoài, là một cô bé điềm đạm, chỉ biết để lộ nụ cười đáng yêu làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Nhưng không nghĩ đến vào lúc này.....

“Đừng nghĩ rằng anh lớn tuổi hơn tôi mà xem thường tôi, tôi cho anh biết, tôi và mọi người không thích anh, anh không quan tâm tôi, tôi cũng không thèm để ý anh.” Vân Vi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt thật sự mang theo tức giận, cũng chẳng thèm quan tâm trên mặt anh lúc này có chút gượng mình.

“Em.....là Vân Vi?”

Sâm Xuyên cảm thấy thú vị. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cậu trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt thì ngay cả cha mẹ cũng không dám quấy cậu, nói chỉ là đến người khác. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trên người cậu lại tỏa ra một sự chính chắn vượt quá số tuổi, làm cho người khác cảm thấy cậu rất khó thân thiết.

“Đúng vậy! Thì sao?” Vân Vi dùng sức hắc mặt, học theo bộ dáng anh lúc nãy đã đối xử với cô, cũng không thèm nhìn anh một cái.

Sâm Xuyên khước miệng nhếch lên để lộ nụ cười, cậu đương nhiên biết là cô gái nhỏ này học mình: “Em rất thú vị.”

Lời vừa nói xong, không biết vì sao, tâm trạng cậu đột nhiên tốt hẳn lên.

Thú vị?

Lần này, Vân Vi nhú mày nghiêm trọng hơn.

Gioại trừ xinh đẹp, đáng yêu, dễ thương như công chúa ra, cô bé chưa từng nghe ai nói cô thú vị bao giờ.

Đây là khen ngợi sao?

Vân Vi không hiểu, cô thật sự không hiểu. Nhưng Vân Vi biết một điều, từ nhỏ đến lớn cô luôn sống trong sự ca ngạo của người khác, nhưng tên con trai thối tha này lại làm cô cảm thấy dường như bản thân mình bị người ta khinh thường.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau. Mà chính xác là một người nhìn đối phương bằng ánh mắt thú vị, người còn lại nhìn đối phương với ánh mắt ngập tràn lửa giận.

Đột nhiên, cửa nhỏ phía sau sân bị người khác mở ra một khe hở nhỏ.

“Sao rồi?” Một người phụ nữ mặc ki-mô-nô lên núp tại đó, theo sau là một người đàn ông cũng cùng mặc ki-mô-nô.

Vì không muốn quấy rầy hai đứa trẻ trong sân, nên cha mẹ Sâm Xuyên chỉ có thể núp ở đây lén lút quan sát tình hình.

Mẹ Sâm Xuyên, Kurosawa Ngọc Diệp nhỏ giọng lại kích động quay ra sau nói với chồng mình là Kurosawa Vũ Lang:

“Anh tin không, con trai chúng ta ấy vậy mà mới vừa cười, tuy rằng chỉ là nụ cười nhỏ, nhưng em xác định, thật sự là con chúng ta vừa cười.”

Kurosawa Vũ Lang không tin, hỏi: “Thật sự?”

Đứa con này của hắn, bắt đầu từ năm 4 tuổi đến nay có lẽ cũng chưa bao giờ cười, cả người lạnh như một tảng băng, sao lại có thể cười vào lúc này?

“Thật a, em nghĩ có lẽ Vân Vi đã nói gì đó thú vị làm con chúng ta cười.” Ngọc Diệp suy đoán như vậy.

Kurosawa Vũ Lang vẻ mặt hưng phấn nói: “Nói cách khác.....cô bé này cùng con chúng ta thật sự rất xứng đôi.”

“Đúng vậy, chính là cô bé ấy.” Trước nay chưa từng có người nào khiến nét mặt con trai cô trở nên ôn hòa, Vân Vi thật là không tầm thường a! Ngọc Diệp hài lòng nở nụ cười.

“Nếu như vậy, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng báo cho Vĩ Phong, chúng ta sẽ đính ước với cô bé này.”

“Đúng vậy, đúng vậy, xem ra chuyến đi lần này thật không uổng phí.”

Xem ra trong mắt hai người họ, cậu con trai cùng cô gái nhỏ ở đằng xa kia thật rất xứng đôi, một nói một cười vui vẻ.

Nhưng sự thật?

Do Vân Vi đưa lưng về phía cửa nên từ đầu đến cuối hai người họ chỉ thấy được nụ cười của con trai mình mà không hay biết rằng, trên gương mặt của cô gái bé nhỏ này đang vô cùng tức giận. Rõ ràng, ấn tượng của cậu trong mắt cô vô cùng tệ.

Vân Vi thề, suốt đời này cô nhất sẽ không quên anh, người con trai khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Nhưng cô bé không biết rằng, cũng chính thời điểm ấy, cô đã bị cha mẹ mình đem “bán”, cuộc đời của cô sẽ phải gắn liền cùng người con trai này.....

Hết phần mở đầu—

2. Chương 1

“Vì sao con không thể có bạn gái?” Trong thư phòng, một cậu thanh niên chừng hai mươi tuổi đang đứng trước mặt cha mẹ, nét mặt rõ ràng rất bất mãn.

Cha của hắn mở miệng hỏi: “Thế nào, con thật sự thích người con gái đó?”

Người thanh niên đứng trước mặt người đàn ông, cả hai đều có khí phách cuồng ngạo giống nhau. Hấn ngẩng cao đầu: “ Không phải chuyện thích hay không thích, con đây là không thể chịu được ngay cả chuyện này mà hai người cũng muốn quản.”

Cha hắn nói: “ Vậy được rồi, thay vì cùng những cô gái kia chơi đùa, chỉ bằng con bỏ thêm nhiều thời gian vào việc học hành.”

“Về điểm này, chuyện này cũng không làm ảnh hưởng đến thời gian của con, điều con muốn biết là nguyên nhân vì sao con không thể có bạn gái.” Chỉ cần là chuyện của mình, hắn tuyệt đối không để người khác nhúng tay vào.

Mẹ hắn đứng dậy đi đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng kéo tay hắn ngồi xuống sofa, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói:“Con có một vị hôn thê.”

“Vị hôn thê?” Hắn cau mày, rõ ràng không vui.

Tuổi hắn cũng đã trưởng thành, cũng hiểu được thế nào gọi là vị hôn thê. Chỉ là từ năm 15 tuổi hắn đã bị cấm không được quá thân thiết cùng con gái, chẳng lẽ như cha mẹ nói, vì hắn có vị hôn thê sao?

“Đúng vậy! Cô bé là người Đài Loan, là con gái của một người bạn, người bạn đó và cha con là bạn tốt lúc còn học đại học.”

“Con không đồng ý.” Ánh mắt của hắn sau một khắc liền trở nên sắc bén.

Chuyện của hắn sẽ tự mình quyết định, kể cả người sau này cùng hắn kết hôn.

“Con thật không muốn sao?” Trong mắt mang theo ý cười mẹ hắn đi về phía bàn đọc sách, kéo ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một ít phong thư.

Cha hắn nhíu mày nói:“Con trai, con không muốn là tổn thất của con.” Ông rất thích cô bé kia, hình như tên cô là Vân Vi thì phải!

“Xem hình của cô bé một chút đi! Nếu con không muốn, mẹ và cha con sẽ nói chuyện lại với người nhà cô bé.” Trên mặt mẹ hắn mang theo nụ cười dịu dàng, mang hình đưa đến trước mặt hắn.

Hình này là tuần trước Hạ gia vừa gửi đến đây, người trong hình là một cô gái xinh đẹp khoảng 15 tuổi. Cả hai người vì muốn con trai mình an phận nên đặc biệt sai người mang đến.

Người thanh niên nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi của cha mẹ, hắn miễn cưỡng nhận lấy, nghĩ tạm thời ứng phó trước, sau đó sẽ thuyết phục cha mẹ hủy bỏ hôn ước.

Vậy mà, vừa nhìn đến cô gái nhỏ trong hình, hắn ngây ngẩn cả người.

Cô gái nhỏ với mái tóc dài cuốn lại buột ra sau, trên trán còn kẹp một trái tim màu hồng. Trên mặt đánh phấn, còn có một đôi mắt sáng như sao, đường như đôi mắt to, trên chiếc mũi còn dính kem, trên chiếc môi hồng cũng bị dính một ít. Trên mặt cô gái là nụ cười rực rỡ cùng chiếc lúm đồng tiền dễ thương.

Là cô.....năm năm trước, cô chính là cô gái nhỏ thú vị hắn đã gặp ở Đài Loan.

Hắn không hề quên cô, từ năm năm trước gặp cô cho đến giờ, đôi mắt to đáng yêu mà tràn đầy tức giận kia của cô vẫn luôn ở trong tâm trí hắn, cô gái nhỏ đáng yêu, cùng giọng nói mang vẻ tức giận đối với hắn, chẳng biết tại sao lại lần nữa vang lên bên tai hắn.

Năm năm sau, một lần nữa hắn nhìn cô, dáng vẻ cô xinh đẹp khiến hắn phải say mê.

Lần đầu tiên, hắn khao khát mãnh liệt có được một thứ, mà thứ đó chính là cô.

Nhìn hình, hắn cảm nhận được lòng mình không ngừng rung động, chính giữa tấm hình là cô gái nhỏ, trên mặt có nụ cười, khiến cho nhịp tim hắn đập nhanh không ngừng, cũng không thể thu hồi tâm mắt của mình.

Trong mắt, trong đầu và trong lòng hắn, đều chỉ có bóng dáng xinh đẹp của cô.

Lúc này hắn mới nhận thấy rằng mình như vậy lại là nhớ cô.....

“Thế nào? Thích vị hôn thê này sao?” Mặt dù nhìn vẻ mặt của hắn, bọn họ đã biết được đáp án, nhưng cha hắn vẫn mở miệng hỏi, muốn chính hắn nói ra đáp án này.

“Vân Vi.....” Vẻ bất mãn trên mặt hắn giờ đã không còn, ánh mắt hắn dịu dàng, say mê nhìn bức hình, nhẹ nhàng gọi ra cái tên đã sớm in trong đầu.

“Không sai! Không ngờ con vẫn còn nhớ người ta, thế nào, muốn chúng ta thay con quyết định cuộc hôn nhân này nữa không?” Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của con trai mình, mẹ hắn cao hứng cười.

“Tốt lắm.” Hắn đứng lên, lấy hết những bức hình còn lại trên tay mẹ mình, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn biểu tình lạnh như băng của hắn, trong lòng mẹ hắn có chút đau buồn, người phụ nữ hướng về phía chồng mình, giọng nói có chút thất vọng: “Con chúng ta cứ như vậy mà rời đi sao?”

Người đàn ông ở một bên nhìn dáng vẻ đau buồn của vợ, không khỏi đau lòng, hắn đi đến phía trước, dịu dàng ôm người phụ nữ vào trong lòng, an ủi: “Đàn ông nhà Kurosawa đều như vậy, em không phải cũng biết rồi sao?” Tính tình lãnh đạm như băng, ngày xưa hắn cũng từng như thế.

Người phụ nữ gạt đầu, cười khổ nói: “Hi vọng trong tương lai người con gái ấy có thể làm hắn thay đổi.” Vẫn như lúc ban đầu, lồng ngực của chồng cô vẫn ấm áp như vậy.

Nhớ đến bức hình Vân Vi, cô bé giống như những tia sáng mặt trời chói lọi, nhiệt tình và tràn đầy sức sống. Nếu cùng cô bé ở một chỗ, con trai cô nhất định sẽ thay đổi.

“Nhất định!” Người đàn ông kéo vợ để ngồi trên đùi mình, sau đó nhiệt liệt hôn vợ mình một cái.

Hắn hôn lên trán vợ, nhẹ giọng an ủi: “Nhìn cô bé kia làm anh nhớ đến em ngày trước, anh tin tưởng nhất định cô bé có thể làm con chúng ta thay đổi.”

“Vâng, nhưng mà còn phải đợi lâu.” Thở dài, cô nhẹ dựa vào ngực chồng.

“Đừng gấp, sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi.” Nhẹ ôm thân thể nhỏ nhắn của vợ, hắn cũng giống cô, cũng mong muốn ngày ấy có thể nhanh đến.

Và thời gian! Sẽ trôi qua rất nhanh.....

Ban đêm yên tĩnh, trong thư phòng rộng lớn, Kurosawa Sâm Xuyên khẽ tựa người vào ghế, trên tay cầm một tấm ảnh nhỏ.

Hắn nhìn tấm ảnh trên tay mình, gương mặt cương nghị lạnh lùng dần thay đổi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt khiến người khác phải say sưa.

Hắn nhẹ vuốt gương mặt cô gái nhỏ trong hình, mắt, mũi cùng môi. Trong mắt hắn lộ rõ tình cảm mà trước nay chưa từng có.

“Không bao lâu nữa.....Em sẽ trở thành vợ tôi...”

3. Chương 1.2

Trong phòng họp to lớn, tập trung đầy đủ tất cả các chủ quản, ai nấy vẻ mặt đều sợ hãi, cúi đầu im lặng không nói.

Lúc này không khí như đóng băng, khiến mọi người ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không dám phát ra.

Hôm nay là hội nghị hành chính cứ nửa tháng diễn ra một lần, mà chủ tịch dĩ nhiên là tổng giám đốc của bọn họ——Kurosawa Sâm Xuyên.

Ngồi ở vị trí tổng giám đốc, toàn thân hắt tỏa ra hơi thở lạnh như băng khiến người khác phải khiếp sợ, đôi mắt sắc bén thâm sâu, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của kẻ khác, khiến mọi người ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hắt cũng không có.

Kurosawa Sâm Xuyên giọng nói lạnh lẽo hỏi: “Đây chính là báo cáo tháng này của các người?”

Người đàn ông này thật khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, hắt giương mắt quét nhìn mỗi một nhân viên có mặt tại đó, trên mặt không chút biểu cảm, khiến người khác khó mà biết được hắt đang nghĩ gì.

Trong lòng mọi người không ngừng gào khóc....Khuôn mặt tổng giám đốc luôn lạnh như băng, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể làm người ta sợ hãi.

Tập đoàn tài chính Kurosawa là tập đoàn lớn đứng nhất nhì tại Nhật Bản.

Ở nơi này cạnh tranh kịch liệt, đời sống kinh tế lại rơi vào thời kì khó khăn, tiền lương mỗi nhân viên tại đây so ra với những tập đoàn khác chỉ có hơn chứ không hề kém.

Tuy nhiên, để có thể làm việc trong công ty này cũng phải là người thực sự có năng lực không chỉ vậy mà còn phải thực sự giỏi, một khi năng lực không đủ sẽ rất nhanh bị đào thải, cạnh tranh hết sức kịch liệt.

Mặc dù vậy, nhưng vẫn có rất nhiều người mong muốn được vào làm tại tập đoàn Kurosawa. Ở Nhật Bản, chỉ cần có thể tiến vào nơi này, chính là chứng minh năng lực của bản thân tài giỏi hơn người.

Nhưng, ngoại trừ yêu cầu cao, cạnh tranh ác liệt, thì điều khiến người ta sợ hãi chính là—————những ai làm việc tại đây nhất định đều bị dọa ất hồn mất vía khi nghe được giọng nói tổng giám đốc của bọn họ.

Không phải vì tổng giám đốc xấu mà dọa chết người, ngược lại hắt còn rất đẹp trai.

Chỉ là khuôn mặt đẹp trai đó, 1 năm 365 ngày đều y chẳng nhau, là vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi.

Rất nhiều phụ nữ muốn gần gũi hắt, từ đó có thể trở thành tổng giám đốc phu nhân của tập đoàn Kurosawa, nhưng hắt nhìn đến khuôn mặt lạnh lẽo vô tình kia thì bị dọa đến phải rút lui.

“Ngẩng đầu lên” Thanh âm Kurosawa Sâm Xuyên không lớn, nhưng giọng điệu lại đầy quyền uy khiến kẻ khác bị áp lực, làm những người có mặt tại đây ai cũng run rẩy.

“Xem ra, tôi đã phí công nuôi các người một thời gian dài.” Kurosawa Sâm Xuyên khẽ nở nụ cười, nhưng ý cười lại không nằm trong mắt hắt.

“Bắt đầu từ ngày mai, không cần đến đây nữa.” Hắt đứng lên, lãnh đạm nói ra một câu như vậy, sau đó bước đi, trong phòng chỉ còn lại gương mặt kinh hãi của các chủ quản.

Vân Vi nhàn nhã ngồi tại tiệm cà phê, cô ngồi bàn phía ngoài, hưởng thụ mặt trời của buổi hoàng hôn. Nhẹ nhàng nâng lên tách cà phê, cô tỉ mỉ thưởng thức, sau đó một muỗng sữa xuống bàn, hai mắt hơi nhắm lại.

Cơn gió ấm áp khẽ thổi qua, nhẹ nhàng đưa những sợi tóc của cô, hương thơm nhàn nhạt trên người cô cũng theo gió, lan tràn khắp nơi.

Những người đàn ông liên tục tranh giành, mong có thể ngồi gần vị trí của cô gái xinh đẹp, bọn họ ngửi thấy hương thơm từ trên cô, ai nấy đều mê muội nhìn cô.

Cô mở ra đôi mắt sáng như sao, nhẹ nhàng chỉnh lại mái tóc rối của mình, cử chỉ không khỏi tản ra nét mỉa mai.

Cô nâng tách cà phê uống một ngụm, cảm nhận vị ngọt dần lan tràn trong miệng, cô hài lòng cười: rất ngọt, rất ngọt.

Đàn ông chung quanh bởi vì cô cười mà trở nên kích động.

Rất cuộc có người không nhịn được:“Tiểu.....Tiểu thư....”

Vân Vi nhường mày, ngược nhìn gương mặt đàn ông đỏ như trái cà chua, cô mỉm cười quỵn rũ, xém chút nữa câu mắt linh hồn tên đàn ông.

“Cô.....Cô thật xinh đẹp.....” Tên đàn ông lắp bắp:“Tôi.....tôi có thể hay không xin, mời tiểu thư uống tách cà, cà phê?”

Sự trầm mặt cùng nét cười dịu dàng trên gương mặt cô khiến tên đàn ông đứng trước mặt cô khấn trương, lau một ít mồ hôi trên trán.

Nghe xong lời hắn nói, cô vẫn giữ nét cười đầm đăm dịu dàng, từ từ liếc về những tên đàn ông phía sau hắn.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có cơn gió lạnh khe quét qua trong lòng, làm hắn không tự chủ được run rẩy đứng thẳng.

Thật lạ, mặt trời lớn như vậy, sao lại thấy lạnh? Hắn không nhận được xoa xoa hai cánh tay mình, cảm thấy kì quái liền quay đầu tìm hiểu.....

Trời!.....Chuyện gì xảy ra vậy?

Những tên đàn ông phía sau hắn, ai nấy cũng đều dùng ánh mắt như tên bắn nhìn hắn, dọa hắn sợ đến mức ngay cả hít thở cũng không thông.

Chỉ với bộ dạng như vậy cũng muốn đến gần cô gái xinh đẹp kia? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thật không muốn sống! Mọi người không ngừng nhìn về phía tên đàn ông không biết lượng sức kia, ánh mắt ai cũng đều bắn ra những tia khinh bỉ cùng xem thường.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, đầu hắn càng lúc càng thấp, giây tiếp theo, hắn liền buồn bã rời đi.

“Ai

” Cô bắt đắc dĩ thở dài.

Thế nào mà lại thiếu tự tin đến vậy? Nói không chừng cô sẽ gật đầu đồng ý với hắn thì sao.

Cô nhìn về phía đối diện tiệm cà phê, nơi là cao ốc tập đoàn tài chính Kurosawa, mà cô ngồi đây chính là đợi một người.

Đợi người nào?

Ha ha ha! Có lẽ là một người đàn ông hạnh phúc nhất cũng đáng thương nhất.

Nếu hắn cưới cô, đó là hắn không may mắn. Nhưng nếu hắn biết điều, đồng ý việc hủy hôn cùng cô, vậy.....đó là may mắn của hắn a!.

Đừng tưởng rằng cô quên hắn, người đầu tiên trong đời không coi trọng cô, tên con trai xem thường cô.

Không sai! Cô còn nhớ hắn, cái tên đầu gối bự tên Kurosawa Sâm Xuyên, có lẽ lúc đó vì quá nhỏ tuổi, nhưng.....Cô không bao giờ quên hắn đã xem thường cô.

Muốn cưới cô, nằm mơ cũng đừng nghĩ tới!

4. Chương 1 .3

Vốn dĩ cuộc sống hiện tại của cô không cần đến đàn ông, nên cô không thể cưới hắn được, dù cho hắn có tiền, có địa vị, cô cũng chẳng thèm quan tâm.

Chỉ là.....cô có phần mệt mỏi, vuốt vuốt đôi mắt, đã đợi lâu như vậy, vẫn không gặp được người muốn gặp.

Hắn đúng là thật bận rộn!

Cô vươn tay chống cằm, ngồi suy nghĩ, tiếp tục đợi người.

Mặc dù cô nói với các chị em nên tìm một người đàn ông đến đóng kịch, nhưng suy đi nghĩ lại, cô quyết định dùng biện pháp khác nhanh hơn, trực tiếp hơn, cô tin tưởng với khả năng của mình, chắc chắn có cách khiến người đàn ông kia chủ động hủy hôn.

“Tiểu thư xinh.....xinh đẹp.....”

Cô ngẩng nhìn người vừa phát ra tiếng nói, gương mặt nhẹ nở nụ cười mê người.

Lại nữa, hôm nay đã là người thứ 13 rồi a.

Không nghe thấy hắn nói gì với cô cả, chỉ thấy hắn nói xong không đến mười giây lại đi mất. Những tên đàn ông này, nói chuyện với cô không đến ba câu liền biến mất, thật là.....làm người ta cảm thấy thỏa mãn a.

Không sai! Đúng là thật thỏa mãn.

Ha ha ha! Có ai lại không biết cô chính là lấy việc được người khác tiếp cận, nghe người ta khen ngợi mà trở thành thú vui, thậm chí còn nghe không biết chán??

Đây là sở thích từ lúc còn nhỏ của cô, có người khen ngợi mới cho thấy được mị lực của bản thân, không phải sao?

Đột nhiên, cô phát hiện phía đối diện cô một chiếc xe hơi tư nhân cao cấp, nhìn thấy một người đàn ông biểu cảm lạnh lùng đi ra cửa chính, tiếp đó hắn ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Chính là hắn? Cô như mộng mị, cuối cùng cũng hiểu rõ, trong mắt to rõ ràng hiện lên nho nhỏ tính toán.

Căn phòng làm việc sắp xỉ gần năm mươi mét vuông, toàn bộ đều là màu tối. Tại nơi này, bất cứ thứ gì từ ghế sofa, khay trà, cho đến bàn làm việc, cứ hễ là đồ vật thì hầu như đều lấy màu chủ đạo là màu tối. Nó thâm trầm, nặng nề khiến người khác cảm giác như nơi này không hề có chút sức sống.

Chủ nhân căn phòng này, Kurosawa Sâm Xuyên, đang tiến về phía cửa sổ, hắn đưa mắt ra phía ngoài cửa sổ, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, chân mày nhíu lại.

Cô bỏ trốn!

Nghĩ đến việc bản thân đã chờ đợi cô rất lâu nhưng cô lại chạy trốn, vốn dĩ vẻ mặt đã lạnh như băng, nay vẻ băng lãnh lại tăng gấp bội lần, ánh mắt sắc bén lại như bốc lửa.

Nhìn công văn chất đống trên bàn hắn lại cảm thấy chán ghét, chỉ muốn nhanh đến Đài Loan, tìm lại vị hôn thê của hắn, hắn nghĩ hắn đã biết nguyên nhân cô bỏ trốn là gì rồi.

Mười hai năm trước, khi hắn biết vị hôn thê của mình chính là cô, để đón nhận cô, hắn bắt đầu giữ khoảng cách với các cô gái khác, cố gắng phát triển sự nghiệp, để khi cô trở thành cô dâu của hắn, trở thành vợ hắn, sẽ không lo lắng về tương lai, trở thành một cô gái được người người ngưỡng mộ.

Kết quả thì sao? Cô lại bỏ trốn! Vì sao chứ?

Hắn vẫn luôn quan tâm cô, hễ là chuyện liên quan đến cô, hắn biết rất rõ, nên lúc biết cô bỏ trốn, trong thời gian ngắn nhất hắn tìm chị cô là Hạ Tâm Diệp, hỏi thăm cô đã đi đâu, chị cô nói cô đi tìm hắn, nhưng đã hơn một tháng, sao cô vẫn chưa xuất hiện?

Chẳng lẽ cô có người đàn ông khác? Hắn nhắm mắt, trong lòng nhanh chóng dâng lên một ngọn lửa giận.

Trong lòng mang nhiều nghi vấn cùng tức giận, hắn chờ cô lâu như vậy, chờ đến kết quả lại thế này, hắn tuyệt đối không chấp nhận.

Một tuần nữa, nếu cô vẫn không xuất hiện, vậy.....chính hắn sẽ đi tìm cô, mang cô trở về!

—————Hết chương 1—————

5. Chương 2

Mấy ngày nay, nhà Kurosawa luôn bị bao phủ trong bầu không khí nặng nề.

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì cậu chủ nhà bọn họ, mấy ngày này không biết vì sao tâm tình vô cùng khó chịu, khiến người khác chỉ muốn tránh hẳn càng xa càng tốt

Bính thường hẳn đã đủ đáng sợ rồi, toàn thân luôn tỏa khí lạnh, người khác khi nhìn vào chỉ còn biết bất động, mà nay.....hắn của hiện tại xem ra còn dọa người hơn.

Chỉ là.....ngày này, còn có một chuyện trọng đại hơn xảy ra.

Là gì sao?! Đó chính là vị hôn thê trong truyền thuyết của cậu chủ nhà bọn họ, đột nhiên xuất hiện a!

Chỉ cần là người nhà Kurosawa thì ai cũng từng nghe ông chủ nói qua: Cậu chủ có một vị hôn thê.

Mà nay.....cô lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, dĩ nhiên khiến mọi người cảm thấy hiếu kỳ, ai nấy cũng đều muốn thấy dáng vẻ thiếu phụ nhân tương lai.

Nhìn gương mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mang theo nụ cười dịu dàng làm người ta hít thở không thông, đôi mắt to sáng ngời chứa đựng sự thông minh cùng ý cười, dáng người thước tha mềm mại, giờ tay nhấc chân đều mang theo nét tao nhã dịu dàng.

Này.....đây chính là nữ chủ nhân tương lai của bọn họ sao?

Dù là nam hay nữ, vừa nhìn thấy Vân Vi từ ngoài cửa bước vào, trong mắt không giấu được sự tán thưởng cùng ngưỡng mộ.

Vân Vi xuất hiện, hiển nhiên trong nhà Kurosawa không ít lời bàn tán, nhưng cô đối với sự việc này không lo cũng không sợ, trên mặt vẫn nguyên nụ cười ngọt ngào, theo sự hướng dẫn của quản gia hướng thẳng về phía trước.

Quản gia hết sức cung kính hướng dẫn cô đi đến phòng khách, ngồi tại đó đã có một người phụ nữ cùng hai người đàn ông.

Một người đàn ông trong đó là người đứng đầu nhà Kurosawa, Kurosawa Vũ Lang, người phụ nữ còn lại ngồi bên cạnh là vợ hắn, Kurosawa Ngọc Diệp.

Trên mặt Vân Vi trước sau vẫn giữ nét cười ngọt ngào mê người, đối mặt với đôi mắt vô cùng nghiêm túc, xem ra không dễ để lấy lòng người đàn ông này, nhưng cô cũng không cảm thấy sợ hãi.br />

Mà bên cạnh, Kurosawa Ngọc Diệp nhìn Vân Vi, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng, dù sao người có thể ở trước mặt chồng cô có biểu hiện tự nhiên như thế, thật sự là rất ít thậm chí không có, huống chi là một cô gái trông có vẻ dịu dàng yếu đuối thế này (lừa tình lừa tình)

“Con chính là Vân Vi?” Hiển nhiên Kurosawa Vũ Lang rất hài lòng về Vân Vi.

“Đúng ạ, chúc sức khỏe Kurosawa bác trai, bác gái ạ” Cô nói tiếng Nhật lưu loát, đồng thời cũng đưa lên mồn quá.

Kurosawa Ngọc Diệp giật mình nói: “Con nói tiếng Nhật thật sự rất chuẩn.” Giọng nói không giống người ngoại quốc tí nào. Cô còn tưởng rằng mọi người phải dùng tiếng Trung để nói chuyện.

Kurosawa Vũ Lang nói: “Hạ gia cũng dạy dỗ con thật tốt, ngay cả chuyện này cũng suy nghĩ đến, xem ra con cũng đã chuẩn bị tốt, có thể trở thành con dâu của nhà Kurosawa rồi.”

“Không phải.” Vân Vi lắc đầu một cái, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào kèm theo lúm đồng tiền,: “Học tiếng Nhật là vì bản thân con thích, với lại 2 tháng trước đây, con vốn không hề biết mình có vị hôn phu tại Nhật Bản.”

Lời vừa nói ra, hai người lớn đang cầm tách trà chuẩn bị uống thì tay tức khắc dừng giữa không trung, vẻ mặt có chút sững sờ.

Lúc này hai người mới chợt mới phát hiện, trong mắt Vân Vi mang theo tia sáng tinh nhuệ, không đơn giản như vẻ ngoài của cô.

Ý của cô là.....từ đầu đến cuối cô không hề biết mình có một vị hôn phu, mà bản thân cô, có lẽ cũng không có ý định hoàn thành hôn ước này?

Vậy cô đến đây làm gì? Hai người không hiểu, bắt đầu nghiêm túc quan sát cô gái trước mặt.

Trong mắt cô không mang chút sợ hãi nào, đôi mắt to vẫn chăm chú nhìn thẳng về phía bọn họ, cũng không có ý định nhượng bộ, vậy cô đến đây.....có mục đích gì!!!

Vân Vi cũng không vội giải thích, nhìn sắc mặt có phần ngỡ ngàng của hai người lớn, cô cuối đầu, thản nhiên uống tách trà vừa nhận từ phía người làm.

Trà này thật đúng là không tệ, cô hài lòng thưởng thức vị trà, cảm nhận vị trà chậm rãi khuếch tán trong miệng, sau đó từ miệng trượt xuống cổ.

Đột nhiên, có một ánh mắt sắc bén từ bên phải hướng thẳng nhìn về phía cô, Vân Vi quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười khiêu khích, nhìn thẳng về phía ánh mắt đó.

Người đàn ông này.....trông rất quen.....Không đúng! Phải nói, chỉ cần nhìn đến gương mặt hắn, cô liền lập tức nhận ra. Chỉ là, hắn trong ấn tượng của cô có chút gì đó không giống.

Tóc hắn rất đen nhưng không mấy gọn gàng, có một ánh mắt thâm sâu không thấy đáy, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Gương mặt hắn cương nghị như một tác phẩm điêu khắc, kết hợp với bộ trang phục bao bọc lấy thân hình cao to của hắn, nhìn qua tràn đầy uy quyền.

Toàn thân hắn tản ra không khí lạnh lẽo, lảng lảng ngồi một bên, bắt chéo hai chân, hai tay khoanh trước ngực, quan sát cô.

Ngày đó, từ xa nhìn hắn, cô không thấy có điểm gì đặc biệt, hôm nay nhìn lại, quả nhiên.....về mặt không khác gì đầu gối bự!!!

Hắn chính là Kurosawa Sâm Xuyên, là vị hôn phu mà cô không thừa nhận.

Trong mắt Vân Vi lóe lên tia sáng lạnh lợi, chỉ trong nháy mắt, cô lại nở nụ cười vô hại.

Hướng về phía Kurosawa Sâm Xuyên lịch sự gật đầu, không đợi hắn có phản ứng, cô lập tức quay đầu nhìn hai người lớn.

Đồng thời, Kurosawa Sâm Xuyên cũng tập trung quan sát cô.

Cuối cùng, cô cũng xuất hiện!

Sâm Xuyên cẩn thận chăm chú nhìn Vân Vi, mái tóc dài tự nhiên nằm phía sau, những sợi tóc theo cử chỉ của cô mà khẽ lay động, hàng lông mi dài, nhỏ, lại có đôi mắt to nhu mì làm say lòng người, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi đỏ mọng ướm ắt, mang theo nụ cười mê người.

Cô đã không còn giống như dáng vẻ kia: ngây thơ lại đơn thuần, như trong ký ức của hắn, cô của hiện tại vô cùng xinh đẹp, thông minh lại tinh ranh.

Thật lạ, hắn cảm thấy bộ dạng này của cô rất giống một người, nhưng lại không nghĩ ra là ai.

“Vân Vi, ta muốn biết.....hôm nay con đến, là có mục đích?” Ngọc Diệp nhìn Vân Vi nghĩ: nếu như Vân Vi và con cô có thể sống cùng nhau, nhất định cô bé có khả năng khiến con trai cô thành một con người khác, cũng giống như cô đã làm chồng mình thay đổi vậy.

“Vâng.” Vân Vi cúi đầu, nét cười cùng chiếc lúm đồng tiền trong nháy mắt biến mất, trông có vẻ khổ sở.

Kurosawa Vũ Lang quan tâm nói: “Không sao, có chuyện gì, con cứ nói.”

Xem ra là một cô gái yếu đuối, hẳn là đàn ông, dĩ nhiên sẽ đau lòng khi thấy bộ dáng này.

“Con.....” Cô muốn nói lại thôi, cúi đầu, trong mắt lại thoáng qua một tia ma mãnh.

Sâm Xuyên híp mắt, mặt không biến sắc, ở một bên không ngừng quan sát hành động của Vân Vi.

Cuối cùng hẳn cũng biết bộ dạng này của cô trông giống ai—————

Chính là, người ngồi bên cạnh, mẹ hẳn.

Hai người này, bề ngoài trông có vẻ duyên dáng, dịu dàng, nhưng thật ra trong đầu luôn có âm mưu, thậm chí còn nhiều đến nỗi khiến người ta thấy choáng.

Phụ nữ như thế này, trên mặt mang vô số mặt nạ, muốn cởi cũng cởi không xong.

“Con muốn hủy hôn.” Giọng cô không lớn, nhưng đủ làm cho ba người có mặt nghe rõ ràng.

Gioại trừ Kurosawa Vũ Lang kinh ngạc hét lớn ra, vợ cùng con trai hẳn, một người nở nụ cười, người còn lại sắc mặt thêm u ám.

Hẳn có nghe lầm không? Cô một mình đến nhà hẳn, cùng cha mẹ hẳn nói muốn hủy hôn, thật có dũng khí! Đôi mắt Sâm Xuyên ngày càng trở nên lạnh lẽo khiến người ta khó mà hít thở, hẳn vẫn nhìn chằm chằm về mặt cổ tình lờ đi của Vân Vi.

Vân Vi phát hiện mình thực sự có khả năng chịu lạnh thật tốt, không bị ánh mắt sắc bén cùng lạnh lẽo của người đàn ông bên cạnh làm đóng băng.

Cô không cản ngăn đầu cũng biết, từ đầu đến cuối hẳn đều nhìn mình chằm chằm.

Biết hẳn như vậy, bên môi cô không khỏi giương lên nụ cười, ánh mắt cũng tỏa sáng. Hiện tại, những kí ức ngày còn bé đối với cô cứ như chuyện vừa mới xảy ra, lần này rốt cuộc cô cũng có thể áp chế ý chí hẳn, báo thù cho những việc trước đây hẳn đã làm với cô.

Không nên xem thường cô, cô là người có thú tất báo, chỉ cần là người đắc tội với cô, nhất định cô sẽ nhớ kỹ.

Nhưng, vẫn có một chút gì đó khiến cô không hài lòng.

Từ trong mắt hẳn, cô thấy mình vẫn giống ngày trước, hẳn cũng không tỏ ra hứng thú hay khen ngợi cô, vẫn như cũ vẻ mặt kiêu ngạo xem như không có chuyện gì. Cảm giác này.....thật khó chịu!

Nghĩ đến đây, Vân Vi đột nhiên nhú mày.

Hẳn.....có phải cũng không chấp nhận hôn ước này, nên mới có thái độ phớt lờ cô như thế?

Nếu quả thật như vậy, cô cũng không biết là mình nên vui hay nên buồn. Trong lòng, cảm xúc đột nhiên trở nên phức tạp.

Thật ra thì cô không biết—————Sâm Xuyên cũng không ghét cuộc hôn nhân, thậm chí, hẳn còn chờ đợi thật lâu.

Chẳng qua là, vẻ mặt không biểu cảm của hẳn đã trở thành thói quen, làm cho người khác không biết hẳn suy nghĩ gì, không thể bước vào thế giới nội tâm của hẳn. Hẳn luôn che giấu thật kĩ tâm tư mình, ngay cả người nhà cũng khó mà hiểu được hẳn, thì nói chi đến một người chỉ vừa gặp mặt hẳn hai lần như Vân Vi cô.

“Tại sao?” Kurosawa Vũ Lang cau mày, không hiểu vì sao cô bé muốn hủy hôn.

Xem như cách nay không lâu, cô bé mới biết được mình có một vị hôn phu đi, nhưng với gia cảnh tập đoàn Kurosawa của bọn họ, những người mong muốn có được cuộc hôn nhân này là nhiều không kể hết, chưa từng nghe có người không muốn bao giờ.

Vân Vi làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, cố gắng gượng cười, cô ngẩng đầu trả lời, cố ý tránh né ánh mắt sắc bén kia: “Con không có khả năng làm dâu nhà Kurosawa.”

Ngọc Diệp nhẹ giọng hỏi thăm: “Con không phải muốn kết hôn sao?” Từ trong ánh mắt Vân Vi, cô thấy được sự kiên định cùng khát vọng rực rỡ.

Cô nghĩ cô biết nguyên nhân Vân Vi không muốn gả vào nhà Kurosawa.

“Con tự nhận mình không có bản lĩnh, cũng không có tư cách làm cô chủ nhà Kurosawa” Hơn nữa cũng không muốn, không thích, không cần.

Ngọc Diệp phát hiện, trên người Vân Vi có một sự kiên trì, cô tuyệt đối không để bất cứ ai sắp xếp cuộc sống của bản thân mình.

Ngọc Diệp nhẹ giọng thở dài, trong lòng vốn tràn đầy mong đợi lại phát hiện Vân Vi không có ý định gả vào nhà Kurosawa nên chuyển thành thất vọng.

Cô gái này từ lúc vào nhà cho đến bây giờ, mới đầu có liếc con trai cô một cái, nhưng sau đó lại không thấy có bất cứ biểu hiện nào nữa cho thấy có hứng thú với con trai cô.

Ai

ngay cả gương mặt đẹp trai của con trai, nhà Kurosawa danh tiếng có địa vị, cô bé đều không để trong mắt, lần này làm sao giữ cô bé lại đây? Thật phiền não.

Nhìn lại con trai cô một chút xem, vẫn là mặt lạnh, cứ như chuyện này không liên quan đến hắn, ngoại trừ vẻ băng lãnh qua mấy thế kỉ cũng không thay đổi kia thì không có gì cả.

Vì sao vậy? Cô không hiểu. Không phải hắn rất mong Vân Vi có thể gả vào sao? Tại sao lại không lo lắng? Hắn định bỏ qua sao?

Kurosawa Vũ Lang ở một bên bất đắc dĩ lo lắng, hắn làm sao không biết suy nghĩ của vợ mình, nhưng cô gái này kiên quyết như vậy, sợ không dễ thuyết phục.

Trong khi hai người còn đang lo lắng thì Kurosawa Sâm Xuyên đột nhiên mở lời, giọng điệu kiên định——

“Tôi phải cưới em.”

Vân Vi nghe hắn mở miệng nói, trong nhất thời cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, vẫn là nụ cười ôn hòa như trước.

“Tôi có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ này, trừ khi.....em có biện pháp có thể khiến tôi từ bỏ suy nghĩ đó. Tôi cho em thời gian ba tháng, ba tháng này em ở tại đây, nghĩ biện pháp thuyết phục tôi.” Mặt hắn không thay đổi, khiến người ta khó mà nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Đợi lâu như vậy, chính là muốn cô trở thành cô dâu của mình, dù cho cô không đồng ý cuộc hôn nhân này, hắn cũng bắt buộc cô phải tiếp nhận!

Trong mắt hắn lộ ra sự kiên quyết, xem ra không phải đang nói đùa.

Hắn hạ chiến thư rồi, chỉ thấy hắn nhượng ày, biểu hiện trên mặt như muốn nói: em không dám nhận thách đấu với tôi.

Hừ! Vân Vi trong lòng cười lạnh.

Quả nhiên như trong dự tính của cô, hắn thế nào cũng nói như vậy.

Muốn cưới cô?! Phải xem hắn có bản lĩnh này hay không.

“Cưới tôi rất phiền phức.” Cô nghiêng đầu, dịu dàng cười, tốt bụng nhắc nhở hắn.

“Tôi vừa nói, trừ khi em có biện pháp khiến tôi từ bỏ ý nghĩ, nếu không tôi nhất định phải cưới em.” Vẻ mặt hắn vẫn lạnh như băng cùng kiên quyết.

“Anh không sợ tôi chạy trốn sao?”

Sâm Xuyên lạnh giọng nói:“Nơi đây là Nhật Bản, chỉ cần nhà Kurosawa lên tiếng, không kẻ nào dám dẫn em đi.”

Vân Vi cười nhạt: “Vậy sao? Vậy cũng tốt! Tôi chấp nhận đề nghị của anh.”

Vân Vi trong mắt đặc ý, trong lòng bắt đầu tính toán.

Có lẽ chỉ cần một tháng! Chỉ một tháng thôi, cái gia đình này từ trên xuống dưới, nhất định sẽ khản cầu cô rời đi nhanh một chút.

Cô ấy đang làm trò gì vậy? Giống như chỉ chờ hấn nói ra câu này vậy, tựa như.....hấn nhú mày, vẻ mặt vô cùng khó chịu, hấn có cảm giác giống như bị người điều khiển.

Về mặt đơn thuần lại vô hại của cô có thể gạt được người khác, nhưng không gạt được hấn, mặc dù vậy, ý muốn cười cô cũng không mất đi mà lại còn thêm mãnh liệt.

Mà hai người bên cạnh, nghe Vân Vi chấp nhận đề nghị của con trai mình cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù bọn họ không biết hấn có biện pháp gì, nhưng mà cũng rất vui vẻ.

Hai người vui vẻ gật đầu, lập tức sai người làm thay Vân Vi chuẩn bị phòng.

Kurosawa Vũ Lang nói: “Con ở lại là tốt rồi, muốn ở bao lâu thì ở. Ta và bác gái con phải đi thăm một người bạn cũ, chừng hai tháng sau mới trở lại, hai con hãy chung sống thật tốt.”

“Vây xin phiền.” Lễ phép gật đầu, Vân Vi ưu nhã đứng lên, chuẩn bị rời đi, trước khi đi, cô không quên nở nụ cười với người nãy giờ vẫn chăm chú nhìn mình, trong mắt mang vài tia khiêu khích.

Sâm Xuyên vẻ mặt lạnh lùng nhìn bóng lưng cô rời đi, không ai biết được trong giờ khắc này, tâm hấn có bao nhiêu là chấn động.

Hấn giận cô vì cô đã bỏ trốn, cũng giận cô vì cô kiên quyết đòi hủy hôn, nhưng mà.....không thể phủ nhận, sự xuất hiện của cô, lại làm lòng hấn thật sự vui sướng.

Cô tự tin có thể thuyết phục khiến hấn hủy bỏ hôn ước, vậy hấn cũng tự tin có thể khiến cô tiếp nhận hôn ước trong khoảng thời gian này.

Chiến tranh sắp bắt đầu, đến cuối cùng ai thắng, ai thua?

Mọi người chờ xem.....

—————Hết chương 2—————

6. Chương 3

Sáng sớm, nhà Kurosawa đã bị bao bọc trong một bầu không khí kì lạ.

Hầu như người làm ai ai cũng bận rộn, nhưng toàn bộ họ lại tập trung trong một căn phòng ở trong sân, quét quét dọn dọn, tưới hoa tưới hoa, cộng thêm người ở hồ cá cho cá ăn, người chăm hoa và cây cảnh, thì ít nhất cũng phải mười mấy người.

Bởi vì căn phòng này trong sân tương đối bẩn, nên mới cần nhiều người dọn dẹp sao?!

Không! Là bởi vì người trong căn phòng này là cô chủ tương lai của bọn họ.

Ngày hôm qua, khi thấy cô khí chất thanh thuần hòa cùng nét kiêu diễm trên gương mặt, dù là nam hay nữ, ai cũng bị vẻ đẹp của cô thu hút, cho nên sáng sớm mọi người mới đợi ở đây cũng chỉ muốn sớm có thể gặp cô. (==” làm như chưa thấy người đẹp bao giờ ấy ><>

Mọi người đa số tuổi tác cũng khá cao nên lại càng cao hứng suy nghĩ xem làm sao chăm sóc thật tốt cô chủ mà họ đã chờ đợi từ rất lâu.

“Chào buổi sáng.”

Hôm nay, Vân Vi một thân trang phục màu hồng nhạt xuất hiện trước tầm mắt của mọi người. Vừa thấy cô, tất cả mọi người đều chìm đắm trong nụ cười mê người cùng chiếc lúm đồng tiền như muốn câu mất linh hồn họ.

Cô chủ bọn họ thật sự đẹp đến nỗi làm người ta “thần hồn điên đảo”

“Cô chủ, chào buổi sáng.” Mọi người hướng về phía Vân Vi cúi đầu chào, thái độ cung kính này làm cô không khỏi âm thầm nhú mày.

Thật ra cô không có ý định trở thành cô chủ của bọn họ, mà sáng sớm nào cũng “thỉnh an” cái kiểu này, có ngày chắc cô nổi điên.

“Đến giờ ăn điểm tâm rồi sao?” Cô nhẹ giọng hỏi người đang đứng gần mình nhất.

Người đàn ông khi biết cô đang nói chuyện với mình thì khẩn trương đến nỗi phát run.

Ồi! Lớn như vậy rồi hắn vẫn chưa gặp qua cô gái nào xinh đẹp lại đứng gần mình như thế, làm hại tim hắn nhảy loạn nhịp không thôi.

“Đúng, đúng vậy, đã đến giờ, giờ ăn điểm, tâm, tâm rồi.” Mặt đỏ lên, đầu hắn cúi xuống càng thấp.

“Vậy sao?” Cô nở nụ cười dịu dàng: “Có thể phiền anh dẫn tôi đến đó không?”

Người đàn ông dùng sức gạt đầu, vội vàng dẫn cô đến phòng ăn.

Vân Vi đi vào phòng ăn, đã có ba người ngồi tại đó, cô lịch sự lên tiếng chào hỏi: “Thật xin lỗi, con đến muộn.”

“Tối qua ngủ ngon giấc không?” Kurosawa Vũ Lang vừa thấy con dâu tương lai đi đến, lập tức bảo cô ngồi xuống ăn cơm. Hắn cố ý sắp cô ngồi cạnh Sâm Xuyên, để tạo cơ hội cho hai người.

“Xin chào.” Trên mặt cô cố ý nở nụ cười thật tươi, chủ động chào hỏi Sâm Xuyên.

“Ừ.” Sâm Xuyên hơi nâng mắt, đối với giọng điệu trước sau luôn thay đổi của cô, hắn thật sự nghi ngờ.

Hắn nghĩ, ngày hôm qua cô chấp nhận đề nghị của hắn thì hôm nay chắc hắn phải có hành động gì mới đúng, sao có thể tốt bụng nói chào buổi sáng với hắn.

“Tôi nói xin chào.” Vân Vi chớp mắt, một lần nữa nói lại câu nói, vẫn là vẻ mặt dịu dàng.

“Ừ.” Sâm Xuyên cũng ừ lần nữa, tỏ ý hắn cũng nghe rõ.

Thấy thế, Vân Vi keng một tiếng, đem bát đĩa đặt lên bàn.

Hai người ngồi ở phía đối diện bị hành động của cô dọa cho phải ngẩn đầu.

Vân Vi nhìn thẳng Sâm Xuyên, không khách khí nói: “Khi người ta cùng anh lịch sự chào hỏi thì coi như tôn trọng anh, anh cũng phải lịch sự đáp lại chứ, chứ không phải đầu cũng không ngẩng lên mà chỉ ừ hử một tiếng.”

Theo như cô biết, đàn ông Nhật Bản rất có tinh gia trưởng, nhất là những người có gia thế, có thể nói, phụ nữ trong nhà tuyệt đối không được nói nhiều, huống chi là chỉ trích chỗ sai của đàn ông, mà cô lúc này.....đang ở trước mặt cha mẹ hắn, chỉ trích hắn!

Cứ như vậy, thế nào cha mẹ hắn cũng thấy cô không có văn hóa, không có phẩm chất của một nàng dâu Nhật Bản, sau đó sẽ ghét cô.

Hay là, tên đàn ông đáng ghét bên cạnh cô sẽ nghĩ cô không cho hắn mặt mũi, chút nữa lại kêu cô cút xéo.

Nói không chừng.....không cần đến một tháng, chỉ cần một ngày là cô có thể đi, ha ha! (eo ơi chị ấy cũng có bệnh vọng tưởng như anh ý.)

Cô ấy có ý gì? Nghe thấy Vân Vi nói, Sâm Xuyên buông bát đĩa, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn vẻ mặt không biểu cảm của người đàn ông bên cạnh, không thèm quan tâm nói: “Là vợ chồng, sao lại có thể lạnh lùng như hai người xa lạ, cho nên.....nếu anh cho rằng anh là chồng tôi, thì phải để tôi cảm thấy mình được tôn trọng.”

Cô lại tiếp tục nói: “Tôi không phải người Nhật Bản như mọi người, chuyện gì cũng nhẫn nhục chịu đựng, đánh không đánh lại, mắng cũng không nói lại, nếu như anh cho rằng———”

“Chào buổi sáng.”

Vân Vi còn chưa nói xong, lại nghe Sâm Xuyên nói một câu như vậy, sau đó lại nâng bát đĩa tiếp tục ăn cơm, không thèm để ý đến cô.

Nghe được hần nói, Vân Vi khẽ nhùi mày.

Cô có nghe nhầm không, đầu gối bị lại không tức giận!? Người ta không phải nói.....

Sao lại có thể?

Thấy thế, hai người ngồi đối diện nhẹ thở ra một hơi.

Bọn họ biết Vân Vi đang trêu chọc con mình, nhưng nhìn Sâm Xuyên không để tâm lắm, hai người cũng xem như không có gì xảy ra, tiếp tục ăn.

Ăn chưa được vài đĩa, Vân Vi lại buông bát, nhìn hần cười dịu dàng: “A.....Sâm Xuyên, tôi có thể gọi anh là Sâm Xuyên được chứ?”

Sâm Xuyên không có trả lời, hần chỉ nhìn cô, cũng không cự tuyệt.

Đột nhiên cô vươn tay kéo ông tay áo hần, mở miệng nói: “Sâm Xuyên, tôi muốn uống canh.”

Sâm Xuyên nhếch mày thật cao, trong lòng dường như hiểu ra gì đó. Vì vậy hần không chút động đậy, chờ cô mở miệng nói.

“Chăm sóc vợ một chút, ngay cả như vậy anh cũng không muốn sao? Anh cho là tôi phải đến chăm sóc anh mới đúng ư? Cha tôi nói, đàn ông phải chăm sóc phụ nữ mới là đàn ông tốt, như thế khi gả cho hần mới hạnh phúc cả đời.....”

Ha ha ha! Cô cười to trong bụng, cha cô còn chưa từng nói những lời như vậy.

Nghe vậy, Sâm Xuyên cũng không nói một lời, thả bát đĩa xuống, cầm cái bát không ở trước mặt cô, mặt không biểu cảm tốt bụng vì cô múc canh, sau đó để trước mắt cô.

“Cảm ơn, anh thật tốt.” Vân Vi cười tươi, vui vẻ nhâm nhi thưởng thức.

Sâm Xuyên cái gì cũng không nói, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, Chặng qua, hần lại lần nữa khẳng định ý nghĩ vừa rồi của mình.

Chẳng lẽ cô nghĩ làm như vậy, hần sẽ làm ra chuyện gì đó làm tổn thương cô, ví dụ như hần sẽ tức giận? Mắng cô?

Nếu cô thực sự nghĩ như vậy thì đã quá xem thường hần rồi.

Hai người, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Đứa con này thật quá đáng, hần lớn như vậy, chưa bao giờ thấy hần vì mẹ mình mà tốt bụng múc canh.

Ngọc Diệp dĩ nhiên biết Vân Vi cố ý, nhưng cũng giống như chống mình, cái gì cũng không nói, yên lặng chờ xem kịch vui.

“Uống thật ngon.” Vân Vi kêu lên, quay đầu nhìn Sâm Xuyên, trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ xấu xa khác.

“Anh uống đi” Cô đem bát trên tay đưa đến trước mặt hần, đợi hần nhận lấy.

Lần này Sâm Xuyên thông minh, không đợi cô nói bất cứ điều gì liền buông bát đĩa chuẩn bị nhận lấy bát canh của cô.

“Uhm.” Hần khẽ đụng tay cô, đột nhiên tay Vân Vi trơn một chút, bảy phần bát canh nóng cứ như vậy hướng đến trên người Sâm Xuyên.

“Thật, thật xin lỗi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, Vân Vi nhanh chóng đứng dậy, chạy thẳng ra ngoài.

Không lâu sau, chỉ thấy cô thở gấp phì phò, trên tay cầm đủ thứ loại đồ vật, đến lau trên người hần.

“Thật xin lỗi, anh có sao không? Tôi không biết tay bị trơn, rất nóng sao? Thật xin lỗi!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có đau lòng cùng kinh hoàng, cô không ngừng hỏi thăm tình trạng của hần.

Sâm Xuyên không nói một lời, nhìn chăm chăm động tác của cô, đôi mày nhùi lại thành một đường thẳng.

Cô cố ý!

Chắc chắn là như vậy, dù vẻ mặt cô vô cùng lo lắng cùng khiếp sợ, nhưng không giấu được ý cười trong mắt cô.

Cô gái này...

“Chờ một chút.” Hấn đột nhiên đưa tay ngăn lại hành động của cô, trong mắt xuất hiện một chút biểu cảm xưa nay chưa từng có.....một chút tức giận.

“Em cầm khăn gì trên tay?” Hấn nghi ngờ hỏi cô. Cô làm hấn cảm thấy có một loại cảm giác.....cảm giác không tốt, lại rất mãnh liệt.

Hấn lấy khăn từ trên tay cô, nhìn thật kĩ.

Liếc nhìn bộ dạng đáng thương của cô, Sâm Xuyên nắm lại khăn trên tay, đứng dậy nói: “Lần sau không được sơ ý như vậy——“

Cô ấy rốt cuộc tính làm gì? Những hành động nhỏ này chính là phương pháp của cô ấy?

“Thật xin lỗi, tôi không tìm được khăn lông, nên cầm đại giẻ lau, anh.....anh đang tức giận sao?” Trong mắt Vân Vi ngập tràn nước, thân thể dường như sợ hãi đến phát run, hai tay ôm chặt lấy mình.

Hấn nhìn cô.

Hấn thật không ngờ cô lại có hành động bướng bỉnh như vậy.

Hấn thật sự nổi giận thì sao? Không, chỉ là..... hấn không nghĩ đến cô lại như vậy làm bậy trên người hấn.

Thú vị? Đúng, hấn thật sự cảm thấy thú vị.

Khóe môi hấn nâng lên một nụ cười.

Chọc giận hấn, làm hấn phát điên hấn là kế hoạch của cô ấy!

Haiz, cô thật sự nghĩ có thể dễ dàng chọc hấn nổi giận với cô như vậy sao?

Cô.....là cô dâu hấn mong đợi đã rất lâu! Hấn thương cô còn không kịp, nữ lòng nào nổi giận với cô.

Bất luật trong lòng cô có bao nhiêu kế hoạch, muốn hấn buông tha, đều không thể được.

Nhưng.....nếu như kế hoạch của cô là như vậy, hấn cũng nên nghĩ một kế hoạch mới ỉnh mới được.

Cô muốn chơi, hấn sẽ theo đến cùng.

Nhìn cô một cái, hấn mím môi xoay người rời đi.

Hấn vừa rời đi, gương mặt vốn rưng rưng của Vân Vi lập tức lộ ra nụ cười chiến thắng.

Hài lòng với kết quả của mình, cô vui vẻ đứng dậy.

Đừng tưởng rằng như vậy là xong, kế tiếp còn kịch hay sắp lên sân khấu a!

Nếu không dùng hết tất cả các biện pháp khiến Kurosawa Sâm Xuyên ghét mình mà chủ động hủy hôn, cô nhất định không bỏ qua.

Dĩ nhiên cô đã quên nơi này vẫn còn có người, cười đắc ý ra tiếng, trong mắt cũng là ý cười rạng rỡ.

Quay người lại.....

Nụ cười trong nháy mắt rút đi.

Cha mẹ hấn.....còn ở đây.....mà cô.....quên.

“Không tệ không tệ.” Kurosawa Vũ Lang cùng vợ mình thấy Vân Vi chọc giận con trai, lại cao hứng cười lớn.

“Bác trai bác gái?” cô nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hai người họ.

Tại sao họ thấy con trai mình bị cô chọc giận, mà còn vui vẻ như vậy??

“Vân Vi, con quả nhiên thích hợp làm con dâu nhà Kurosawa chúng ta, chúng ta có thể yên tâm giao hẳn cho con rồi.” Kurosawa Vũ Lang đứng lên, cầm tay cô, không ngừng lay động.

Cô cũng biết con dâu tương lai dĩ nhiên có bản lĩnh này, chỉ là nhìn qua, thật là không bình thường.

“Con không hiểu hai người đang nói gì.” Vân Vi nghiêng người giả ngu, thật không hiểu tại sao hai người này cứ cười như vậy.

Bọn họ thật là, tại sao con trai mình bị khi dễ thế cũng không tức giận chứ?

Cô còn tưởng mình sẽ bị trách phạt cơ chứ. Vân Vi quái dị nhìn về phía hai người họ.

Như vậy.....có phải hay không chứng tỏ rằng họ không ghét cô?

“Được rồi, chúng ta ăn no rồi, con cứ từ từ ăn.” Vỗ vỗ vai Vân Vi, ý cười trong mắt, hai người kia cứ như vậy mà rời đi, bỏ lại một người đang vô cùng ngỡ ngàng.

“Tôi vào đây.” Gõ cửa nhưng không đợi bên trong trả lời Vân Vi đã trực tiếp bước vào thư phòng của Sâm Xuyên.

Vân Vi đứng trước bàn đọc sách chừng một phút, Sâm Xuyên còn bận bịu với công việc của mình, ánh mắt vẫn dán lên máy vi tính, không có định để ý cô.

Thấy hần như vậy, Vân Vi cũng chỉ cười cười, sau đó vươn tay, “rất không cẩn thận” ngắt điện máy vi tính.

Cô đứng trước mặt hần, lại bị xem là người vô hình, lớn như vậy rồi chưa từng có đàn ông nào mà không để ý đến cô như vậy, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

“Có chuyện gì sao?”

Hần dù bận nhưng vẫn ung dung ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là không có cảm xúc, nhưng chỉ hần mới biết bàn thân có bao nhiêu là vui mừng.

Hần vui vì cô tìm đến hần, dù cho biết là không có chuyện gì tốt, nhưng.....chỉ cần nhìn thấy cô, là khiến hần vui vẻ rồi.

Ai

Vân Vi thật không biết làm sao, từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến giờ hần vẫn giữ bộ dạng đầu gối bự, thật chẳng thú vị gì cả!

“Bác trai bác đã gái đi rồi sao?” Vân Vi thoải mái ngồi đối diện hần, mắt nhìn trực tiếp về mặt Sâm Xuyên.

“Ừ.” Hần gật đầu, ngồi tựa lưng vào ghế, nâng mắt ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.

“Vậy chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc rồi.” Vân Vi hài lòng gật đầu, trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin, tỏa ra ánh sáng rạng rỡ.

“Tôi nói thẳng vậy! Tôi không muốn gả cho anh, điểm này có đủ khiến anh hủy bỏ hôn ước của chúng ta?” Cô không chút nào sợ hãi nhìn hần, không thêm quan tâm đến ánh mắt hần khi nghe những lời này thì toát ra lửa giận.

Mím môi, Sâm Xuyên mắt lạnh nhìn Vân vi.

“Em có người đàn ông khác?” Hần nghĩ như vậy nên trong lòng cũng bốc lửa.

“Không có.” Vân Vi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Lý do?” Hần muốn biết lý do vì sao cô không muốn gả cho hần.

“Không lý do.” Trên gương mặt xinh đẹp có chút đùa giỡn cùng dò xét.

Nghe câu trả lời của cô Sâm Xuyên chỉ yên lặng quan sát cô gái trước mặt, chờ cô nói tiếp.

Nhưng cô cũng chỉ nhìn hắn, không nói một câu.

Đợi lâu cũng không thấy cô mở miệng, hắn khó kìm chế, lớn tiếng: “Giải thích rõ!”

Cô hài lòng nhìn hắn bị mình chọc đến nổi giận: “Sự xuất hiện của anh không nằm trong kế hoạch cuộc sống của tôi, tôi không yêu anh.”

Ánh mắt hắn luôn luôn lạnh như băng, lại bắt đầu xuất hiện một ngọn lửa, nhiệt độ trên người cũng bắt đầu lan ra.

Cái gì gọi là hắn không nằm trong kế hoạch cuộc sống của cô, một câu không yêu hắn, hắn nghe được, tim cảm thấy thật đau.

“Tôi không muốn kết hôn, không muốn gả cho anh, cũng không muốn có một vị hôn phu ở Nhật Bản. Phải nói thế nào đây? Sự tồn tại của anh khiến cuộc sống của tôi bị quấy nhiễu.”

Muốn cô cả đời sống vì một người đàn ông, thật là buồn cười, cô không cần.

Huống hồ.....nêu như phải gả, thì cô cũng phải cưới một người đàn ông biết thưởng thức vẻ đẹp của mình, chứ không phải cái người từ đầu đến cuối chỉ mặt lạnh nhìn cô như đầu gỗ bự này.

“Nếu tôi không đồng ý?” Hắn khoanh tay trước ngực, chờ đợi đáp án của cô.

Cô cũng có lúc tính toán sai đi, có bản lĩnh đến Nhật Bản tìm hắn, nhưng lại không có bản lĩnh để rời khỏi Nhật Bản, rời khỏi nhà Kurosawa.

“Lý do này vẫn không đủ để khiến anh từ bỏ ý định sao? Nếu những điều này vẫn chưa đủ thì.....những ngày tiếp theo của anh sẽ không dễ chịu đâu.” Cô cảnh báo hắn, cô cũng không tin hắn sẽ không hiểu rõ hàm ý trong câu nói của mình.

“Thật ra anh có thể có lựa chọn khác tốt hơn, lấy thân phận cùng địa vị, cộng thêm gương mặt tuấn tú đẹp trai thì thiếu gì phụ nữ muốn cùng anh kết hôn. Chỉ là đừng như một khối băng vậy, anh thật ra cũng rất hoàn hảo không phải sao?” Cô ca ngợi hắn, nhưng cũng không quên giễu cợt hắn một phen.

Như một khối băng? Đáp án của cô không khiến hắn nhíu mày.

Cô cũng thật dũng cảm, dám ngay trước mặt hắn nói như vậy.

Trước là nói hắn giống đầu gỗ bự, sau lại là như một khối băng.

Thường thì nếu tính cách như vậy bị người khác nói ra nói vào, hắn cũng không bận tâm bởi thật chất hắn là con người như vậy, nhưng cô lại không chút nào lo sợ, cũng không che giấu suy nghĩ của bản thân, thật làm hắn có chút bất ngờ.

“Suy nghĩ thế nào?” Vân Vi vẫn nhìn chằm chằm hắn, chờ đợi câu trả lời từ hắn.

Người đàn ông này luôn làm mặt lạnh thật khiến người ta đoán không ra ý nghĩ trong đầu hắn, quá nguy hiểm, lại khó điều khiển.

Mặc dù khi nói những lời đó cô vẫn tràn đầy tự tin, cho là bản thân có thể thuyết phục được hắn, nhưng sự thật thì sao? Cô không thể không thừa nhận, phần thắng này chỉ được khoảng một nửa thôi.

Nhìn hắn, cô có cảm giác giống như nhìn mình vậy, hai người họ thật ra tính cách khá giống nhau, đối với mọi chuyện nếu kiên trì thì phải kiên trì đến cùng.

“Thật xin lỗi, tôi từ chối.” Sâm Xuyên thốt ra câu này, trong mắt mang theo ánh sáng tinh nhuệ.

Đợi cô lâu như vậy, muốn hắn buông tay là chuyện không thể nào.

“Tốt, vậy anh cứ chờ xem.” Sâm Xuyên kiên trì khiến cô cảm thấy tức giận, nhưng trong lòng cũng có chút gì đó vui vẻ, bởi hành động cự tuyệt của hắn, cũng bởi sự cố chấp của hắn.

Hắn cứ như vậy muốn cưới cô?

Cô nói với hắn nhiều lời như vậy, hắn vẫn muốn quấy nhiễu cuộc sống của cô chứ gì!

Nếu mềm không được, cô sẽ dùng cứng vậy.

Cô cũng chẳng thêm quan tâm việc bộc lộ bản chất thật của mình ở trước mặt hắn, bởi dù sao cô cũng không cưới hắn.

“Ngủ ngon.” Cô đứng dậy, nhẹ nhàng quay người rời đi, đàm phán đến đây coi như kết thúc.

Chiến thuật lúc trước coi như thất bại, cô phải nghĩ ra một kế hoạch mới thật hoàn hảo, phải làm thế nào mới khiến hắn từ bỏ ý định cưới cô.

Cô không che giấu sự tức giận của mình, không nể mặt hắn cứ như vậy mà rời đi khiến hắn khẽ nở nụ cười.

Cô ấy thật không muốn gả cho hắn? Cứ như vậy mà ghét hắn?

Nhưng đáng tiếc, cô càng không muốn, càng ghét hắn, hắn lại càng yêu, càng muốn cô làm vợ hắn, trở thành cô chủ nhà Kurosawa.

Cô gái này bất luận thế nào hắn cũng muốn cho bằng được, coi như là trời thì hắn cũng phải trời cô mang lên lễ đường.

-Hết chương 3-

7. Chương 4

Chính thức triển khai hành động.

Sáng sớm một ngày nọ, Sâm Xuyên rời nhà sớm một chút.

Trước khi rời đi, hắn đi đến trước phòng Vân Vi, muốn xem cô có còn ngủ hay không, nhưng lại nhớ đến cô vì không muốn cùng hắn dùng cơm nên mới trốn trong phòng không chịu ra ngoài, nên lại thôi.

Cuối tuần này, Vân Vi yên lặng một cách lạ thường, không có bất kì hành động gì, khiến hắn sinh ảo giác rằng cô đang dần chấp nhận cuộc hôn nhân của bọn họ, nhưng trên thực tế, hắn biết đó là chuyện không thể nào.

Dù cô không làm bất kì hành động nào trên chộc hắn, như thái độ trước sau lạnh như băng của cô đối với hắn cũng không khó nhận ra cô không thích.

Hắn đứng trước cửa phòng Vân Vi, một lúc sau mới rời đi.

Đợi đến khi hắn rời đi, xác định hắn đến công ty, lúc này Vân Vi ở trong phòng mới bắt đầu mở cửa đi ra.

Cô không nói hai lời lập tức đi vào thư phòng của hắn, quan sát sắc thái u ám đến dọa chết người của căn phòng này.

Mấy ngày trước bước vào căn phòng này liền bị màu sắc khó coi muốn chết của căn phòng này làm cho tâm tình cũng không vui.

Há! Nếu hắn vẫn muốn cô trở thành nữ chủ nhân ở nơi này, thì chắc hắn cô có quyền lợi chỉnh sửa nơi này đúng chứ?

Làm bộ an phận mấy ngày cô đã sớm không chịu nổi.

“Chờ coi đi! Tôi không làm anh nổi điên đến chủ động hủy hôn, tôi, Hạ Vân Vi liền theo họ anh.” Cô tràn đầy tự tin cười ra tiếng.

Nếu hắn trở lại thấy kiệt tác hoàn mỹ của mình chắc chắn là giận đến nghiêng răng.

Cô gọi một đám người đến, ai thấy cô cũng rất cung kính, không chút nào chậm trễ.

“Cô chủ, xin hỏi có chuyện gì?”

:“Tôi muốn mọi người giúp tôi, mang nơi này sửa sang lại một chút “ Vân Vi chỉ chỉ thư phòng đang rất ngăn nắp nói, làm mọi người có chút không hiểu.

“Cô chủ, nơi này.....rất sạch sẽ rồi ạ.” Tại sao muốn sửa sang lại? Một người có vẻ từng trải không hiểu hỏi.

“Màu sắc này.....làm người ta nhìn vào thật mất sức sống, lạnh như băng không có tí nhiệt độ, vì muốn tốt cho cậu chủ, tôi quyết định mang nó đổi thành màu khác, như vậy anh ta cũng sẽ không lạnh đậm như vậy nữa, làm người ta khó mà thân thiết.” Cô chớp mắt nói, trên mặt toàn là vẻ lo âu và quan tâm đối với Sâm Xuyên.

Mọi người đối với lời nói của cô cảm thấy rất đúng, đều gật đầu đồng ý.

Cậu chủ đúng là tính tình lạnh đậm khiến người ta khó tiếp cận, bình thường chỉ cần nhìn vào đôi mắt kia là đã làm bọn họ sợ hãi rồi.

Chỉ là.....

“Nếu chúng ta đụng vào thư phòng của cậu chủ, cậu ấy nhất định sẽ tức giận.” Lời của người nọ đưa đến ọi người một nhận thức mới, họ lại lần nữa gật đầu.

Nghĩ đến vẻ mặt lạnh lẽo cùng tàn khốc của Sâm Xuyên, trong lòng mọi người không khỏi rung mình một cái.

Trên mặt cô hiện lên nụ cười trấn an, trong lòng tràn đầy tự tin nói:“Đừng lo, có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Ai thêm quan tâm hẳn có tức giận hay không, cô đây chính là muôn chọc cho hẳn nổi giận đấy.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt cầu xin nhìn mọi người.

“Được rồi! Nếu như cô chủ đã lên tiếng vậy chúng tôi không thể không làm theo.” Không thể chống lại đợt tấn công dịu dàng của Vân Vi, mọi người quyết định giúp đỡ.

“Tốt, vậy mọi người mang giấy dán tường này đổi hết đi, tôi muốn những màu sắc này.....Sau đó.....”

Cứ như vậy, mọi người dốc toàn lực, mang thư phòng của Sâm Xuyên triệt để biến đổi thành một không gian ấm áp.

——@@@——

“Này! Mọi người có phát hiện gì không? Tâm trạng của tổng giám đốc hình như không tệ.” Một chủ quản vừa đi ra từ phòng tổng giám đốc, hướng về phía thư kí nói.

“Đúng a! Tổng giám đốc gần đây lúc thấy tôi còn chào buổi sáng với tôi đấy.”

Một vài người bị lời nói của thư kí làm cho giật mình kêu to, còn vài người còn lại thì hoài nghi, nói thẳng không thể nào.

“Thật, hôm nay tổng giám đốc đi họp, mặc dù không nói chuyện, nhưng nhìn qua cũng thấy anh ta ôn hòa khá nhiều.”

Mọi người, anh một lời tôi một lời, ai nấy đều tò mò, không biết nguyên nhân gì đã khiến tổng giám đốc luôn lạnh đậm của bọn họ trở thành cái dạng như thế này.

Lo lắng sao?

Mọi người dùng sức lắc đầu, dĩ nhiên không rồi.

Nếu để bọn họ biết được người làm tổng giám đốc bọn họ thay đổi là ai, nhất định mỗi người sẽ tự mình đến cảm tạ người đó, cảm ơn người đó đã để mọi người trải qua một ngày yên bình như thế này.

Phải nói, mỗi ngày đến công ty, thấy sắc mặt tổng giám đốc có chút biến đổi là tất cả mọi người khấn trương cả ngày.

Nhất là thời điểm đi họp, mọi người giống như tiến vào pháp trường vậy, bị dọa cho sợ muốn chết, chỉ sợ hẳn liếc nhìn một cái, là bị dọa đến nổi tối hôm đó về gặp ác mộng.

Một gã nhân viên trẻ tuổi nói: “Đúng rồi! Tôi nghĩ chúng ta nên tìm bạn bè đối tác của tổng giám đốc hỏi thăm, nói không chừng sẽ biết nguyên nhân.”

“Lương Điền, mang vào giúp tôi một tách cà phê.”

Đột nhiên, điện thoại nội bộ truyền ra giọng nói của Sâm Xuyên, dọa mọi người sợ đến nỗi im bất không dám lên tiếng.

“Tổng giám đốc gọi tên tôi!” Người làm thư kí cho Sâm Xuyên bốn năm lớn tiếng nói.

Mọi người đều biết, Sâm Xuyên kêu nhân viên, bình thường chỉ gọi “anh”(hay cô), chưa bao giờ nghe hắn gọi tên ai bao giờ.

Mọi người nghĩ là do nhân viên quá nhiều nên hắn không nhớ rõ, nhưng lần này hắn gọi thẳng tên thư kí, dĩ nhiên khiến mọi người kinh ngạc.

Có người cảm thán mà nói: “Nếu anh ta được như bây giờ mãi thì tốt quá.”

Nếu về sau tổng giám đốc cũng giống như bây giờ, thì mọi người không cần run rẩy mà sống qua ngày rồi.

“Đúng vậy á!”

Nhưng mà không biết ông trời có nghe hay nhìn thấy nguyện vọng của họ không.....

~~~~~@~~~

Ngồi trong phòng làm việc, tâm tư của Sâm Xuyên đã không còn đặt trong công việc, trong đầu hắn lúc này chỉ toàn là hình ảnh Vân Vi đang ở nhà.

Cô dù không muốn gả cho hắn, nhưng vẫn ở lại nơi này để hắn được nhìn thấy cô.

Kết quả dù cho không được hài lòng lắm, nhưng hắn cũng vì điều này mà cảm thấy vui vẻ.

Về mặt luôn nghiêm túc lại lạnh như băng, giờ phút này lại nở nụ cười nhàn nhạt, làm người ta khó mà phát hiện ra nụ cười cùng vẻ mặt dịu dàng của hắn.

Mà người có thể làm vẻ mặt trở nên dịu dàng như vậy, đương nhiên là Vân Vi.

Mười lăm tuổi lúc thấy cô, bóng dáng của cô đã in thật sâu vào tâm trí hắn, lúc hai mươi tuổi, xác định người mình yêu chính là cô, hắn biết người hắn mong muốn chính là cô, đồng thời cô cũng là cả tương lai đối với hắn.

Sâm Xuyên mở ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một xấp hình, mỗi tấm đều là hình ảnh xinh đẹp của Vân Vi.

Nâng mắt nhìn qua khoảng 100 tấm hình, những tấm hình này có hình bóng của cô, giúp hắn mỗi khi cảm thấy nhớ cô sẽ xoa dịu bớt nỗi nhớ trong hắn.

Hắn tin tưởng, chỉ cần giữ cô ở lại bên mình, cho cô một chút thời gian, từ từ rồi cô cũng sẽ yêu hắn.

~~~~~@~~~

Chiếc xe cao cấp màu đen chạy vào cổng chính, tất cả người làm đứng xếp hàng hai bên, cúi đầu nghênh đón Sâm Xuyên trở về.

Khi Sâm Xuyên xuống xe, mọi người ai nấy cũng đều kinh ngạc.

Về mặt hắn không còn lãnh đạm như ngày thường, thậm chí khóe miệng còn lưu lại nụ cười nhàn nhạt.

Trời! Sắp có bão lớn sao? Hay là bọn họ nhìn lầm! Cậu chủ bọn họ lại đang cười?!!

Thấy nụ cười Sâm Xuyên, mọi người càng thêm chột dạ cúi thấp đầu, sợ hắn khi nhìn đến thư phòng của mình đã bị sửa đổi thì sắc mặt sẽ lập tức thay đổi.

Mặc dù cô chủ nói là không có gì, nhưng những người làm sống ở nhà Kurosawa ít nhất cũng ba năm, tính tình cậu chủ thấy nào, bọn họ hiểu rõ nhất.

Hắn sẽ không mắng người, chỉ là dùng đôi mắt kia nhìn mọi người cũng hù chết mọi người rồi, bình thường nếu bị hắn nhìn như thế, mọi người sẽ sợ đến nhịp tim tăng nhanh, gần như bị choáng.

“Vân Vi đâu?” Không thấy người mình cả ngày mong nhớ, giọng điệu Sâm Xuyên có chút nóng vội.

“Cô chủ đang tắm.” Ông người làm cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, không dám, không dám ngẩng đầu lên.

Nói thật, cô chủ rất tốt, không bởi vì mình có thân phận là cô chủ mà làm ra vẻ, ngay cả một số việc nặng nhọc cũng sẵn lòng giúp đỡ, nói chuyện cùng mọi người cũng rất thân thiết, lời nói nhỏ nhẹ giọng nói nhẹ nhàng, sẽ không sai bảo hay ra lệnh cho người khác, bởi vì yêu mến sự hòa nhã của cô, mọi người quyết định, bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ cô chủ.

“Vậy sao! Tôi đến thư phòng, chờ ăn cơm!” Nói xong, hắn không nghi ngờ gì, trực tiếp đi đến thư phòng.

Nguy rồi!!!

Mọi người vừa nghe xong lời hắn, thân thể không khỏi căng thẳng, trong mắt toàn là sự hoảng sợ.

Lần này thảm rồi!!.

Quả nhiên, một phút trôi qua, Sâm Xuyên nhanh chóng từ trong thư phòng bước ra.

“Ai có thể nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra với thư phòng của tôi?” Gương mặt hắn tái xanh, trong mắt toàn là lửa giận, đôi mắt sắc bén quét nhìn mọi người.

Thân thể mọi người co lại, run rẩy như lá rơi rụng, nhắm hai mắt, đến nhìn cũng không dám nhìn mặt cậu chủ thể nào.

“Trả lời tôi.” Đám người này có bản lĩnh đem thư phòng hắn làm thành phòng giống như phòng dành cho trẻ nhỏ thì cũng phải có bản lĩnh đối mặt với sự tức giận của hắn.

Mới vừa vào phòng Sâm Xuyên còn tưởng mình đi nhầm.

Nhưng nhìn kĩ lại, đây đúng là thư phòng của hắn.

Vốn dĩ là màu tối, lại biến thành màu hồng, ngay cả sofa màu cà phê cũng trở thành màu vàng nhạt, rèm cửa sổ cũng bị đổi thành những bức vẽ hoa đầy màu sắc, đáng nói hơn chính là, mặt tường còn được dán lên những hình ảnh phim hoạt họa, từng cái mặt buồn cười nhìn hắn.

“Ai cho các người được quyền làm như vậy?” Mọi người không ai lên tiếng, làm hắn thật sự nổi giận.

“Không ai trả lời! Tốt, các người cứ đứng ở nơi này cho đến khi có người chịu giải thích chuyện gì đã xảy ra thì thôi.”

Thật không nghĩ đến, cậu chủ tức giận lại đáng sợ đến vậy, lửa giận cơ hồ lây lan đến chỗ tất cả mọi người.

Thật là đáng sợ, so với bình thường hắn không nói câu nào, gương mặt lạnh lẽo còn đáng sợ hơn. Trong lòng mọi người không ngừng gào khóc.

Ôi ôi ôi! Sao cô chủ còn chưa ra cứu bọn họ, cô còn phải tắm bao lâu nữa?

Mới lúc này mọi người còn quyết định muốn bảo vệ Vân Vi, nhưng bây giờ chỉ van xin cô mau chóng xuất hiện một chút.

Mọi người tin tưởng, chỉ cần cô chủ mở lời, chắc chắn mọi người sẽ tránh được kiếp này.

“Anh đã về!”

Vân Vi vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt bước ra ngoài, cô mở to đôi mắt ngây thơ, nhìn về phía ánh mắt cầu cứu của mọi người cùng ánh mắt tràn đầy lửa giận của Sâm Xuyên.

Nghe được giọng cô, mọi người như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

“Sao vậy? Thế nào lại nổi giận?” Vân Vi mỉm cười nhìn vẻ tức giận trong mắt Sâm Xuyên.

“Là kiệt tác của em.” Không phải nghi ngờ mà là hết sức khẳng định.

Sâm Xuyên tức giận khiến Vân Vi khoái chí gật đầu.

“Anh có thích không? Tôi nghĩ rất lâu, làm thế nào mới bày trí cho có cảm giác ấm áp, để anh không còn lạnh như băng nữa, giống người ta, dễ dàng hòa nhã.”

Cô nở nụ cười rực rỡ, ở trước mặt Sâm Xuyên càng cười càng tươi.

Cô gái đáng hận này, ý của cô là, hấn từ trên xuống dưới căn bản không giống người.

Đôi mày của Sâm Xuyên quăn thành một chỗ, hấn biết, nếu bây giờ nổi giận với cô, cô nhất định sẽ đắc ý.

“Vậy, tôi có nên cảm ơn em.” Hấn nghiêng rằng mới có thể thốt ra một câu như vậy, trên thực tế hấn nghĩ, sẽ lớn tiếng bảo cô dừng lại.

“Không cần cảm ơn tôi! Tất cả đều nhờ mọi người giúp đỡ, thư phòng anh nhiều đồ nặng như vậy, một mình tôi căn bản không thể làm xong.” Nhìn về phía những gương mặt cách đó không xa bị cô chỉ tên, mặt đều trở nên tái xanh, nhìn cô bằng ánh mắt bi thảm, thật là cô cảm thấy buồn cười.

“Cho nên anh nhất định phải thưởng ọi người, mọi người ai nấy đều có lòng tốt, đã đưa ra cho tôi khá nhiều ý kiến!” Cô nói thêm một câu như vậy, chỉ thấy những người đó khi nghe được câu nói của cô thì trán bắt đầu toát mồ hôi, toàn thân run rẩy.

Những người này.....nhìn về phía những sắc mặt khó coi đến cực điểm kia, tâm trạng Sâm Xuyên vốn không được tốt cũng muốn bật cười.

Nhìn bọn họ khi nghe xong lời nói của cô, giống như là nhìn thấy quỷ, đầu cúi càng lúc càng thấp, thậm chí sắp đụng cả mặt đất, thật là đáng thương.....

“Vậy tôi phải thưởng cho sự hỗ trợ của bọn họ rồi.....” Cô chơi vui như vậy, làm hấn nghĩ cũng muốn thử một chút.

“Không, không cần, cậu chủ, cậu biết tâm ý của chúng tôi là được rồi, tôi, chúng tôi giúp cô chủ một tay là chuyện nên làm, không, không cần thưởng ạ.” Một bà người làm lớn tuổi, vừa nghe đến cậu chủ bọn họ không những không tức giận, còn có ý định giống như cô chủ ức hiếp bọn họ, sợ đến nổi vội vàng mở miệng.

Trên mặt mọi người nhất trí mang theo nụ cười lấy lòng.

“Vậy sao!Được rồi, vậy ngày mai mang thư phòng của tôi khôi phục lại như cũ.” Trong mắt hấn vẫn còn mang theo chút tức giận.

Muốn hấn ở phòng con nít làm việc, đừng có nằm mơ. Hấn nói chuyện đồng thời cũng nhìn Vân Vi, chờ xem phản ứng của cô..

“Vâng. Ngày mai chúng tôi sẽ mang thư phòng khôi phục lại như cũ.” Cung biết cậu chủ sẽ không chấp nhận, mọi người có chút thất vọng thở dài.

Cúi đầu, giọng buồn buồn, Vân Vi hỏi: “Không phải anh thích tôi bày trí trong thư phòng sao?”

Thông minh như cô dĩ nhiên biết cách duy trì hình tượng ở trước mặt người làm, hiển nhiên là không thể cùng chung tiếng nói với Sâm Xuyên ác ma này được.

“Đó là phòng trẻ.” Sâm Xuyên cúi đầu, nhìn Vân Vi, không biết cô lại đang tính toán chuyện gì nữa.

Ngay cả cái ghế dựa cũng là hình Tiểu Ngưu, cô rõ ràng là trêu chọc hấn.

“Tôi rất cố gắng muốn giúp anh thay đổi hình tượng, để anh có thể hòa nhập cùng mọi người, anh lại không thích?” Cô chột ngắc đầu, quả nhiên, trong mắt ngập tràn nước mắt ủy khuất.

Cô gái này.....Trong lòng Sâm Xuyên bắt đầu dĩ xuất hiện một một chút buồn phiền, cô ấy quả thật có thể đi đóng phim, nói khóc liền khóc.

“Em cũng đừng.....”

“Anh xem.” Cô vươn tay, cho hấn nhìn những vết băng dán trên tay mình.

“Người ta vì anh mà tay cũng chảy máu rồi, vậy mà anh lại muốn mang nó khôi phục lại hình dạng cũ, thật làm tổn thương tấm lòng của tôi. Nếu anh thật sự hi vọng tôi có thể trở thành vợ anh thì anh cũng phải cho tôi cảm thấy bản thân mình có ích một chút.”

“Tôi là làm vì anh, chuẩn bị mọi việc, dù cho có xấu, anh cũng nên hiểu cho tấm lòng tôi mà khen ngợi, nhất định phải thích, nếu không, tôi làm chuyện gì cũng trái lại ý anh, đó không phải là chúng ta bất hòa, ánh mắt bất đồng, sở thích không giống nhau sao? Hai người không có điểm chung, làm sao sống cùng nhau? Đây không phải chứng minh rằng tôi không thích hợp với anh sao.....”

Giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống, trên mặt cô là sự đau thương xen lẫn thất vọng.

Nhìn dáng vẻ lúc này của Vân Vi, nhất thời khiến hần muốn bật cười

Mà những người xung quanh thấy cô chủ khóc khổ sở như vậy, nhất định là bất bình thay cô.

Cô chủ là có ý tốt, cậu chủ sao lại tàn nhẫn như vậy? Mặc dù mọi người cũng thấy cô chủ bày trí thư phòng của cậu chủ thành phòng rất giống phòng trẻ, nhưng.....nhìn dáng vẻ cô bi thương thế này, lòng của mọi người cũng đứng về phía cô.

Có người trong lòng còn lén mắng hần, những người còn lại chỉ nhìn cậu chủ lắc đầu rồi thở dài, cứ như đang trách cứ hần vậy.

“Thôi.” Sâm Xuyên giả vờ bất đắc dĩ thở dài, dáng vẻ chịu thua: “Cảm ơn ý tốt của em, ngày mai không cần mang nó sửa lại nữa.”

“Các người———ra ăn cơm trước, tôi muốn cùng cô chủ nói chuyện một chút.” Hần quay đầu, nhỏ giọng ra lệnh bảo mọi người rời đi.

—————Hết chương 4—————

8. Chương 5

“Không cần giả vờ nữa, mọi người đi hết rồi.”

Mặc dù biết nước mắt của cô chỉ là giả vờ, nhưng hần vẫn cảm thấy đau lòng không thôi, lại chết tiệt nghĩ muốn hung hăng hôn lên môi cô, sẵn tiện hôn cả những giọt nước mắt trên gương mặt cô.

Gương mặt cô tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không phù hợp với những giọt nước mắt kia.

“Ha ha ha!” Vân Vi cúi đầu, xác định không còn người khác mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười đắc ý.

“Tôi như vậy anh chịu được sao? Có phải bây giờ trong lòng anh đang thầm mắng tôi là người hai mặt?” Hai tay ôm ngực, cô nói.

Nếu như hần nói phải, vậy cô sẽ....ách.....cô sẽ như thế nào đây?

Vui mừng sao? Không! Trong lúc nói những lời này trong lòng cô cũng có chút khản trương.

“Em cứ như vậy không muốn gả cho tôi sao?” Trong mắt Sâm Xuyên mang theo vẻ thất vọng xen lẫn khổ sở nhìn về phía Vân Vi.

“Tôi.....” Nhìn hần như vậy, nhất thời khiến cô khó trả lời.

Này.....sao bây giờ lại đến lượt hần hỏi cô vậy?

Nhìn gương mặt anh tuấn của hần, nói cô không động lòng là gạt người, nhìn qua không biết là bao nhiêu đàn ông, duy chỉ có Sâm Xuyên là người đàn ông khiến cô cảm thấy hứng thú.

Trên người hần mang khí thế cuồng ngạo cùng tự tin, lúc cô mới đến Nhật Bản nhìn thấy hần thì đã cảm nhận được sự hấp dẫn của hần, một sự hấp dẫn khiến người ta không thể nào kháng cự.

Mà mấy ngày nay, cô cũng không phải không phát hiện Sâm Xuyên có thay đổi.

Mọi người đều nói cậu chủ là người băng lãnh không có hơi ấm, nghiêm túc làm người ta phát sợ, ngay cả cha mẹ hắn cũng nói cá tính của hắn khó mà tiếp cận, luôn cảm thấy lo lắng, buồn phiền.

Chỉ là.....cô không hiểu tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy, mặc cho cô làm gì, hắn đều dung túng, bao dung cho sự kiêu căng của cô, lại đối xử với cô rất tốt, rất dịu dàng như vậy?

Nếu như.....nếu như hai người họ không phải đang trong tình cảnh thương lượng chuyện kia, có lẽ cô sẽ.....yêu hắn.

“Em cứ như vậy muốn bỏ đi? Tôi thật sự làm em chán ghét như vậy? Ngay cả gặp tôi em cũng không muốn?”

Xoay người, hắn đưa lưng về phía cô, nhưng nét bi thương trong mắt hắn lại bị cô bắt được, khiến lòng cô cảm thấy đau nhói.

“Thật xin lỗi, cũng như tôi đã nói, sự xuất hiện của anh là không đúng lúc.” Chưa từng thấy qua người đàn ông nào ở trước mặt cô lại có dáng vẻ khổ sở như vậy, càng không nghĩ sẽ làm hắn bị tổn thương, Vân Vi kéo kéo ngón tay mình, thật sự không biết làm thế nào cho phải.

“Thôi.” Lắc đầu một cái, Sâm Xuyên thở dài chuẩn bị rời đi.

“Này! Chờ chút.” Vân Vi vội chạy lên phía trước, kéo kéo quần áo hắn.

“Nếu tôi làm tổn thương lòng tự trọng của anh, vậy cho tôi xin lỗi, nếu anh thấy giận vì tôi đùa hơi quá thì.....vậy ngày mai tôi sẽ..... mang thư phòng của anh bố trí lại như cũ.” Không muốn thấy hắn bị sự bướng bỉnh của mình làm cho khổ sở như vậy, cô nhẹ giọng an ủi.

Cúi đầu đứng trước mặt hắn, Vân Vi mới phát hiện thì ra mình bị lừa.

“Kurosawa Sâm Xuyên.” Tay nắm thành quyền, cô hét to tên hắn.

Gương mặt hắn không có gì gọi là khổ sở, thậm chí hắn còn đang cười, cười rất vui vẻ.

“Bị người ta trêu chọc cảm giác rất không tốt phải không!” Trong mắt mang theo ý cười trêu đùa, Sâm Xuyên vươn tay, nhẹ捏 mũi Vân Vi.

“Anh.....anh.....” Thật là, vậy mà cô còn cảm thấy có lỗi với hắn, xin lỗi.....xin lỗi cái đầu á—————

Vân Vi giận đến kêu to: “Tôi và anh từ nay có thù không đội trời chung.”

Cô tức giận đến nỗi muốn đánh hắn, vậy mà vừa rồi cô còn cảm thấy, trong lòng cô, hắn.....có một sức hấp dẫn.

Rút lại! Rút lại đi, toàn bộ những gì trong lòng cô ca ngợi về hắn rút lại hết đi.

Hắn tuyệt đối không mê người, không có chút nào gọi là hấp dẫn, hắn là một tên thói tha, là một tên đàn ông cực kì xấu xa.

Đừng nói là giả cho hắn, nếu chuyện hôm nay cô cảm thấy hối hận vì đã trêu chọc hắn làm cô bị hắn lừa, hắn không quý xuống mà xin lỗi cô, cô.....cô nhất định sẽ tính với hắn!!

“Anh cứ chờ mà xem.” Dừng sức xoay người, mang theo lửa giận hùng hục, cô vừa nghiêng răng mắng vừa rời đi.

Người đàn ông đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô vừa rời đi, nụ cười trên môi ngày càng rộng.

Trong tim hắn, có một loại ngọt ngào nào đó, từ từ lấp đầy.....

———@@@———

Sau nửa tháng, bất luận Vân Vi cố ý khiêu chiến thế nào, xấu xa trêu chọc Sâm Xuyên ra sao, hắn cũng chỉ cười cười, mặt ôn hòa mà khen ngợi cô.

Kết quả này, dĩ nhiên khiến Vân Vi tức đến muốn ói mà không được.

Cô đem phòng ngủ của hấn bố trí thành phòng con gái, hấn nói cô khéo tay, còn vui vẻ nói cô bày trí phòng ngủ tương lai của hai người họ đẹp rực rỡ, làm cô tức muốn học máu.

Trêu chọc hấn, hấn còn nói cô đáng yêu, thấy hấn công việc bận rộn muốn hấn thả lỏng tâm trạng, thật sự là người hiền lại thông minh.

Người đàn ông thật đáng hận này, ngay cả những người làm kia cũng bắt đầu cảm ơn cô, giúp cậu chủ bọn họ trở nên tốt, hòa nhã như vậy, ai cũng nói cô là ứng cử viên thích hợp nhất làm dâu nhà Kurosawa.

Thích hợp? Thích hợp cái đầu á!

Vân Vi dùng sức đâm mạnh vào gối, xem nó như người đàn ông đáng hận kia mà trút giận, Hạ Vân Vi cô trước giờ chưa từng thảm như thế này.

Cho tới bây giờ chỉ có cô trêu người khác, chưa ai có thể làm cô mất mặt như thế.

Vốn muốn mang cuộc hôn nhân này giải quyết nhanh trong một tháng, nhưng thời gian đã qua hơn phân nửa, liên tục cũng không có phát triển, ngược lại còn bị hấn kiểm chế, thật đáng hận.

Đám đủ cái gối đáng thương rồi, Vân Vi bắt đầu khôi phục lý trí.

“Không được, mình phải suy nghĩ biện pháp khác.”

Vì không muốn làm con rùa rút đầu, nên ban đầu cô mới tự mình đối mặt, muốn mang cái hôn ước buồn cười đó nhanh chóng giải quyết, ai mà ngờ được người đàn ông này khó trị như vậy.

Bất luận thế nào, cô nhất định cũng phải khiến Kurosawa Sâm Xuyên chủ động nói hủy hôn.

“Không tin không trị được anh.” Cô tiết hận nhìn cái gối, đâm mạnh một cái.

Sáng tinh mơ, tâm trạng Sâm Xuyên rất tốt.

Gần đây trên mặt hấn thường xuất hiện nụ cười, người làm nhà Kurosawa lúc mới đầu còn khiếp sợ nhưng về sau tập mãi cũng thành quen.

Ai nấy cũng bởi vì cậu chủ thay đổi mà càng thêm kính trọng cô chủ.

Đúng vậy, bởi vì có cô chủ ở đây, nên cậu chủ mới trở nên hòa nhã và tốt như vậy, mọi người làm việc ở nơi này, cũng trở nên vui vẻ rất nhiều.

Ngồi trong phòng ăn, Kurosawa Sâm Xuyên ăn điểm tâm sáng, khóe miệng như có như không mỉm cười.

Nhớ đến mấy ngày nay Vân Vi gây thơ nghĩ những cách xấu xa trêu chọc hấn, ngược lại chính mình hại mình, lại nhớ đôi mắt to của cô, tỏa ra ngọn lửa không cam lòng, vẻ mặt tức giận như muốn bóp chết hấn, hấn cảm thấy thật buồn cười.

Không biết hôm nay cô lại có kế hoạch gì? Thật mong đợi.....

Haiz! Hình như càng lúc hấn càng thích cuộc sống bị trêu chọc này.

Chỉ là.....cũng không thể để cô chơi đùa quá lâu, hấn cũng nên có hành động rồi.

Đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn.

Toàn thân Vân Vi mặc một bộ âu phục màu vàng nhạt, trên cổ choàng một chiếc khăn trắng, xem ra là muốn ra ngoài.

“Sớm như vậy đã rời giường rồi sao?” Bị bóng dáng mê người của cô dụ dỗ xém chút nữa mất hồn, làm hấn suýt nữa không thể mở miệng.

Vân Vi nhẹ khảy những lọn tóc sau lưng, ưu nhã ngồi đối diện Sâm Xuyên, nở nụ cười xinh đẹp.

“Chúng ta ngưng chiến đi!” Trong mắt cô có chân thành.

Người đàn ông đối diện hoài nghi nhướn cao lông mày, cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm người con gái trước mặt.

Cô ấy muốn ngừng chiến?

Có ý gì? Cô không ép hấn chủ động hủy hôn nữa sao?

Đôi mắt như chim ưng của Sâm Xuyên quá mức sắc bén, Vân Vi cúi đầu, né tránh tầm mắt của hấn, che dấu tâm tình đang khấn trương trong mắt, chỉ sợ không khéo bị hấn phát hiện.

“Có lẽ lấy anh cũng không tệ.” Cô lần nữa ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng.

Nhưng cô là Hạ Vân Vi, diễn kịch là hạng nhất, có thể sánh ngang cả nữ diễn viên tốt nhất ở Hollywood, nếu như ngay cả chút tiết mục nhỏ nhoi này cũng không qua được mắt Sâm Xuyên, mặt mũi cô còn biết để đâu bây giờ.

“Vậy sao.” Khóe miệng lên nở nụ cười, đôi mắt hấn thăm dò nhìn về phía Vân Vi.

“Dĩ nhiên, lấy anh có lẽ cũng không tồi.”

“Vậy em thừa nhận mình là vị hôn thê của tôi rồi sao?”

“Tôi có thể miễn cưỡng xếp anh vào danh sách nên xem xét.” Vân Vi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, dáng vẻ như đang thương hại hấn.

“Ha ha ha! Vậy tôi có cần cảm ơn em?” Tiếng cười sang sảng từ miệng hấn phát ra.

Dáng vẻ hấn cười thật mê người, cô nhìn có chút mê muội, không nghĩ đến khối băng lớn này còn có một mặt khác.

Bình thường hấn chỉ cần nhếch môi cũng đã thấy tuần tú rồi, hôm nay lại không chút nào kiêng kị cười to như vậy, thật làm người ta cảm thấy hấn vô cùng anh tuấn.

Đáng ghét, sao dáng vẻ lại đẹp mắt như thế. Vân Vi trong lòng bất mãn, vì mình cũng bị hấn mê hoặc mất rồi.

“Chúng ta hãy tìm hiểu lẫn nhau.” Kế hoạch này cô nghĩ suốt đêm mới nghĩ ra được!

Sáng hôm nay, cô liền vội vã rời giường, trang điểm ăn mặc thật tốt, cũng chỉ muốn cùng hấn ra ngoài.

Theo sát hấn, đây chính là kế hoạch B của cô.

“Được.” Sâm Xuyên gật đầu đồng ý, trong mắt lộ ra ánh sáng tinh nhuệ, cứ quyết định theo kế hoạch của cô đi.

Cô lại muốn giở trò gì?

“Vậy hôm nay cho tôi cùng anh đến công ty nhé!” Ánh mắt Vân Vi mang theo sự vô hại cùng mong chờ, hi vọng hấn sẽ đồng ý.

“Vì sao?” Điều này thật làm hấn tò mò.

“Mỗi ngày như hình với bóng, mới có thể thêm hiểu nhau, tăng thêm tình cảm không phải sao?” Nếu không đi theo anh, tôi làm sao thực hiện được kế hoạch? Mặc dù trong trọng nghĩ như vậy nhưng cô cũng không dại gì mà nói ra.

“Hơn nữa tôi cũng muốn nhìn nơi chồng tôi làm việc một chút.” Cô nói một cách chính đáng, giống như thật sự chấp nhận thân phận tương lai của mình.

“Được.” Cô có kế hoạch của cô, hấn cũng có kế hoạch của hấn, không bằng cứ theo ý cô, nhìn xem cô giở trò gì, gặp chiêu nào thì phá chiêu đó.

Hấn không chút do dự mà đồng ý làm Vân Vi có chút nghi ngờ, nhưng vì nóng lòng thực hiện kế hoạch của mình, cô quyết định không thêm quan tâm lo lắng trong lòng.

@@@

Hiển nhiên, Vân Vi xuất hiện, mang đến không ít bàn tán trong tập đoàn Kurosawa.

Bên cạnh tổng giám đốc chưa bao giờ xuất hiện bất kì người con gái nào, hôm nay lại xuất hiện một cô gái, lại là một người con gái xinh đẹp khiến người ta không thể nào dời tầm mắt, mọi người tất nhiên vô cùng hiếu kì.

Tất cả mọi người đang tự hỏi, cô rốt cuộc là ai? Cô và chuyện tâm trạng tổng giám đốc gần đây tốt lên có liên quan không?

Nếu như là vậy, bọn họ thật phải cúi đầu sát đất mà cảm tạ cô.

Chỉ cần ‘mỹ nữ’ này ở lại bên cạnh tổng giám đốc cả ngày, nhất định bọn họ sẽ được cả ngày an lành, vậy nếu như cô trở thành phu nhân tổng giám đốc thì sao?

Ha ha ha! Những ngày tốt cũng phải sẽ mãi mãi tồn tại ở tập đoàn Kurosawa, về sau mọi người cũng không phải run rẩy sống qua ngày sao?

“Đây là tập đoàn Kurosawa sao?” Vân Vi phát hiện, những người ở nơi này ai cũng giật mình nhìn cô, còn có.....ánh mắt cảm kích?

“Không thích sao?” Hần quay đầu phát hiện vẻ mặt kì lạ của cô, hần cười hỏi.

Sâm Xuyên nở nụ cười, làm nhân viên bên cạnh hoảng sợ hô lớn.

“Tại sao mọi người nhìn thấy chúng ta lại giống như nhìn thấy quỷ vậy?” Trên mặt vẫn nụ cười mê người, nói nhỏ vào tai hần.

“Vậy sao?” Hần không quan tâm nhún vai

Hần dĩ nhiên biết là nguyên nhân gì.

“Phòng làm việc ở đâu?” Nhìn Sâm Xuyên, cô phát hiện ra tâm trạng hần hôm nay vô cùng tốt, khóe môi còn mang theo ý cười nhẹ, cặp mắt trở nên nhu hòa, vẻ mặt khiến nhiều nữ nhân viên ngây ngốc mà nhìn.

Ghét.

Trong lòng Vân Vi trào ra một cảm giác chán ghét, cô ghét những người phụ nữ kia nhìn vẻ mặt của hần.

“Ở tầng 70.” Hần vươn tay, dắt Vân Vi về phía thang máy cá nhân chuyên dụng.

“Tầng 70? Có chấy nhà, động đất thì làm thế nào chạy?” Người có tiền đúng là người có tiền, ngay cả công ty cũng xây cao như vậy.

“Em sợ?”

“Có gì phải sợ? Tôi cũng đâu có làm việc tại chỗ này.” Vân Vi liếc mắt hần một cái, lạnh nhạt nói.

“Sợ chồng tương lai của em là tôi sẽ gặp chuyện không may, bỏ lại một mình em.” Hần tự cao nói, giọng điệu mười phần đùa cợt.

“Vậy cũng tốt, tôi có thể thừa hưởng di sản của anh, sau đó mang chỗ tiền kia đi bao nuôi đàn ông, cuộc sống không buồn không lo.” Cô lạnh lùng vươn tay đánh xuống lồng ngực rắn chắc của hần, giọng nói trách cứ.

“Tĩnh lại đi! Tôi sẽ ở bên cạnh em cả đời, đến khi con cháu đầy nhà.” Hần tuy là cười nói, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc khiến người ta không thể hoài nghi sự chân thành của hần.

“Bệnh thần kinh.” Cô cố chỉnh lại âu phục lộn xộn trên người mình, có tình không nhìn vào ánh mắt sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người của hần, nhưng trong lòng lại vì lời hần nói mà cảm thấy ngọt ngào.

“Đến rồi.” Hần vươn tay kéo cô ra khỏi thang máy, động tác tự nhiên giống như đó là điều hiển nhiên vậy.

“Tổng giám đốc.....Xin chào, buổi sáng.” Thư kí Lương Điền đứng ngoài cửa kính ngạc nhiên nhìn nụ cười xưa nay chưa từng có trên mặt tổng giám đốc, bên cạnh còn mang theo một.....người con gái thật xinh đẹp.

“Chuẩn bị thật tốt cho cuộc họp, mang cho tôi hai tách cà phê.” Ban lệnh xong, Sâm Xuyên dẫn Vân Vi tiến vào phòng làm việc.

“Được, được.” Lương Điền vẫn còn sững sờ, đến khi Sâm Xuyên đóng cửa phòng mới hoàn hồn.

Cô gái đó là ai?

Nếu như hắn không nhìn nhầm thì hình như tổng giám đốc.....vừa cười!

———@———

“Em chờ ở đây, lát nữa tôi có cuộc họp, có gì cứ nói với thư kí, bên cạnh còn một phòng, nếu mệt thì có thể vào đó nghỉ ngơi.” Hắn sẵn sóc nhắc nhở Vân Vi, nhìn đôi mắt cô phát sáng, không biết cô lại định làm gì rồi.

“Thư kí của anh sao lại là nam?” Vân Vi ngồi hắn trên ghế làm việc, tiện tay lấy một sấp văn kiện, nhìn một trang rồi một trang.

“Phụ nữ dễ gây phiền phức.” Trên thực tế hắn không thích phụ nữ nào khác cùng hắn quá thân cận, ngoại trừ mẹ hắn ra, cô là người con gái đầu tiên gần gũi hắn.

“A!” Thật là người đàn ông kì lạ, trong lòng Vân Vi thầm than.

Vốn định đến đây xem một chút, bên cạnh hắn có người con gái nào khác gần gũi với hắn không, sau đó giúp cô ta thân cận với hắn, kết quả lại không có.

Ai

Kế hoạch đổ vỡ.

Lúc vừa vào thì đã biết, nhân viên công ty này đối với Sâm Xuyên chỉ dám nhìn từ xa, không dám tiến gần.

Cô biết, chắc chắn là khuôn mặt lạnh như băng kia của hắn khiến người ta không dám tiếp cận.

Không có việc gì tỏ ra mặt lạnh làm gì! Thật là. Cô liếc nhìn Sâm Xuyên một cái.

“Tôi phải ở nơi này đợi anh bao lâu?” Căn phòng này lớn như vậy, lại lạnh như băng thật làm người ta chán ghét, không biết cô có đợi qua được 10 phút hay không.

“Khoảng chừng 2 tiếng.” Không biết cô lại đang nghĩ gì, Sâm Xuyên vẫn tập trung quan sát Vân Vi.

“Sao lâu vậy?” Không phải cô sẽ buồn chết rồi sao? Ngắc đầu lên, đôi mày cô nhíu lại một chỗ.

“Không đợi, tôi cũng muốn đi họp.” Vân Vi nhanh chóng đứng lên, đi về phía hắn.

Nói không chừng có thể sẵn tiện quan sát một chút, bên trong công ty có cô gái nào đặc biệt hay không.

Các chủ quản cao cấp chắc cũng thân cận với hắn! Cô nghĩ như vậy.

“Em muốn đi? Rất nhàm chán.” Hắn không cảm thấy cô sẽ có hứng thú ngồi ở đó hai tiếng nghe người ta báo cáo.

“Tôi muốn đi, xin anh.” Cô chấp tay trước ngực, đi đến trước mặt Sâm Xuyên, trong đôi mắt mang theo vẻ đáng yêu cùng khẩn cầu.

“Được rồi! Em buồn chán thì tôi không lo.” Ai mà không biết cô ấy muốn giở trò, chỉ là hắn cũng muốn biết, rốt cuộc cô muốn làm gì.

“Ừ.” Vân Vi gật đầu, vui vẻ kéo tay hắn ra cửa.

Lắc đầu một cái, Sâm Xuyên bắt đầu dĩ nễ nở nụ cười, đáng vẻ cô lúc này tựa như cô bé vẫn chưa trưởng thành.

Nhưng Vân Vi như vậy hắn vẫn thích, sống cùng cô càng lâu, hắn càng biết, càng hiểu rõ cô.

Cô giống như cô gái ‘song diện’, có vô số gương mặt, một quyền rũ dịu dàng, một đơn thuần ngây thơ, một thông minh nhạy cảm, cô như vậy càng làm hắn si mê, càng thêm muốn cô.

———Hết chương 5———

9. Chương 6

Trong phòng họp, tất cả mọi người đều đã ngồi vào vị trí của mình.

Cửa vừa mở ra, thấy Sâm Xuyên đi đến, bên cạnh còn dẫn theo một người gái vô cùng xinh đẹp, quyến rũ động lòng người, khiến tầm mắt mọi người nhất thời đều đặt lên người cô.

“Bắt đầu họp.” Phát hiện thấy tầm mắt mọi người đều không rời khỏi người Vân Vi, trong lòng Sâm Xuyên không khỏi tức giận, giọng điệu lạnh nhạt khiến mọi người sợ đến cúi đầu, không ai dám nhìn nữa.

Thật không chịu nổi!

Sâm Xuyên liếc bên cạnh một cái, Vân Vi không vui lườm lại hắn một cái.

Bắt đầu họp thì bắt đầu họp, làm gì dữ vậy? Hắn không thấy sự xuất hiện của hắn làm không khí phòng họp trong nháy mắt trở nên nặng nề à?

Lại trừng mắt nhìn hắn một cái, Vân Vi mang theo nụ cười dịu dàng, ưu nhã ngồi bên cạnh hắn.

Song, mỗi khâu bắt đầu run run rẩy rẩy báo cáo tình hình kinh doanh nửa tháng này.

Nhân cơ hội này, Vân Vi nhìn những nhân viên chung quanh, nét mặt có chút thất vọng.

Cô bĩu môi, trong lòng thầm than.

Công ty này tuyển người như thế nào vậy? Toàn tuyển đàn ông đến làm việc, phụ nữ sao lại ít như vậy!!! Ở đây ít nhất cũng 40 chủ quản, vậy mà chỉ có 7,8 chủ quản là nữ.

Con gái Nhật Bản đều không cần việc làm sao? Ghét.

“Ah?” Vừa nâng mắt, Vân Vi phát hiện một vị nữ chủ quản ngồi ở phía trước, hình như không ngừng nhìn về hướng này.

Cô ấy là đang nhìn.....Kurosawa Sâm Xuyên? Không hiểu tại sao, trong lòng cô cảm thấy ghen tuông.

Cô gái kia dù không được xem là đẹp như tiên, nhưng cũng coi như xinh đẹp, nhìn gương mặt cô ấy có thể đoán, cô ấy chắc khoảng 27,28 tuổi!!

Hơi già một chút. (==)

Cau mày, cô cố gắng xem nhẹ cảm giác chua chát trong lòng.

Nhưng cô đến đây là tìm phụ nữ có thể hấp dẫn Sâm Xuyên! Nếu cô nhớ không lầm thì hắn cũng 32 tuổi rồi phải không? Cũng rất xứng đôi.

“Tại sao kim ngạch kinh doanh của nửa tháng này lại thấp hơn tháng trước? Kể quả tôi muốn không chỉ có những thứ này.” Ngồi tại chỗ, Sâm Xuyên lạnh lùng quét mắt nhìn mỗi một nhân viên.

(kim ngạch: tiền ấy @@)

Giọng điệu của hắn khiến Vân Vi ngồi bên cạnh nhú chặt chân mày, đối với vẻ lãnh khốc như vậy của hắn cảm thấy vừa xa lạ lại vừa ghét.

“Tôi đã cho các người một cơ hội, bây giờ kết quả lại như thế này, các người sẽ ăn nói với tôi ra sao? Tập đoàn Kurosawa trả cho các người nhiều tiền lương như vậy, không phải mời các người đến chơi, cũng không phải mời các người đến làm khách du lịch, nếu các người không thực hiện được yêu cầu của tôi, tôi trả nhiều tiền cho các người như vậy làm gì?”

Nghe hắn nói những lời vô tình như vậy, mọi người ai nấy cũng đều cúi đầu, ngay cả dũng khí trả lời hắn cũng không có.

Thật ra không phải mọi người không cố gắng, nhưng mà đây là thời kì kinh tế sa sút, muốn kim ngạch kinh doanh tăng lên đến 70% thật là không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi chỉ số tháng này đã tăng lên rồi, cũng gần 68%, so với yêu cầu của Sâm Xuyên cũng đâu chênh lệch mấy.

(ạch __ ! 2%)

Nửa tháng này, mọi người làm đến muốn chết muốn sống (đại khái là chết lên chết xuống), ít nhất cũng có 10 ngày không về nhà, tận tâm tận lực làm, chỉ vì đạt tới yêu cầu của hân, nhưng mà, vẫn không đạt đến tiêu chuẩn của hân.

Ôi ôi ôi.....mọi người chỉ dám nghĩ trong lòng, căn bản không ai có dũng khí phản bác lại lời nói tàn nhẫn cùng vô tình của tổng giám đốc

Phòng họp yên tĩnh không tiếng động, có thể nói ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng động.

Ngoại trừ Vân Vi cùng Sâm Xuyên, hai người ngồi trên ghế nhìn mọi người thì mọi người hầu như không ai có dũng khí ngẩng đầu lên.

Giữa lúc bầu không khí ngưng trọng một mảng nặng nề thì Vân Vi đột nhiên đứng lên, nhìn tài liệu mỗi người một chút.

Sâm Xuyên không nói lời nào, lẳng lặng nhìn động tác của Vân Vi, muốn nhìn xem cô rốt cuộc định làm gì.

Chỉ chốc lát—————

“Kết quả như vậy rất tốt!” Cô lên tiếng khích lệ sự cố gắng của mọi người.

Mọi người đang cúi đầu nhất thời kinh ngạc, tất cả ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

“Anh làm gì phải gây khó khăn cho người ta như vậy? 68% và 70% cũng chỉ chênh lệch 2% thôi, nhất định phải nghiêm khắc như vậy sao?” Cô đi đến trước mặt Sâm Xuyên nhàn nhạt nói, không ủng hộ bộ dạng lạnh lẽo ép người của hân.

“Anh nhìn mọi người một chút xem, tinh thần không được tốt với dáng vẻ thiếu ngủ nghiêm trọng thế này, có thể thấy mọi người đã rất nỗ lực.”

Cô chỉ chỉ nam nam nữ nữ có mặt tại đó, quả thật trên mặt mọi người đều vô cùng nghiêm trọng, mắt thì bị quần thâm, tóc tai rối bời, thậm chí còn có một số người mặc áo sơ-mi trắng nhưng bị ngả vàng lại có nếp gấp, xem ra là ở công ty mấy ngày không về nhà nghỉ ngơi

Ai~~ Thật đáng thương.

“Ít đi 2% tương đương với ít đi 3 tỷ.” Sâm Xuyên nhàn nhạt trả lời.

Từ lúc cô mở lời, vẻ nghiêm túc trên mặt hân đã sớm rút đi, chỉ là vẫn tò mò muốn xem cô định làm gì.

“3 tỷ? Vậy 68% không phải là 102 tỷNày! Nhiều tiền như vậy định làm gì! Sống không dùng hết đến chết cũng không thể mang theo, anh có nhiều thời gian để xài hết số tiền này sao?” Cô cả gan để tài liệu xuống, đứng chống nạnh trước mặt Sâm Xuyên nói, không phát hiện ra ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Tập đoàn Kurosawa từ trên xuống dưới ít nhất cũng có hơn 1000 nhân viên cần phải nhận lương.” Đơn giản mà nói, số tiền kia cũng chính là dành cho nhân viên.

“Nhưng giúp anh kiếm tiền cũng là những nhân viên này!” Nói xong Vân Vi chớp chớp mắt, nở nụ cười ngọt ngào, chờ hân trả lời.

“Hiện tại kinh tế sa sút không phải sao? Bọn họ trong hoàn cảnh như vậy còn giúp anh kiếm được nhiều tiền thế này cũng phải rất tuyệt rồi, chính anh cũng biết điều đó không phải sao?” Đi đến sau lưng Sâm Xuyên, cô không chút ngần ngại nơi này còn có người khác mà tự mình giúp hân xoa xoa bả vai, giúp hân thả lỏng suy nghĩ một chút.

“Có lẽ anh sẽ lo lắng mọi người vì anh khen ngợi mà tự cao đắc ý, nhưng cũng phải đứng mực quan tâm nhân viên, thỉnh thoảng cũng nên khích lệ mọi người một chút, so với bộ dạng băng lãnh hù chết người kia còn tốt! Mọi người cũng sẽ bởi vì anh khen ngợi mà cố gắng hơn!”

Cô vừa nói vừa nhấn xuống bả vai cứng ngắc của hân, giọng nói nhẹ nhàng, có tác dụng làm dịu lòng người.

Mỗi người có mặt nghe lời cô nói, ai nấy đều cảm động muốn khóc, ánh mắt mọi người vô cùng cảm kích nhìn về phía cô.

Như vậy xem ra Vân Vi cũng là một cô gái có tấm lòng hiền lành và tốt bụng tựa như Thiên Sứ, phía sau cô còn phát ra một thứ ánh sáng mạnh mẽ giải thoát mọi người khỏi gian khổ, trên mặt lại mang nụ cười ngọt ngào, cũng phần nào an ủi tâm hồn mọi người.

Đứng lúc này, mọi người phát hiện.....tổng giám đốc đáng sợ của bọn họ đang cười.....

Ông trời! Có phải sắp có bão rồi.

“Được rồi! Có lẽ do tôi có chút nghiêm khắc. Thật ra biểu hiện của mọi người rất tốt, hi vọng trong thời kì kinh tế sa sút này mọi người vẫn giữ được thành tích như vậy.Tan họp.”

Vừa nói xong, Sâm Xuyên liền xoay người , kéo Vân Vi đang đứng ở phía sau rời đi. Lúc này dù nụ cười trên mặt đã không còn nhưng vẻ dịu dàng và ấm áp lại hiện lại trong mắt, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Mãi đến khi hai người rời đi, cửa đóng lại, mọi người vẫn bị vây trong khiếp sợ, thật lâu không nói nên lời.

Có nghe nhầm không?! Tổng giám đốc luôn luôn lạnh lùng, nghiêm khắc mới vừa rồi khích lệ bọn họ! Còn nói biểu hiện của họ rất tốt?!

Có người không nhận được nở nụ cười ngây ngốc.

Ha ha ha! Từ lúc bọn họ vào công ty đến nay, đây là cuộc họp tốn ít thời gian nhất, chỉ tốn.....40 phút!!!

Mọi người ngây ngô cười, cười ngây ngốc, sững sờ, kinh ngạc, thích thú cùng vui sướng với lời khen ngợi khó có được vừa rồi

Càng làm cho người ta tò mò là, cô gái kia rốt cuộc là ai? Nữ thần giải cứu bọn họ rốt cuộc là người phương nào, có thể chế ngự được tổng giám đốc?!

Vì nghĩ cho cuộc sống tương lai, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp tìm ra thân phận của cô, xin cô ở lại bên cạnh tổng giám đốc mãi mãi!!

———@@@———

“Lần này như em mong muốn rồi chứ?”

Đứng trước bàn làm việc, Sâm Xuyên nhìn về mặt đắc ý, cười đến không khép miệng của Vân, về mặt hẳn không biểu cảm, làm cho người ta không sao đoán được suy nghĩ của hắn.

“Anh ở đây nói gì vậy?” Vân Vi nghiêng đầu, đôi mắt thông minh phát ra ánh sáng trong suốt, về mặt ngây thơ, thật giống một cô bé nhỏ cá tính đơn thuần.

“Ở trước mặt các chủ quản trách mắng tôi, có phải làm em rất vui mừng?” Hắn đi đến cạnh cô, một tay kéo cô lên, sau đó ngồi xuống ghế, kéo cô để ngồi trên đùi mình.

“Không có nha! Tôi thực sự cho là anh đối với mọi người quá nghiêm khắc rồi.” Cô không nghĩ mình ngồi trên đùi Sâm Xuyên có gì là không đúng, chỉ thấy rất thoải mái, lại ấm áp như đang nằm trên nệm dày, liền dựa cả thân thể vào người hắn.

“Tên tuổi của tôi bị hạ thấp cùng với hình tượng bị hao tổn.” Sâm Xuyên ở sau lưng cô, về mặt toan tính kẻ vuốt tóc cổ, trong giọng nói không có nửa điểm không vui, ngược lại còn có vui thích.

“Vậy sao? Tôi lại không nghĩ vậy, không chừng ngược lại mọi người sẽ thích anh hơn.” Vân Vi nghiêm túc nói.

“Mọi người cũng sẽ thích em.” Tựa vào đầu vai cô, trong hơi thở ngập tràn mùi hương thuộc về riêng cô làm hắn mê muội, chìm đắm trong mùi hương đó.

Bàn tay to của hắn đột nhiên siết thật chặt làm cô rơi vào vòm ngực của hắn, Vân Vi cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn, đến khi bản thân bị hắn ôm đến hít thở khó khăn thì cô mới phát hiện khoảng cách giữa hai người quá gần.

Chưa từng cùng đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy, nhịp tim Vân Vi gia tăng, cô cảm thấy mặt mình nóng lên, nhiệt độ cơ hồ có thể tạo thành bão.

“Anh ôm tôi chặt quá, tôi, tôi không thể hít thở.” Cô mơ hồ nói với hắn, thân thể không ngừng nhẹ giãy giữa, muốn cùng hắn giữ khoảng cách.

Cuối cùng Sâm Xuyên cũng buông tay để cô rời khỏi người hắn. Trong lòng hắn thầm thở dài, vì phải buông cô ra mà cảm thấy nuối tiếc.

Trời ạ! Sao cô lại như vậy? Vân Vi ngồi trên ghế salon, trong mắt xuất hiện sự luống cuống cùng kinh hoàng trước nay chưa từng có, cô vươn tay sờ mặt mình, tim không ngừng cuồng loạn đập thình thịch, tựa như muốn từ trong miệng vọt ra ngoài.

Cô càng lúc càng quen có Sâm Xuyên phải không? Nhớ tới bản thân mình vừa rồi thoải mái để hắn cầm tay, bây giờ lại dựa vào ngực hắn cảm thấy ấm áp như vậy, cô luôn không để đàn ông có những hành động như vậy đối với mình nha! Lần này vì sao lại như vậy?

Còn nữa, cô không bao giờ vì đàn ông mà đỏ mặt, nhưng cùng hắn chung sống mấy ngày nay, dường như cô thường hay vì mối quan hệ với hắn mà đỏ mặt cùng không tự nhiên.

Rốt cuộc là vì sao? Điểm này không giống bản thân mình!

Vì sao vừa chạm mặt hắn, cô liền trở nên không được tự nhiên?

“Sao vậy? Rất nóng sao?” Không biết từ lúc nào Sâm Xuyên đã ngồi bên cạnh Vân Vi, hắn nhẹ giọng hỏi thăm, vươn tay ra, đặt lên trán cô cảm nhận nhiệt độ, vẻ mặt cũng mang lo lắng.

Hành động của hắn nhất thời khiến Vân Vi không kịp phản ứng, làm cô sợ đến mức nhảy dựng lên, gương mặt mê hoặc nhỏ nhắn tràn ngập kinh hoàng nhìn về phía hắn.

“Còn một chỗ sao?” Hắn đứng lên định đỡ cô sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Vân Vi bởi vì hành động của hắn mà luống cuống lùi bước, cũng là muốn cùng hắn giữ một khoảng cách.

“Em sao vậy?” Sâm Xuyên không muốn để cô lại lùi bước, hắn đi lên phía trước một bước, bàn tay không tốn chút sức liền kéo tay cô.

Hắn hơi dùng sức, Vân Vi liền va vào vòm ngực hắn, bị hắn ôm.

“Thả, buông tôi ra.” Chạm đến lồng ngực hắn, ngửi thấy mùi xạ hương trên người hắn, tay chân cô luống cuống muốn đẩy hắn ra.

Sự thông minh ngày thường không biết đã đi đâu, trong đầu cô một mớ hỗn loạn, Vân Vi sợ, cô không ngừng muốn thoát khỏi vòng tay hắn.

Ở trong ngực hắn, cô cái gì cũng không thể nhớ, cái gì cũng không thể nghĩ, ngay cả tài an nói lưu loát lúc này cũng tuyên bố đình công..

Này!..Bản thân mình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt kích động của cô Sâm Xuyên có phần sáng tỏ (hiểu), hắn cảm thấy kinh ngạc, thì ra cô đòi với hắn không phải không có cảm giác, chỉ là đang trốn tránh.

Một điều này thôi làm trong lòng hắn ngập tràn vui sướng.

Hắn dùng sức ôm cô, không cho cô có chút nào kháng cự, tiếp đó hắn không nói một lời, bá đạo cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

“Anh.....” Mùi xạ hương quanh quẩn trong mũi giờ truyền vào trong miệng, Vân Vi giật mình mở to đôi mắt, gương mặt Sâm Xuyên càng lúc càng gần mặt cô, từ trong mắt hắn, cô thấy nét mặt mình phức tạp cùng rối loạn.

Ánh mắt hắn dịu dàng mang theo sự bá đạo, nụ hôn của hắn, an ổn tâm trạng hoảng loạn trong lòng cô, dẹp đi sự luống cuống trong cô, nụ hôn vừa ấm áp lại vừa ẩm ướt, lấy đáng về bá đạo cùng cuồng ngạo

chiếm lĩnh tâm hồn cô, thân thể cô vô lực dựa vào người hấn, giống như người say rượu vậy, toàn thân nhẹ nhàng.

Đôi tay cô níu chặt lấy cổ áo hấn, lại không có sức lực nên chậm rãi buông xuống, sau một hồi cuồng nhiệt hôn, hai người dựa vào nhau, Vân Vi chậm rãi dời tay đến sau lưng Sâm Xuyên, vòng tay ôm hấn thật chặt, cô cảm thấy thân thể hấn khẽ run, vòng tay cô càng thêm siết chặt.

Đây chính là hôn sao? Hai người trong lòng không ngừng tự hỏi bản thân, giống như muốn mang người kia hòa nhập vào thân thể, trở thành một phần thân thể của chính mình, đó là hôn?

Ai ngờ được, cả hai người điều kiện hoàn hảo như vậy, mãi cho đến bây giờ, mới chính thức trải nghiệm lần đầu tiên hôn.

Mãi cho đến khi cả hai không ai còn hơi sức tiếp tục, hai người họ mới lưu luyến rời khỏi môi nhau.

Nhìn đôi môi đỏ tươi của cô, Sâm Xuyên hài lòng đưa tay xoa nhẹ kiệt tác của mình, mà Vân Vi vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn vừa rồi, thật lâu cũng chưa ổn định xong tâm tình.

“Có khỏe không?” Thấy tâm trạng cô thoáng rối loạn, hấn lại lần nữa mang cô ôm vào ngực, muốn làm rối loạn suy nghĩ của cô, không muốn để cô nghĩ nữa.

“Tôi, tôi muốn đi nhà vệ sinh.” Chống đỡ thân thể mềm mại không vững, Vân Vi không còn sức để nói.

Hấn ôm quá đáng sợ, ở trong ngực hấn, cô căn bản không thể ổn định tâm trạng, mang mọi chuyện suy nghĩ thật rõ ràng.

“Không trốn tránh anh.” Trong giọng nói hấn chứa nồng đậm khẩn cầu.

Nghe được giọng hấn mang theo khổ sở, Vân Vi giật mình ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt mang nét đau thương của hấn.

“Anh.....”

“Không cần trốn tránh anh.” Hấn nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt như tuyên cáo dù cô có như thế nào trốn tránh lòng mình, hấn cũng sẽ không bỏ qua.

“Tôi.....Ai

~” Cô gạt đầu một cái, bị sự kiên trì trong mắt hấn đánh bại.

Nhưng dù đồng ý không trốn tránh hấn, cô vẫn phải tìm một nơi không có hấn, không bị quấy nhiễu mà suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc bản thân mình xảy ra chuyện gì.

Tất cả kế hoạch của cô, cũng bởi vì nụ hôn vừa rồi mà rối tung rồi.

“Ít nhất có thể cho tôi chút không gian yên tĩnh không?”

“Được.” Sâm Xuyên làm sao không hiểu tâm trạng của cô, hấn cũng không muốn nhanh chóng ép cô như vậy, chỉ là hấn sợ, hấn sợ mình vừa buông tay, cô sẽ đổi ý.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt cô lại để lộ sự cầu xin mãnh liệt như vậy, hấn chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

“Tôi biến anh bận rộn, cho nên không làm phiền anh, tôi tự mình đi dạo trong công ty một chút, sẽ không đi ra ngoài.” Sự lo lắng của hấn đối với cô viết toàn trên mặt, Vân Vi không đành lòng để hấn lo lắng, nên cho hấn một sự đảm bảo.

“Ừ.”

Nhìn vẻ cảm kích trên mặt cô, Sâm Xuyên phát hiện hấn vẫn còn nhiều điều không hiểu về cô.

Thì ra đối với tình yêu, cô ấy cũng rất yếu ớt.

Có phải vì vậy, nên cô mới không dám yêu?

Nhưng dù như thế nào, hấn tin tưởng chỉ cần mình có lòng, cuối cùng cô cũng sẽ thuộc về hấn.

Mang theo một mớ hoảng loạn cùng những câu hỏi không có lời giải đáp, Vân Vi rời khỏi phòng làm việc của Sâm Xuyên, hai mắt cô vô hồn, nhìn con số không ngừng giảm xuống của thang máy.

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn. Cô phiền lòng dựa vào tấm kiếng, ngăn người ra.

Mình càng lúc càng không giống mình, đây rốt cuộc là vì sao?

Nhớ đến nụ hôn vừa rồi, cô vô thức vươn tay, khe vuốt môi mình, nhất thời có một sự ngọt ngào xen lẫn hạnh phúc rót vào tim.

Không biết trên mặt mình có bao nhiêu là vui vẻ, khoe miệng cô không tự chủ nở nụ cười.

Nhớ đến gương mặt Sâm Xuyên, tim cô lại không ngừng đập rộn ràng.

Điều này thật không giống cô, cả người cô dường như thay đổi hoàn toàn vậy, trong đầu chỉ toàn bóng dáng của hắn, rốt cuộc là vì sao?

Quay đầu, Vân Vi thấy được bóng người trong kiếng, cô.....chấn động.

Đó.....là cô sao? Gương mặt nhàn nhạt đỏ, đôi mắt to xinh đẹp cũng bị vây một tầng sương mù, vẻ mặt như người đang yêu.

Yêu?

Trong đầu xuất hiện một câu trả lời không khỏi làm lòng cô gợn sóng.

Cô yêu? Người đó là Sâm Xuyên?

Trời ạ! Cô đang làm gì vậy, chuyện gì mà càng lúc càng rối loạn vậy chứ?

Tựa trán lên tấm kiếng, giờ phút này cô thật sự muốn đập đầu mình, để những phiền não kia nhanh chóng biến mất.

Lúc này, cửa thang máy mở ra.

“Tổng giám đốc phu nhân.”

Đứng bên ngoài là một số chủ quản trong số người lúc này vừa bị Sâm Xuyên trách mắng, bọn họ vừa phát hiện nữ thần trong thang máy thì lập tức hô to.

Mặc dù không biết thân phận thật của cô là gì, nhưng sau khi thảo luận, mọi người nhất trí cho rằng, phụ nữ có thể xuất hiện bên cạnh tổng giám đốc, phải là tổng giám đốc phu nhân mới đúng.

Bọn họ còn đang buồn phiền, không biết làm thế nào mới gặp được cô, cùng cô nói chuyện một chút thì không ngờ cô lại xuất hiện trước mặt bọn họ như thế này.

“Ah? A, mọi người khỏe, muốn đi thang máy thì vào đi!” Trước mắt đột nhiên xuất hiện một nhóm người, khiến Vân Vi không có thời gian suy nghĩ về vấn đề của mình, vì vậy cô nở nụ cười quyến rũ, chớp chớp mắt mấy cái, chào hỏi mọi người.

Mọi người lắc đầu một cái, ý muốn nói không đi thang máy.

“Không vào sao? Vậy tiếp tục cố gắng làm việc nhé!” Cô nhẹ giọng nói, động viên mọi người người, sau đó nhấn nút đóng cửa.

Đang lúc cửa thang máy sắp đóng lại, nụ cười ngoài miệng của Vân Vi cũng sắp rút đi thì có người lại đưa tay chặn cửa thang máy, cửa thang máy lần nữa lại mở ra.

“Có chuyện gì sao?” Vân Vi không hiểu hỏi.

Có chuyện gì xảy ra với những người này vậy, không phải mới vừa lắc đầu nói không đi sao? Thế sao bây giờ lại ngăn cửa thang máy ?

Bị cô hỏi như vậy, mọi người đứng ngoài cửa không ngừng dùng đầu ngón tay, nhưng không một ai nói chuyện.

Cuối cùng, một người đàn ông bị mọi người đẩy về phía trước, sắc mặt lúng túng nhìn Vân Vi nói: “Cái đó, Tổng giám đốc phu nhân, không, không biết cô có thời gian, tôi, chúng tôi.....muốn, muốn cùng người nói chuyện một chút.” Hần nói lắp bắp, chỉ sợ cô cự tuyệt.

Tổng giám đốc phu nhân? Sâm Xuyên nói với mọi người về thân phận của cô rồi sao?

“Cùng tôi nói chuyện một chút?” Nghiêng đầu, cô không hiểu, chuyện gì khiến mọi người phí thời gian đứng toàn bộ ở nơi này, lại vừa lúng túng vừa đỏ mặt.

(=)] nhiều chuyện đến hết là vừa)

Nghe cô hỏi, mọi người dùng sức gật đầu, biểu đạt ý muốn mãnh liệt.

“Được rồi!” Cô gật đầu một cái, sau đó cùng những chủ quản kia, bộ dạng cứ như ăn trộm vậy, nhanh chóng chạy vào phòng họp.

Dù sao chuyện của bản thân cũng không lập tức hiểu rõ ràng được, thôi thì đến xem mọi người có chuyện gì mà lại thận trọng như vậy, đối với người con gái lần đầu tiên đến công ty như cô lại có thỉnh cầu.

Vào phòng họp, Vân Vi thật sự giật mình, những chủ quản lúc này tham dự cuộc họp vẫn còn ngồi ở vị trí cũ, sau khi thấy cô đến, vẻ nặng nề trên mặt mọi người lập tức biến mất.

Ngồi ở vị trí vừa rồi, Vân Vi đặt tay lên bàn, giơ tay chống cằm của mình, vẻ mặt tò mò.

“Được rồi! Nói đi. Có chuyện gì khiến mọi người dè dặt lại nghiêm túc như vậy?”

Giọng điệu của cô vô cùng nhẹ nhàng, tâm trạng mọi người vốn đang căng thẳng, nghe xong lời cô nói, cũng hơi thả lỏng tâm tình.

“Là, là vậy, tôi, chúng tôi hi vọng.....không, là khẩn xin cô, xin cô ở lại bên cạnh tổng giám đốc.” Một người đàn ông chừng hơn 30 tuổi, lấy hết can đảm đứng lên nói, mở miệng trước, vẫn không quên lau mồ hôi trên trán.

Lời hắn vừa nói xong, mọi người liền gật đầu không ngừng.

“Thật xin lỗi, hình như tôi không nghe rõ, xin hỏi mọi người vừa nói gì, có thể nói lại lần nữa không?” Về mặt Vân Vi có chút cứng ngắt, cô nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

“Xin cô, xin cô ở lại bên cạnh tổng giám đốc.” Phía sau truyền đến giọng một người con gái, thanh âm lớn đến nỗi khiến tất cả mọi người có mặt ai cũng đều nghe thấy, bao gồm cả Vân Vi, cũng nghe rõ ràng.

Vân Vi nhìn về phía người con gái vừa nói chuyện.

Là cô ấy, người con gái trong khi họp không ngừng nhìn về phía Sâm Xuyên.

“Vì sao vậy?” Cô ấy không phải có ý với Sâm Xuyên sao? Tại sao ngược lại hi vọng cô ở bên cạnh hắn?

“Bởi vì.....cô ở bên cạnh tổng giám đốc, mọi người, mọi người mới có thể trải qua những ngày tốt đẹp.” Cô ấy cúi đầu suy nghĩ một lúc, mới chậm rãi trả lời.

“Tôi ở lại bên cạnh Sâm Xuyên, mọi người mới có những ngày tốt lành?” Vì sao?

“Mấy ngày nay, chúng tôi phát hiện tâm trạng của tổng giám đốc hình như rất tốt, mọi người cũng không cần phải lo lắng đề phòng.” Một người chủ quản giải thích.

“Đúng vậy, tổng giám đốc cũng không thường xuyên gọi chúng tôi lên tầng 70.” Người còn lại cũng đi theo phụ họa.

“Lúc đi họp cũng không làm người ta thấy áp lực.”

“Về mặt của anh ta cũng không còn đáng sợ như trước.”

“Đúng vậy! Nhất là đôi mắt của anh ta cũng không còn kinh khủng như trước.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi khá nhiều.”

Mọi người ở đây, anh một câu tôi một câu nói không ngừng nghỉ, xem ra đối với Sâm Xuyên chất chứa không ít thành kiến cùng sợ hãi.

“Vì vậy?”

“Chúng tôi nghi ngờ.....tổng giám đốc thay đổi là bởi vì cô.” Cô gái kia lớn tiếng nói.

“Chỉ cần cô vẫn bên cạnh tổng giám đốc, cuộc sống của mọi người cũng sẽ không khó khăn nữa.” Người còn lại ánh mắt mang theo vẻ cầu xin nhìn về Vân Vi.

“À! Tôi hiểu rồi.” Thì ra chuyện là như vậy, Vân Vi nhẹ nhàng cười.

Nghe mọi người nói Sâm Xuyên vì cô mà thay đổi, nói cô không vui sướng thì đúng là gạt người.

“Cô muốn tôi ở lại bên cạnh Sâm Xuyên, vậy còn cô? Không phải cô thích anh ta sao?” Cô nhìn về phía nữ chủ quản, trong giọng nói mang theo sự tò mò, trong lòng cũng có chút quan tâm đáp án của cô ấy.

Câu hỏi của cô khiến mọi người thở mạnh vì kinh ngạc, tất cả ánh mắt đều dồn về phía nữ chủ quản.

Người bị kêu tên đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó mới dùng sức lắc đầu không ngừng, chỉ thiếu điều cái đầu còn chưa rút ra thôi.

“Tôi? Tôi làm sao có thể thích tổng giám đốc?!” Cô vươn tay, lắc không ngừng, để biểu đạt tâm trạng của mình với Vân Vi.

Làm ơn.....Cô còn muốn sống!

Tổng giám đốc đúng là đẹp trai, nhưng còn số phận của cô thì sao!! Nếu ngày nào cũng nhìn về mặt lạnh như băng của anh ta, không bị chết công cũng bị hù chết.

“Nhưng hôm nay tôi thấy cô không ngừng nhìn về Sâm Xuyên, không phải sao?” Vân Vi nói rõ, mọi người lại vì lời nói của cô mà lần nữa nhìn về nữ chủ quản.

“Không, không, tôi không có nhìn tổng giám đốc.....mà là nhìn cô.” Cúi đầu, cô nhỏ giọng nói.

“Nhìn tôi?” Lần này Vân Vi ngây ngẩn cả người. Nhìn cô làm gì?

“Bởi vì tôi thấy rất phục cô có dũng khí lớn như vậy đứng bên cạnh tổng giám đốc, lúc nói chuyện với anh ta lại rất tự nhiên, hơn nữa không thêm để ý đến vẻ mặt đáng sợ của anh ta.” Cô nhỏ giọng nói, chỉ sợ câu trả lời của mình khiến Vân Vi tức giận.

“Ha ha ha!” Vân Vi chợt vươn tay, che miệng cười ra tiếng.

Thì ra là do bản thân nghĩ quá nhiều, Vân Vi cười mình bị bệnh đa nghi quá nặng, lại vì những người này đối với Sâm Xuyên cảm thấy sợ hãi mà buồn cười.

“Được rồi! Tôi hiểu rõ rồi.” Cô thả tay xuống, về mặt thành thật mà nói.

Mọi người nghe cô nói..., cứ ngỡ cô sẽ đồng ý ở lại bên cạnh Sâm Xuyên, mới dùng sức thở một hơi dài, thì lại nghe cô nói: “Tôi sẽ suy nghĩ, suy nghĩ yêu cầu của mọi người.”

Nghe vậy, mọi người nắn chí rủ vai, có người còn thất vọng mà ngã người tựa vào ghế, vì tương lai không thể nào đoán được.

“Được rồi! Tôi cũng nên rời đi, nếu ra ngoài lâu quá, Sâm Xuyên không tìm thấy tôi sẽ nghi ngờ.” Vân Vi đứng lên, cười nhìn mọi người, sau đó liền xoay người rời đi, bỏ lại một nhóm người với vẻ mặt đờ đẫn.

Vân Vi bước vào thang máy, thẳng lên tầng 70.

Nghe mọi người nói, không biết vì sao tâm trạng cô trở nên thật vui vẻ, cứ như mọi chuyện đã được giải quyết dễ dàng.

Miệng ngân nga một bài hát không rõ tên, trên mặt cô nở nụ cười ngọt ngào.

Trước hết cứ như vậy đi! Cô quyết định.

Nghĩ quá nhiều thì cũng vô dụng, đem mọi phiền não để sang một bên, trước tiên nên hưởng thụ cuộc sống này, dù sao một hai tháng này cũng không tệ, Sâm Xuyên đối với mình không phải rất tốt sao? Cuộc sống như thế có lẽ không tồi.

Cửa thang máy vừa mở ra, Vân Vi định đi ngoài thì đột nhiên bị một lực mạnh mẽ kéo ra khỏi cửa, sau đó cô rơi vào vòm ngực ấm áp quen thuộc.

Biết người đến là ai, cô an tâm dựa vào ngực hắn, lắng nghe từng nhịp đập mạnh mẽ của tim hắn, mùi xạ hương nhàn nhạt tiến vào trong mũi cô, nhất thời làm cô thả lỏng, cô cũng đưa tay vòng chắc hông hắn.

“Anh vừa mới nghĩ, nếu cửa này mở ra, em vẫn không xuất hiện trong đó, anh liền đi tìm em.” Mùi hương trên người cô khiến tâm tình vốn đang căng thẳng của hắn đột nhiên biến mất.

Từ lúc cô rời đi đến giờ, hắn căn bản không có tâm trạng làm việc, trong đầu hắn nghĩ, nếu như cô rời đi, trở lại trong lớp vỏ bọc của mình, thì hắn nên làm gì.

Vì vậy từ lúc cô vào thang máy rời đi, hắn liền đứng mãi ở nơi này, cũng không thèm để ý đến thư ký không ngừng dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn.

Nhưng thật may, cô không lùi về thế giới của mình mà trốn tránh hắn, vẫn yên ổn trong ngực hắn, chấp nhận để hắn ôm.

“Vậy anh thật may mắn, mới nghĩ thôi mà tôi đã xuất hiện liền.” Cô dĩ nhiên không biết Sâm Xuyên đứng ở đây bao lâu, từ lúc cô rời đi đến giờ, ít nhất cũng phải 30 phút.

Giọng điệu Vân Vi nhẹ nhàng, khiến Sâm Xuyên cảm thấy kì lạ. Hắn khẽ đẩy cô ra, cẩn thận quan sát cô.

“Sao?” Vân Vi không hiểu, nhìn về mặt kì lạ của Sâm Xuyên.

“Em.....có chút kì lạ, có chuyện gì sao?” Hắn không chắc hỏi.

Vẻ mặt Vân Vi không che dấu được sự vui sướng, cùng với vẻ mặt lúc này rời đi của cô thật khác xa nhau, làm Sâm Xuyên không thể không nghi ngờ.

“Không có, chỉ là phát hiện một số chuyện.” Lắc đầu một cái, cô không muốn nói nhiều, vì bảo vệ những người kia, cô làm sao có thể nói cho hắn biết!

“Vậy sao?” Nụ cười trên mặt cô ấy thật đáng nghi ngờ, hơn nữa lúc nhìn mình còn tỏ vẻ đắc ý.

“Đương nhiên rồi!” Cô dùng sức gật đầu đảm bảo, lại phát hiện thư kí đang ngồi ở sau lưng hắn, vẻ mặt giật mình nhìn hai người họ.

Vân Vi chỉ nhìn hắn rồi nhẹ gật đầu, sau đó không thèm để ý chút nào lướt qua Sâm xuyên, tự mình đi thẳng vào phòng làm việc tổng giám đốc.

“Thật không có chuyện gì sao?” Sâm Xuyên đi theo phía sau, không ngừng hỏi cô, sau đó cũng đi theo vào phòng.

Cho đến khi cửa được đóng lại, thư kí thỉnh thoảng vẫn nghe được tổng giám đốc không ngừng hỏi Vân Vi.

Thật lâu thật lâu sau, hắn mới cầm điện thoại lên, nhấn xuống điện thoại nói bộ, định mang những gì mình nghe được, thấy được, báo cáo lại ọi người.

hết chương 6

10. Chương 7

Kể từ lúc nghe được lời thỉnh cầu của các chủ quản, không biết vì cảm thấy mình có nghĩa vụ hay là càng lúc càng quen với sự có mặt của Sâm Xuyên, Vân Vi mỗi ngày đều theo Sâm Xuyên, hai người cùng nhau đến công ty, cùng hắn tham dự những bữa tiệc, bữa cơm tối, tất cả các bữa tiệc lớn nhỏ, chỉ cần có mặt Sâm Xuyên, cũng sẽ thấy bóng dáng Vân Vi.

Hôm nay, có một bữa tiệc, Vân Vi và Sâm Xuyên vẫn cùng nhau xuất hiện.

Hai người vừa xuống xe đứng trước cửa hội trường, các phóng viên ảnh ở bên ngoài liền vây quanh cả hai người.

Tổng giám đốc của tập đoàn Kurosawa, trước nay chưa từng dẫn theo phụ nữ, mỗi tòa soạn đều không ngừng sử dụng mối quan hệ của mình, muốn từ mọi người tìm ra chút tin tức về mối quan hệ giữa hai người, nhưng mãi vẫn không có câu trả lời.

Hơn một tháng trước, bên ngoài truyền đến tin đồn, nói tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Kurosawa là Kurosawa Sâm Xuyên sắp kết hôn, mà cô dâu lại chính là tiểu thư Hạ gia đến từ Đài Loan, người truyền thông không ngừng vắt óc, muốn dò xét xem tin tức này là thực hay giả.

Tiếc rằng người làm nhà Kurosawa, ai cũng nói năng thận trọng, không muốn tiết lộ một chút tin tức, ngay cả nhân viên nội bộ làm trong tập đoàn Kurosawa, cũng phản ứng y như vậy.

Các ký giả vô cùng buồn bực, tại sao mọi người đối với tin tức cô ba Hạ gia, lại bảo vệ kĩ càng như vậy, một câu cũng không nói?

Chẳng lẽ còn có ẩn tình khác? Hay là còn điều gì khác? Không ai nghĩ ra được.

Chỉ là, mọi người càng giữ kín, truyền thông lại càng tò mò về cô, quyết điều tra đến cùng, tìm ra chân tướng sự thật. (cảnh sát mà dc như nhà báo thì pro phết)

Thật ra cũng đâu có nguyên nhân gì, toàn thể nhân viên tập đoàn Kurosawa, cùng tập thể người làm trong nhà Kurosawa, từ trên xuống dưới một lòng bảo vệ Vân Vi cũng chỉ có một nguyên do——

Chỉ cần cô ở lại đây, cậu chủ của bọn họ, tổng giám đốc Kurosawa, sẽ để bọn họ trải qua những ngày tốt lành. (khiếp ==)

Từ lúc Vân Vi cùng Sâm Xuyên xuất hiện trước mặt các ký giả cùng phóng viên ảnh, thì đèn flash không ngừng hướng về phía họ, tiếp đó là một đám người vây đến, làm họ không thể di chuyển.

Trái ngược với vẻ mặt lạnh lùng cùng bình thản của Sâm Xuyên, Vân Vi thì ngược lại nở nụ cười thật ngọt ngào lộ ra chiếc lúm đồng tiền xinh xắn, đối mặt với những ký giả làm phiền lòng người này.

Nhưng đối với những câu hỏi của phóng viên, hai người đều giống nhau, im lặng đối mặt.

Sâm Xuyên cẩn thận che chở Vân Vi trong cơ thể cao to của mình, không cho bất kì kẻ nào đụng vào cô dù chỉ một chút.

Mấy tên ký giả chưa từng gặp qua Vân Vi, khi đối mặt với vẻ xinh đẹp của cô thì không khỏi giật mình, lại không nhận được muốn vươn tay ra chạm vào cô.

Nhưng tay còn chưa chạm đến người, bọn họ liền bị Sâm Xuyên hung hăng gạt ra, còn ném cho bọn họ một cái nhìn lạnh lẽo khiến người ta sợ đến mức toát mồ hôi.

Một cảnh này bị các phóng viên khác bắt gặp, bọn họ nhanh chóng nắm chặt thời cơ nhấn nút chụp, đem ánh mắt có thể giết người cùng vẻ mặt kia của hắn mà ghi lại.

Tất nhiên, trang đầu của tờ báo ngày mai, nhất định là có cảnh này.

Mà danh hiệu Sâm Xuyên máu lạnh, cũng sắp thay đổi, bởi trong mắt người khác, hắn không còn là một người đàn ông lãnh cảm nữa, tấm hình vừa rồi chính là chứng cứ tốt nhất.

“Anh không nên tức giận như vậy!” Dựa vào ngực Sâm Xuyên, Vân Vi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng dịu dàng nói, cô vươn tay, xoa xoa hàng lông mày đang nhú lại của hắn.

“Thật không nên dẫn theo em.” Sâm Xuyên không vui trách.

Ai bảo hắn không nhận được cô rời khỏi hắn quá lâu, biết rõ tối nay có tiệc, sẽ có nhiều phóng viên, nhưng vẫn không nhận được dẫn cô theo.

“Vì sao? Tôi không có tư cách à?” Nhìn vẻ mặt tức giận của hắn, tự nhiên lòng cô lại cảm thấy vui vẻ, không nhận được trêu hắn.

“Tôi ghét ánh mắt bọn họ nhìn em.” Nhìn những ánh mắt tràn đầy mê luyến kia, trong lòng hắn trào dâng một ngọn lửa giận đang không ngừng thiêu đốt, chỉ hận không thể móc xuống những cặp đang nhìn cô.

Cô——thuộc về hắn, chỉ mình hắn mới có thể có được dáng vẻ xinh đẹp của cô, những người khác đừng hòng mơ tưởng.

“Anh ở đây ghen sao?” Phát hiện sự thật này, trong lòng cô vui sướng không thể tả.

“Em cứ nói đi?” Nhướn mày, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng, môi mỏng mím chặt cũng bởi nụ cười trên gương mặt cô mà khẽ giương lên.

Thấy thế, mọi người lại lần nữa giạt mình kêu to.

Hắn.....hắn lại cười?

Đèn flash lại bắt đầu không ngừng lóe sáng, mọi người quả thật không dám tin vào mắt mình, cho đến bây giờ vẻ mặt trước sau như một của Kurosawa Sâm Xuyên lại cười.

Nụ cười này của hắn, làm tất các ký giả nữ có mặt tại đó si mê.

Bọn họ đâu biết, toàn thể nhân viên trong tập đoàn Kurosawa cũng chính vì nụ cười này, mà bảo vệ Vân Vi.

Chỉ khi Vân Vi ở đây, Sâm Xuyên mới nở nụ cười, vẻ mặt mới có chút ấm áp, hơn hai tháng ở nơi này, mọi người không biết đã nhìn Sâm Xuyên cười bao nhiêu lần.

“Anh nên cảm thấy tự hào vì bạn gái của mình trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, điều đó chứng tỏ ánh mắt anh rất tốt.” Vân Vi không chút khiêm tốn mà ca ngợi bản thân, cô thẳng lưng, ngẩng cao đầu, vẻ mặt đắc ý lại tràn đầy tự tin, kiêu ngạo mà cười.

“Em đấy! Thật không biết ngại.” Sâm Xuyên lắc đầu một cái, chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy, giống như một đóa hoa kiêu ngạo, nhưng người ta không thể chạm đến, sau đó lại khao khát có được vẻ đẹp, nét quyến rũ, sự dịu dàng cùng sự tự tin đó.

“Tại sao phải ngại? Những lời khen ngợi này giúp ta thêm tự tin, còn có thể khẳng định chính mình, không phải sao? Thật sự thì trong lòng vui vẻ, thích thú, có sao phải giả vờ lãnh cảm, che giấu tâm tư? Thích mà không chịu nhận.” Cau lại chiếc mũi xinh xắn, Vân Vi nói như là chuyện đương nhiên.

Sâm Xuyên gật đầu một cái, tỏ ý hiểu.

Hắn nhìn cô gái an tâm dựa vào ngực mình, trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

“Chúng ta vào thôi.” Hắn nhẹ giọng nói với cô, cùng cô bước vào hội trường.

——@@@——

Vừa bước vào hội trường, vô số ánh mắt si mê đã hướng về phía Sâm Xuyên và Vân Vi.

Sâm Xuyên một thân âu phục cao cấp tối màu, bộ trang phục bao bọc lấy toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của hắn, vốn định chỉnh tóc gọn gàng, nhưng Vân Vi bảo con người hắn cứng nhắc, nên giờ nhìn qua có chút lộn xộn.

Gương mặt hắn anh tuấn, hơi thở vương giả, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng, môi mỏng khẽ nhếch, phối hợp cùng kiểu tóc cuồng dã khiến tất cả các phụ nữ có mặt tại đó chỉ cần nhìn hắn một lần, liền không cách nào dời tầm mắt, chỉ có thể mãi quan sát theo bóng dáng hắn.

“Rất nhiều phụ nữ ở đây nhìn anh.” Đôi mắt to của Vân Vi nhìn chằm chằm đám phụ nữ kia, giọng điệu có phần chua chát.

Thấy những người phụ nữ ở đây ai nấy đều giống như sói vậy, ánh mắt tràn đầy khát vọng nhìn thẳng vào Sâm Xuyên, khiến lòng cô trào dâng một cảm giác chua chát.

Ánh mắt mê luyến của những người phụ nữ, làm cô không cảm thấy có chút gì gọi là kiêu ngạo cùng tự hào, ngược lại còn có một sự tức giận đang không ngừng dâng lên trong lòng.

“Vậy sao?” Sâm Xuyên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đám phụ nữ mà Vân Vi nhắc đến, hắn trực tiếp đặt ánh mắt lên mặt Vân Vi.

“Em ở đây mà ghen sao?” Hắn cảm thấy mặt mình đang cười, mắt cũng cười, cả trong lòng cũng cảm thấy thấy thật vui sướng, nhanh chóng kích động..

Cô.....đang ghen? Điều này có chứng minh cảm giác của cô đối với hắn có thay đổi đúng không?

“Ghen?” Vân Vi ngẩng mặt lên, chính bản thân cũng không thể tin được điều mình vừa nghe.

Mình đang ghen? Sao có thể!

“Vậy tại sao miệng em đang cười, nhưng đôi mắt lại bốc lửa?” Lúc cô nhìn chằm chằm những người phụ nữ kia, bộ dạng hung ác như muốn khoét mắt người ta rất rõ ràng.

“Tôi.....tôi không có, anh nói bậy.” Rủ mắt xuống, Vân Vi mất tự nhiên kéo kéo lễ phục của mình.

“Vậy sao?” Hắn vươn tay ôm cô vào ngực, nâng gương mặt cô lên, nhìn ánh mắt không được tự nhiên giống như bị bắt quả tang của cô, trong lòng có chút đắc ý.

Đúng là cô gái cứng đầu.

Mặc dù rất vui, nhưng vì sự kiêu ngạo của cô, vì nể mặt cô, Sâm Xuyên cũng không đùa với cô nữa.

“Em không ghen, nhưng tôi ghen.”

“Ghen? Vì sao?” Không nghĩ đến hắn lại chịu thừa nhận như vậy.

Ngẩng đầu lên, Vân Vi nghiêng đầu không hiểu, nhìn vẻ mặt tràn đầy thâm tình của Sâm Xuyên.

“Những người đàn ông kia nhìn em.”

Từ lúc bước vào hội trường, những người đàn ông kia nhìn vẻ đẹp của cô có chút kinh ngạc cùng tàn thưởng, trong mắt ai nấy cũng đều tràn đầy mê thích, cứ như chỉ chờ hắn rời đi, thì bọn họ sẽ có cơ hội tiếp cận.

“Vậy sao? Vậy chúng ta huê nhau.” Mang theo ý cười nhẹ nhàng, cô cũng thấy ánh mắt Sâm Xuyên toát ra tia lửa.

“Không được rời khỏi tôi, những đàn ông kia đều không phải người tốt.” Hắn ngang ngược đặt ra yêu cầu với Vân Vi, giọng nói ngập tràn sự chiếm hữu cùng cuồng ngạo, khiến Vân Vi nghe xong lại cảm thấy ngọt ngào.

“Có thể, nhưng.....anh cũng không được để ý những phụ nữ khác, còn nữa, sau ngày hôm nay mang kiểu tóc chỉnh lại như cũ, ngoài tôi ra, không được cười với những người phụ nữ nào khác.” Cô mặc cả mà nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm đám phụ nữ không ngừng chăm chú nhìn về Sâm Xuyên.

Hạ Vân Vi cô cũng không phải một người đơn giản, thứ thuộc về cô, cô nhất định giữ chặt, ngay cả một chút cũng không chia cho người khác, huống chi là người đàn ông của mình, tính chiếm hữu của cô vô cùng mạnh.

Vân Vi bĩu môi trừng mắt đám phụ nữ kia, khiến Sâm Xuyên nhìn rõ, trong mắt cô bắn ra vô số sóng điện, giống như muốn nói với bọn họ hắn là thuộc quyền sở hữu của cô, hành động này của cô chọc cho Sâm Xuyên cười to.

“Ha ha ha!”

Tiếng cười sang sảng giàu từ tính của hắn, làm mọi người có mặt tại đó một phen kinh ngạc.

“Cười, anh cứ cười đi.” Vân Vi bĩu môi, lập tức đỏ mặt, lúng túng núp trong ngực hắn.

“Đừng như vậy, trong mắt của tôi ngoại trừ em ra, thì không có chỗ cho những người phụ nữ khác.” Hắn dùng sức ôm chặt cô vào ngực, than nhẹ bên tai cô.

Lời của hắn, cô nghe mà cảm thấy hạnh phúc rót đầy vào tim, cô lẳng lặng dựa vào ngực hắn, cảm nhận sự ấm áp trong vòng ôm của hắn.

“Kurosawa tiên sinh.”

Giữa lúc hai người đang chìm trong thế giới riêng thì có một giọng đàn ông đến quấy rầy.

Kurosawa lạnh lùng liếc người đến một cái, trong mắt ngập tràn sự bất mãn.

“À.....tổng giám đốc của chúng tôi mời ngài.” Người đàn ông lúng túng ho một tiếng, chỉ chỉ một người đàn ông khác ở phía sau chừng 50 tuổi, đang nhìn về phía bọn họ.

“Ông ta là ai?” Vân Vi tò mò ghé vào tai Sâm Xuyên nhỏ giọng hỏi.

“Ông ta là cha của bạn, cũng là chủ bữa tiệc này. Đi thôi! Chúng ta sang chào hỏi.” Sâm Xuyên ôm cô vào ngực, dẫn cô cùng đi đến chỗ người đàn ông lớn tuổi kia.

Đi đến trước mặt người đàn ông, Sâm Xuyên lịch sự mở miệng: “Phong Điền tiên sinh, người vẫn khỏe.”

“Sâm Xuyên, đã lâu không gặp, cha mẹ con vẫn tốt chứ?” Phong Điền mỉm cười gật đầu nhìn về mặt anh tuấn của Sâm Xuyên.

“Cảm ơn người đã quan tâm, hai người họ đang trên đường đi thăm hỏi bạn bè.” Sâm Xuyên mặt không thay đổi, giọng nói bình thản trả lời.

Người đàn ông lớn tuổi này chính là chủ tịch của một công ty xây dựng, từ năm hắn 25 tuổi, lão vẫn không ngừng tìm đến cha mẹ hắn, muốn để con gái mình gả vào nhà Kurosawa, cùng bọn họ kết làm thông gia, nhưng đáng tiếc cha mẹ Sâm Xuyên không đồng ý, mà bản thân hắn cũng không muốn.

“Vậy sao? Vậy thì tốt, ha ha ha!” Hai mắt Phong Điền lộ ra tia sáng, quan sát người đàn ông khí chất bất phàm trước mặt.

Lão thật sự rất thích tên tiểu tử Sâm Xuyên này, tuổi trẻ tài cao, cả người tràn đầy khí chất không hề cho kẻ khác dám xem thường, từ lúc hắn tiếp quản sự nghiệp của cha Kurosawa Vũ Lang liền dẫn dắt tập đoàn tài chính Kurosawa lên đỉnh cao, trở thành một tập đoàn lớn tại Nhật Bản, năng lực của hắn không thể xem thường.

Nếu có thể cùng hắn kết làm thông gia, dựa vào hai tập đoàn lớn mạnh của bọn họ, không chừng có thể độc chiếm cả nền kinh tế Nhật Bản.

“Đúng rồi, ta nghe ở ngoài có tin đồn, bảo rằng con đã có vị hôn thê, là thật sao?” Cho đến bây giờ, lão vẫn chưa từ bỏ ý muốn hai nhà kết làm thông gia.

“Đúng vậy, tôi đã có vị hôn thê.” Sâm Xuyên không chút ngần ngại gật đầu.

“Cô ấy là Hạ Vân Vi, là vợ tương lai của tôi.” Sâm Xuyên mang cô gái trong ngực nhẹ kéo ra, thanh âm hân lớn đến nỗi khiến mọi người có mặt nghe rõ ràng.

Hắn làm vậy là có nguyên nhân.

Thứ nhất, làm Phong Điền có thể từ bỏ ý nghĩ giới thiệu con gái mình cho hắn, thứ hai, cũng có thể làm cho những tên đàn ông có ý nghĩ mê luyến sắc đẹp của cô hiểu rõ, cô thuộc về hắn, không ai được mơ tưởng đến cô.

Lúc này Phong Điền mới để ý đến, ở trong ngực Sâm Xuyên, có một cô gái được hắn ôm, che chở cẩn thận.

Vừa thấy Vân Vi, Phong Điền ngây ngẩn cả người.

Lão đã hơn 50 tuổi, trong cuộc đời không biết đã gặp qua bao nhiêu phụ nữ, nhưng lại chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như vậy.

“Phong Điền tiên sinh, người khỏe.” Vân Vi nở nụ cười quyết rũ, lộ ra chiếc lúm đồng tiền xinh xắn, đôi mắt mở to, nhìn người đàn ông gật đầu một cái.

Hôm nay Vân Vi mặc một chiếc váy lụa màu đỏ, chỉ cần một hành động nhỏ, làn váy sẽ tự nhiên lay động, đẹp đến nỗi làm người ta phải mê muội.

“Cô.....chính là vị hôn thê của Sâm Xuyên?”

“Tự anh ta nói vậy.” Nhìn Sâm Xuyên một cái, trong mắt Vân Vi hiện lên một chút tinh ranh, đôi mắt to chớp chớp rồi chớp chớp, cô không phủ nhận lời nói của Sâm Xuyên, nhưng cũng không khẳng định.

Biểu hiện của cô khiến cho Sâm Xuyên đứng bên cạnh nhíu lại đôi mày kiếm, cánh tay bên hông cô đột nhiên siết chặt.

“Vậy sao?” Phong Điền chỉ còn cách thở dài, cô gái này xem ra so với con gái mình còn xứng đôi với Sâm Xuyên hơn.

Trong mắt cô mang theo sự thông minh cùng vài tia khôn khéo, gương mặt rất phù hợp với khí chất bất phàm của Sâm Xuyên là một người đàn ông có tự tin, có dũng khí, hai người này đứng cùng nhau, không thể nghi ngờ gì nữa chính là một đôi, bất kể đi đến đâu, cũng trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

“Thật xin lỗi, Sâm Xuyên, em có chút không thoải mái, anh có thể đưa em đi ngồi ở đâu không?” Vân Vi cau mày, nhẹ xoa đầu, dường như rất khó chịu.

Thật ra cô không đau đầu, mà là cánh tay Sâm Xuyên đặt ở bên hông cô, siết chặt làm cô thật đau.

“Thật xin lỗi, Phong Điền tiên sinh, tôi dẫn cô ấy đi trước, rất vui vì hôm nay gặp ngài ở đây.” Sâm Xuyên vừa nói xong, liền dẫn Vân Vi rời đi.

“Anh làm gì phải dùng lực mạnh như vậy? Thật đau.” Sau khi ngồi xuống ghế, Vân Vi không nhịn được ngẩng đầu oán trách Sâm Xuyên, một tay nhẹ xoa nơi bị hấn lăm đau.

“Em còn chưa thừa nhận tôi là vị hôn phu của em?” Sâm Xuyên giờ phút này không khác gì đứa trẻ, bắt mắt trừng mắt nhìn Vân Vi.

“Anh? À!” Thì ra là như vậy. Vân Vi nhìn vẻ mặt tức giận của hắn, lại vì phản ứng của hắn mà cảm thấy thật vui.

“Dù tôi có nói gì, anh cũng cứ ôm mãi cái ý tưởng nhất định phải cùng tôi kết hôn, không phải sao? Vậy cần gì phải để ý người ta có thừa nhận hay không.” Cô giống như đang an ủi đứa bé làm loạn, vuốt ve gương mặt có chút cứng nhắc của hắn.

Sâm Xuyên dùng một tay ôm cô, sau đó in lại dấu hôn thật sâu lên môi cô, ánh mắt kiên định nói: “Phải, mặc kệ em có đồng ý hay không, cũng phải gả cho tôi.”

“Ghét! Ở đây nhiều người như vậy, tại sao anh càng lúc càng không nghiêm túc vậy chứ?” Phát hiện không ít ánh mắt của những người có mặt đặt lên người họ, Vân Vi đỏ mặt nói thầm.

“Như vậy mới không ai dám để ý em.” Hắn tự cao nói, trong lời nói mang theo quyền chiếm hữu.

“Bệnh thần kinh.” Vì lời hắn nói, Vân Vi cười ngọt ngào.

Cô cầm ly rượu trên bàn, nhẹ nhàng uống.

“Rượu này thật ngon.” Vân Vi lè lưỡi, khe liếm chất lỏng còn dính trên môi, gương mặt bắt đầu đỏ ửng.

Hành động vô ý này của cô lại làm hai mắt của Sâm Xuyên đang nhìn cô trở nên thâm trầm.

“Đây là rượu trái cây, đừng uống quá nhiều, nó có tác dụng không nhỏ đâu.”

“Vậy sao?” Nhìn ly rượu trên tay một lúc, Vân Vi ngẩng đầu lên nhìn hắn nở nụ cười rực rỡ: “Tôi muốn uống một ly nữa.” Đem ly rượu trống không đưa cho hắn, cô không thấy vẻ suy tư trong mắt hắn.

Vì cô muốn uống một ly, hắn sẽ cho cô một ly.

“Nếu tôi say, anh sẽ chăm sóc tôi, không phải sao?” Cô không tin Sâm Xuyên sẽ vứt bỏ, không thềm để ý đến mình.

Lúc nói những lời này, Vân Vi không phát hiện thấy, bản thân mình thật sự tin tưởng Sâm Xuyên.

“Dĩ nhiên.” Sâm Xuyên khẽ gật đầu, nhìn cô vui vẻ uống rượu, không thềm để ý chút nào đến dáng vẻ khi say của mình.

Thật là cô gái ngốc, chẳng lẽ cô không sợ nếu quá say, hắn sẽ chiếm đoạt cô sao?

“Tôi không có say.” Mặt ửng đỏ, đôi mắt hơi hé mở, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp ướm át, giờ phút này, trông cô càng thêm quyến rũ bội phần.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi.” Sâm Xuyên nhìn cô uống năm ly rượu, vươn tay ra đoạt lấy ly thứ sáu trên tay cô rồi uống xuống, sau đó đỡ cô, từ từ đi về phía cửa lớn.

Nhìn bộ dạng này của cô thật dễ làm người ta muốn phạm tội, vẻ mặt xinh đẹp, làm hấn chỉ muốn một mình ngắm nhìn cô, không muốn cùng những người khác chia sẻ.

“Tôi không có say.” Vân Vi nghiêm túc nói, trong mắt có chút mơ hồ.

“Tôi biết, nhưng tôi muốn say.” Vì cô xinh đẹp mà say.

Hai người bèn nhìn nhau cười, sau đó rời đi, bỏ lại một phòng xôn xao.

Chủ nhật ngày nghỉ, hiếm khi hai người ở lại trong nhà, không có ra ngoài.

Sáng sớm, Sâm Xuyên vẫn ở trong thư phòng, cho đến bây giờ cũng gần trưa rồi, cũng không đi ra ngoài ăn cơm.

Quen có hấn làm bạn, Vân Vi một thân một mình ngồi trong phòng ăn, cảm thấy có gì đó không đúng, cô buông bát trên tay, trực tiếp đi thẳng đến thư phòng, xem hấn rốt cuộc là bạn cái gì.

“Sâm Xuyên.”

Cửa còn chưa mở ra, Sâm Xuyên ở bên trong phòng đã nghe giọng Vân Vi ở bên ngoài gọi tên hấn.

Cửa vừa mở ra, điện thoại trên tay hấn còn chưa kịp gác máy, Vân Vi đã chạy vào.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Vẻ mặt tức giận của cô khiến Sâm Xuyên khó hiểu, hấn cúp điện thoại, đi đến gần cô, vuốt ve gương mặt hơi đỏ của cô, quan tâm hỏi.

“Ăn cơm.” Vân Vi bắt mãn chu miệng, lại giống như một đứa trẻ bầy trò, kéo kéo góc áo hấn.

“Ăn không ngon sao?” Hấn đương nhiên muốn ăn cơm, vốn định chờ nói xong điện thoại sẽ đi ra, có ngờ đầu cha mẹ hấn dặn dò nhiều quá, vẫn chưa chịu gác máy.

“Anh không cùng ăn sao?” Cô mở to đôi mắt trong sáng, đáng thương nhìn hấn.

“Vừa rồi cha mẹ gọi về, cùng hai người họ nói chuyện một lúc, cho nên mới chậm trễ.” Hấn nhìn Vân Vi cười.

Lúc hấn nói với cha mẹ, hấn cùng Vân Vi chỉ mới đi đến nắm tay rồi hôn, hai người họ lại nói qua điện thoại, muốn hấn nghĩ cách “ăn” Vân Vi, khoa trương hơn nữa là, bọn họ còn dạy hấn phải làm như thế nào, làm hấn không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù hấn chưa từng gần gũi phụ nữ, nhưng không có nghĩa là cái gì hấn cũng không biết, thế nhưng hai người kia vẫn không ngừng kiên trì muốn nói cho hấn biết.

Hấn thâm tình đưa mắt nhìn, khiến Vân Vi nhếch miệng, nhớ lại bữa tiệc tối hôm đó.....

Ngày đó sau khi về nhà, cô cứ nghĩ Sâm Xuyên sẽ lợi dụng cơ hội này mà có hành động với cô.

Lại không nghĩ rằng, hấn chỉ đợi bên giường, chăm sóc, cùng cô trải qua một đêm.

Đối với những hành động này của hấn, nói không cảm động chỉ là gạt người, bởi khi đó cô nhìn thấy rõ ràng trong mắt hấn tràn ngập dục vọng cùng khao khát mãnh liệt, có thể làm người ta giật cả mình, vậy mà hấn không có chạm vào cô.

Có lẽ khi đó, cô chỉ cố ý muốn dò xét hấn thôi! Muốn biết hấn sẽ có hành động gì khác hay không.

Mặc dù kết quả khiến cô rất hài lòng, nhưng trong lòng cũng có chút thất vọng.

Vân Vi nhận thấy, cùng hấn chung sống càng lâu, cô lại càng lệ thuộc vào hấn, thậm chí đã đến mức quen thuộc.

Cô chưa bao giờ có cảm giác này, sống cùng một người đàn ông lại cảm thấy tự do, không bị ràng buộc, có thể làm việc theo ý mình.

Trong lòng đối với hôn ước này, cảm giác không thích, dường như càng lúc càng giảm.

“Đi thôi!” Sâm Xuyên không nhìn ra vẻ mặt nặng nề cùng đáng vẻ tràn đầy tâm sự của Vân Vi, tự mình kéo tay của cô, cùng cô đi đến phòng ăn.

———@———

Ban đêm, Vân Vi nằm một mình trên giường, nhưng không ngủ được.

Thường ngày, cô coi trọng nhất là chăm sóc gương mặt, vì không để cho bản thân sang ngày sau sẽ biến thành gấu trúc, nên bình thường cô luôn nghỉ ngơi sớm, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Nhưng bây giờ, vì một mớ hỗn độn trong đầu, một mớ lớn vấn đề suy nghĩ không ra, kết quả là cô mất ngủ.

Bất đắc dĩ ngồi dậy, yếu ớt thở dài, cô cảm thấy vô cùng phiền não.

Vân Vi xuống giường, mở cửa đi ra ngoài hành lang, ngồi trên bậc thang.

Ở một chỗ với Sâm Xuyên, cô cảm thấy rất vui vẻ, vì hẳn cho cô bộc lộ con người thật của chính mình, không chút nào hạn chế cô.

Có Sâm Xuyên làm bạn, cô cảm thấy rất hạnh phúc, dù có đi đến đâu, hẳn cũng luôn coi trọng cô, cẩn thận che chở cho cô.

Chỉ cần có Sâm Xuyên ở đây, cô sẽ quên đi tất cả mọi việc, trong mắt, trong đầu, trong lòng đều chỉ có hắn.

Càng sống ở nơi này, cô lại càng không muốn rời đi, cô chưa từng lưu luyến qua bất cứ gì, nhưng vào lúc này, chỉ cần nghĩ đến việc rời khỏi nhà Kurosawa, rời khỏi Sâm Xuyên, trong lòng lại cảm thấy không muốn, cô thậm chí còn nghĩ sẽ vui vẻ ở lại nơi này vĩnh viễn.

Lúc trước nghĩ chỉ muốn tận hưởng cuộc sống như thế này, đi bước nào tính bước đó, chưa từng nghĩ đến cuối cùng sẽ làm gì, cũng không muốn đi dò xét tâm tư của bản thân mình, nhưng mấy ngày nay, cô càng ngày càng bối rối.

Tại sao lại có ý nghĩ chấp nhận cuộc sống ràng buộc thế này mà không muốn rời đi?

Tại sao lại cảm thấy Sâm Xuyên bắt đầu trở nên quan trọng?

Nghĩ đến những người ở đây, ai cũng đối xử với cô thật tốt, nghĩ đến Sâm Xuyên luôn đối xử dịu dàng với cô, nghĩ đến đôi mắt đầy thâm tình của hắn, cô.....thật thích nơi này.....cũng thật thích Sâm Xuyên.

Chờ chút!!!

Vân Vi đột nhiên mở to đôi mắt, giật mình đứng dậy, đôi mắt không có điểm dừng chỉ biết nhìn về phía trước, đôi môi đỏ mọng cũng không nhin được khe run.

Cô đang nghĩ gì vậy?

Trong lòng mình vừa nghĩ gì vậy? Mình nói thích Sâm Xuyên?

“Ông trời ơi...!!!” Cô mím môi không dám tin, thân thể cũng bởi điều nhận thức vừa rồi mà cảm thấy vô lực ngồi xuống đất.

Chuyện thích Sâm Xuyên là sự thật, trong đầu đột nhiên bộc phát ý nghĩ này, khiến tim cô đập rộn ràng, gần như là bị đè nặng đến không thở nổi.

“Mình thích anh ta? Mình lại thích Sâm Xuyên?”

Từ mới đầu khiếp sợ từ từ chuyển thành chấp nhận, gương mặt Vân Vi xuất hiện sự ngọt ngào, cô nở nụ cười xinh đẹp.

Đáp án này vang vọng trong lòng cô, cô lại không thấy có chút nào khó chịu, là bởi vì trong lòng cô cũng đã thừa nhận hắn sao?

Nghe đến hắn, nhịp tim sẽ gia tăng, hô hấp khó khăn, sẽ vui vẻ; không thấy hắn, trong lòng sẽ không thoải mái, sẽ nhớ, cái này.....chính là thích phải không?

Cô thích cảm giác này, cảm giác này khiến lòng cô sinh ra rung động lại có vị ngọt ngào.

—————hết chương 7—————

11. Chương 8

Ngồi trước bàn làm việc, Sâm Xuyên đang chuyên tâm xử lý văn kiện, hắn cũng đã nhẩn nại cùng cố tình không để ý gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn cũng bỏ cuộc, buông tập văn kiện xuống.

Mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ cùng khó hiểu, hắn ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên ghế sofa, người từ sáng giờ không chút nào giống Vân Vi

“Em nhìn đủ chưa?” Mặt mỉm cười, hắn nhìn cô, không biết phải làm thế nào.

Không phải là không thích cô đưa mắt nhìn mình, chỉ là ánh mắt của cô ngày hôm nay, cùng với quá khứ có gì đó khác biệt, bên trong hình như có ẩn chứa điều gì đó, nhưng hắn nhìn không ra, cũng không thể hiểu được.

Cô chú tâm nhìn hắn, làm hắn không cách nào bình ổn tâm trạng mà làm việc, suy nghĩ không cách nào đặt vào công việc, mà trên người cô lại tản ra một loại hơi thở quấy nhiễu mãnh liệt, không ngừng quấy rối tâm trạng hắn.

Haiz! Ai biết được Kurosawa Sâm Xuyên hắn, cũng có ngày cảm thấy luống cuống trước mặt người khác.

Điều này khiến hắn vừa yêu lại vừa giận, không biết trừng trị tiểu yêu tinh này thế nào, có lẽ cô không biết đối với hắn mà nói, cô quan trọng thế nào, hắn trân trọng cô nhiều bao nhiêu, có lẽ nhiều đến mức cả bản thân hắn cũng không thể tưởng tượng.

“Hà? Tôi.....có nhìn anh sao?”

Thấy tầm mắt của mình bị Sâm Xuyên phát hiện, Vân Vi giống như người làm chuyện xấu bị bắt quả tang, nên vội vàng cúi đầu, nhìn thấy trên bàn có quyển tạp chí, giả vờ bận rộn lật xem.

Sâm Xuyên nhíu mày, đứng lên đi về phía Vân Vi, khoe môi nở nụ cười nhẹ nhàng, chăm chú nhìn về phía con người đang giả vờ bận rộn kia.

Hắn nhìn quyển tạp chí trên bàn một chút, khẳng định cô thật sự không bình thường.

“Quyển tạp chí này xem hay không?”

“Cũng.....cũng không tệ lắm.” Vân Vi trả lời qua loa, có trời biết ngay cả một chữ cô không có nhìn đến.

Từ sáng sớm đến bây giờ, suy nghĩ của cô cũng chỉ quanh quẩn về Sâm Xuyên, kể từ lúc biết bản thân có cảm giác với hắn, hai mắt của cô, cũng chỉ dõi theo hình bóng hắn.

“Vậy sao? Thì ra em có thể xem ngược tạp chí, thật lợi hại. Tại sao tôi lại không biết em có khả năng này?” Sâm Xuyên đưa tay cầm lên quyển tạp chí, trong giọng nói có phần chế nhạo.

Hắn nhìn hai gò má của Vân Vi bắt đầu ửng đỏ, cô ấy vẫn luôn là người không chút nào sợ hãi, luôn là mở to mắt nhìn thẳng hắn, lúc này sao lại không được tự nhiên dời tầm mắt, trốn tránh ánh mắt của hắn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

“À! Chắc do nóng quá.” Trời! Cô đang nói cái gì vậy? Thất vọng cắn chặt lưỡi, đầu óc cô bây giờ muốn hoạt động như bình thường cũng không có cách.

“Haiz!!!” Sâm Xuyên thấy Vân Vi rất khác thường, cảm thấy cực kỳ lo lắng.

Hắn lấy một tay kéo Vân Vi đang ngẩn ngơ lên, sau đó ngồi xuống sofa, đặt cô ngồi lên chân mình, hắn quyết định cùng cô nói chuyện một chút, để xem trong lòng cô có tâm sự gì hay không.

“Em làm sao vậy? Em như vậy thật làm tôi thấy lo lắng, cũng thấy không quen.” Gương mặt cô luôn tràn đầy sức sống, giờ phút này lại thật bàng hoàng cùng hoang mang.

Ngồi trên đùi hấn dường như đã tập thành thói quen rồi. Vân Vi vươn tay đặt lên vai hấn, đôi mắt to bị bao phủ bởi một tầng sương mù mà nhìn thẳng về mặt của Sâm Xuyên, nhìn hấn nghi hoặc.

Nâng gương mặt trắng nõn của cô lên, Sâm Xuyên đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Giờ phút này về mặt cô vô cùng ngây thơ, là đàn ông cũng không thể cưỡng lại được vẻ mặt hút hồn này của cô, huống chi hấn là người đàn ông yêu cô.

Biết cô cố tình muốn câu dẫn (quyến rũ) hấn, Sâm Xuyên cố gắng bình ổn hơi thở cùng dục vọng mãnh liệt đang không ngừng dâng lên trong cơ thể.

“Sâm Xuyên.....anh có thể nói cho tôi biết.....thế nào là thích? Khi thích thứ gì rồi, trong lòng liên tục suy nghĩ không biết nên làm gì bây giờ?”

Giờ phút này, Vân Vi như một cô bé không nơi nương tựa, vẻ mặt vô cùng bối rối.

Cô chưa bao giờ thích qua một ai, cũng không biết làm thế nào với tâm trạng như thế này, càng không biết thích một người thì nên làm gì.

Khi biết có người lảng lảng tiến vào trong trái tim cô, cô không cảm thấy sợ hãi, chẳng qua chỉ thấy hoang mang, bởi cô không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Em có nghĩ sẽ bỏ qua thứ đó không?” Sâm Xuyên ngẩng đầu, nhìn Vân Vi hỏi, dường như trong lời nói của cô có chút hàm ý, hấn tự nhiên có chút khẩn trương cùng mong đợi.

“Không.” Vân Vi không chút đắn đo vội vàng lắc đầu, không phát hiện thấy khi mình lắc đầu thì người đàn ông trước mặt rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì đón nhận.” Hấn vươn tay ôm chặt cô, cho đầu cô dựa vào ngực của mình, bởi hấn cảm thấy vui vẻ, muốn cười lớn.

“Vậy sao? Nhưng mà.....tôi sau này sẽ ra sao? Làm thế nào?”

Nhớ đến bản thân mình nhiều năm qua khát vọng tự do, sống cuộc sống không hạn chế không bó buộc, nếu thực như lời hấn nói, đón nhận việc thích một người, vậy chứng tỏ cô phải từ bỏ tự do đúng không?

“Sau này sẽ ra sao?” Lời của cô khiến mặt Sâm Xuyên lập tức biến sắc, hấn lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt khẩn trương nhìn cô.

“Nhiều người sống cùng nhau có lẽ sẽ vui vẻ hơn, dĩ nhiên, có một số thứ có lẽ em phải vứt bỏ, cũng như, em sẽ tìm thấy hạnh phúc mà trong quá khứ em không có, và một cuộc sống khác.” Hấn khẽ vuốt tóc cô, nhỏ giọng giải thích.

“Không sao, tôi biết rõ em cần thời gian, bất kể bao lâu tôi cũng chờ, chờ một ngày khi em nghĩ kĩ, lại đến nói cho tôi biết cũng không muộn.” Nhìn sự áy náy thật sâu trong mắt cô, Sâm Xuyên không bận tâm cười cười, lại hôn lên môi cô lần nữa.

Dù sao cũng đã chờ mấy năm, thêm mấy tháng nữa cũng không sao.

Hấn chờ, hấn sẽ chờ cho đến khi cô hoàn toàn tin tưởng hấn, tự nguyện mang suy nghĩ trong lòng mình, không chút nào che giấu nói hết cho hấn biết mới thôi.

“Chờ tôi đi họp, em ở nơi này đợi tôi, khoảng nửa tiếng tôi sẽ trở lại.” Nhớ đến cuộc họp sắp bắt đầu, Sâm Xuyên đứng dậy, lấy áo khoác mặc vào, nhìn Vân Vi cẩn thận dặn dò.

Kể từ lúc Vân Vi đi theo hấn, nội bộ công ty thay đổi khá nhiều.

Từ thời gian họp vốn là hai tiếng, bây giờ chỉ còn không đến nửa tiếng, cũng không khó phát hiện, tập đoàn tài chính Kurosawa cũng bởi sự có mặt của Vân Vi, mà bầu không khí ở đây vừa vui vẻ lại vừa thoải mái.

Bởi vì sự thay đổi của tổng giám đốc, tinh thần làm việc của nhân viên cũng tăng cao, không cần Sâm Xuyên yêu cầu, mọi người so với ngày trước càng nỗ lực, hiệu quả hoạt động của công ty cũng tăng không ít.

“Ừ, tôi sẽ ngoan ngoãn ở lại nơi này chờ anh quay lại.” Gật đầu một cái, Vân Vi không còn hơi sức để nói.

Cô bây giờ, đã không cần phải cùng hắn tham dự những buổi họp nữa, Sâm Xuyên thay đổi, đã khiến ọi người không còn sợ hãi hắn nữa, ngược lại càng thêm yêu mến hắn.

“Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chờ lát nữa khi kết thúc, tôi sẽ cùng em nghĩ biện pháp, xem có phương pháp nào vẹn cả đôi đường hay không.” Không đành lòng để cô suy nghĩ cực khổ, Sâm Xuyên an ủi, vỗ nhẹ đầu của cô.

“Tổng giám đốc, nhân viên đều tập trung đông đủ.” Lúc này, thư kí gọi điện thoại nội bộ vào nói với Sâm Xuyên.

“Biết.”

“Chờ tôi trở lại.” Để lại trên môi Vân Vi một dấu hôn, hắn lại không yên lòng nhìn cô một cái, mới lưu luyến không thôi rời đi.

Sau khi Sâm Xuyên rời đi, bên trong phòng làm việc to như thế này chỉ còn lại mỗi Vân Vi ngồi ở chỗ ngồi của hắn, cô xoay cái ghế vòng vòng, khiến nó tự do xoay vòng, về mặt đồ dẫn nhìn trần nhà.

Cô không muốn rời đi, thật sự không muốn rời đi.

Sâm Xuyên đối với cô thật sự rất tốt, tốt đến nỗi khiến cô không muốn rời xa nơi này.

Từ đầu đến cuối, cái gì cô cũng đã tính đến, chỉ là không tính đến việc bản thân mình lại lệ thuộc vào vị hôn phu mà mình không muốn thừa nhận.

Ai

Cô khê thở dài, vì bản thân không biết phải làm thế nào mà phiền não.

Tựa vào ghế, cô cúi đầu nhìn bộ âu phục màu đỏ đang mặc trên người.

Bộ quần áo này là lúc Sâm Xuyên dẫn cô đi công tác, trên đường đi ngang qua một cửa tiệm, nhìn thấy người ta trưng trên tủ kiếng, hắn nhìn một cái đã nói nó thích hợp với cô, không nói một lời liền dẫn cô vào tiệm mà mua.

Sau đó thực sự đã chứng minh ánh mắt của hắn. Bộ quần áo này thật sự rất hợp với cô, cô mặc lên người, nhìn cô lại càng thêm quyến rũ, vô cùng xinh đẹp, mà bộ quần áo này cũng trở thành bộ quần áo cô yêu thích nhất.

Từ đó có thể thấy được, hắn rất hiểu cô, dù là tính cách, hay món đồ yêu thích, chỉ cần thích, không cần cô mở miệng, hắn đều có thể mang đến cho cô xem mọi thứ.

Người đàn ông thích hợp với mình như thế, chỉ sợ cả đời không mấy ai gặp được, nhưng cô lại may mắn đụng phải, mà lại còn không biết quý trọng.

“Thật là người sống trong phúc mà chẳng biết.” Vân Vi khê cười mình ngu.

Cô buồn chán lục lọi bàn làm việc của hắn, kéo ra ngăn kéo, nhìn cái gì đó ở bên trong.

“Đây là cái gì?” Cô phát hiện bên trong có một chiếc hộp tinh xảo.

Vân Vi mở chiếc hộp ra, khi thấy được thứ bên trong thì không dám tin, mở to đôi mắt, nhất thời đôi mắt cô bị vây trong một tầng sương mù, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đây.....là cô.

Trong chiếc hộp này đều là những tấm hình chụp cô từ nhỏ đến lớn, mỗi tấm đều được cất giữ cẩn thận, có thể thấy, là vô cùng trân trọng.

Những tấm hình này nói ít cũng có hơn 100 tấm, tại sao hắn lại có những thứ này?

Chẳng lẽ.....từ đầu hắn đã biết, có một vị hôn thê là cô, còn nữa.....

Nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt, trong lời hắn nói luôn mang trách nhiệm nghĩa vụ, và vẻ mặt nghiêm túc, cố chấp, kiên trì muốn kết hôn cùng cô.

A! Sao cô lại không nghĩ đến, hắn là người đàn ông cao ngạo, làm sao có thể chấp nhận cho người khác sắp xếp hôn sự của mình? Hắn có thể đồng ý cuộc hôn nhân này, tất cả là vì.....

Trước mắt Vân Vi xuất hiện, là ánh mắt dịu dàng của hắn, nghĩ đến hắn cẩn thận chăm sóc che chở, nghĩ đến hắn mặc ình dùng mọi cách trêu đùa, gây khó khăn, hắn.....hắn.....

Cuộc hôn nhân này nhất định là hắn gật đầu đồng ý, bởi không ai có thể thay hắn lựa chọn, ngoại trừ chính hắn.

Vì vậy.....hắn thật lòng muốn cô lấy hắn, mà không phải vì danh tiếng hay lợi ích nhà Kurosawa.

Từ lúc nào? Từ lúc nào thì hắn đã đón nhận hôn sự này? Tâm trạng cô kích động, không ngừng tìm kiếm trong đồng hình, muốn tìm ra tấm hình có thể cho cô câu trả lời.

15, 16, 17.....26 tuổi, hình sinh nhật hằng năm của cô hắn đều có, hơn nữa hắn còn ghi chú rõ ràng ở sau tấm hình.

Vậy hắn.....là từ lúc cô 15 tuổi, đã tiếp nhận cuộc hôn nhân này? Nói cách khác.....lúc đó hắn chỉ mới 20 tuổi?

Trời! Vân Vi cắn chặt môi mình, cảm động, nước mắt cứ không ngừng rơi xuống mà không sao ngăn được, cô thật không dám tin điều mình vừa phát hiện.

“Anh.....đợi tôi 12 năm.....” Trái tim.....rung động như muốn lao ra ngoài, sự chua xót lan tràn ra toàn thân.

Là sự kiên trì đến mức nào có thể khiến hắn tự nguyện chờ đợi như vậy? Hai người bọn họ.....từ nhỏ không nên ở cùng nhau mới phải, từ nhỏ nên trở thành kẻ thù mới phải, vì sao? Vì sao hắn lại đón nhận? Hắn nên ghét cô mới đúng.....

Vì sao lại cố chấp như vậy, cô có bản lĩnh gì, để hắn tự nguyện chờ đợi mình như thế?

Khóe miệng khẽ nở nụ cười, trong mắt trào ra cảm động, vì sự si tình của hắn mà trong lòng cảm thấy đau đớn, chua xót không thôi.

“Anh hoàn toàn yêu em yêu đến không thể kiềm chế bản thân luôn sao?” Cô cầm chặt những tấm hình trên tay, mang nó đặt trong ngực mình, cảm nhận từng cơn từng cơn rung động trong lòng.

“Kẻ khờ.....”

Người đàn ông như vậy.....bảo cô làm sao buông tay đây, làm thế nào có thể thoải mái rời đi?

Nếu như mới vừa rồi cô còn đang do dự, thì giờ phút này, khi biết hắn thật lòng, cô làm sao có thể thoải mái nói đi liền đi?

Hắn như vậy.....làm sao cô lại không thích, làm sao có thể không yêu?

Giờ khắc này, người đàn ông đó đã hoàn toàn tiến vào lòng cô, chiếm giữ hoàn toàn trái tim cô, ngay cả một kẻ hờ cũng không còn.

Cô thật sự may mắn.

Đúng vậy, có thể thấy, hắn sẽ mang lại hạnh phúc, vui vẻ cho cô, coi như bị mất đi tự do, nhưng cô có được một tình yêu tốt, không phải sao?

Kẻ khờ này.....làm cô phải khuất phục.

Hắn dùng trái tim mình để làm cô rung động.....khiến cô cam tâm tình nguyện mà trở thành vợ hắn.

@@@

Trời vừa rạng sáng.

Bên trong nhà vẫn không có tiếng động, thỉnh thoảng chỉ có tiếng côn trùng kêu, cùng tiếng mưa rơi ở bên ngoài.

Có một bóng người bước đi không phát ra tiếng động, từ trong phòng đi ra, bước thẳng đến một phòng khác.

Khi đi đến trước cửa, bóng người đó nhẹ đẩy cửa ra, lặng lẽ tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

Bóng người đó từ từ ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ một người khác đang nằm trên giường.

Giống như đưa ra một quyết định quan trọng, bóng dáng đứng bên giường hít một hơi thật sâu, sau đó đem chân mà người trên giường đang đắp nhẹ nhàng vén lên, sau đó từ từ nằm xuống.

Phát hiện có người nằm bên cạnh mình, người đang ngủ say sưa trên giường chợt giật mình tỉnh dậy.

Vừa quay đầu—————

“Vân.....Vân Vi? Em.....sao em lại ở trong này?” Tinh thần của Sâm Xuyên lập tức trở nên tỉnh táo.

Liếc nhìn cách bày trí xung quanh phòng một cái, hần khẳng định rõ ràng đây chính là phòng mình

Còn cô.....

Vân Vi không nói gì, mang theo nụ cười xinh đẹp, đôi mắt to tròn đầy dịu dàng, cô đưa ra cánh tay mềm mại, một tay kéo hần về phía mình, tự mình dâng lên đôi môi mềm mại.

“Em.....” Sâm Xuyên không biết Vân Vi bị làm sao, trong lòng lo lắng không thôi.

Hôm nay sau khi họp xong, liền phát hiện hai mắt cô sưng sưng đỏ đỏ, hỏi cô bị làm sao, cô cái gì cũng không chịu nói, chỉ nói cô gặp phải một kẻ khờ.

Mà giờ này cô lại xuất hiện bên trong phòng của hần, rốt cuộc là có ý gì?

“Cái gì cũng đừng nói, đừng hỏi được không?” Mở to đôi mắt bị vây một tầng sương mù, cô đưa mắt nhìn Sâm Xuyên

“Em sao vậy?” Hần vẫn còn lo lắng a!

Cô ở trước mặt hần, chưa bao giờ tỏ ra vẻ mặt yếu đuối thế này, muốn hần không lo lắng căn bản là không thể.

“Chỉ là muốn anh yêu em.....” Vòng tay chắc qua cổ hần, cô lại lần nữa chủ động đặt lên môi hần một nụ hôn thật sâu.

Thân thể cô khẽ run làm hần biết cô đang khẩn trương.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, muốn một cô gái kiêu ngạo như cô ấy, nửa đêm tiến vào bên trong phòng đàn ông, chắc chắn cô phải hạ quyết tâm rất lớn.

Nhìn hai gò má ửng đỏ của cô, đôi mắt to có vẻ bất lực và lo lắng, Sâm Xuyên xoay người phủ lên người cô.

“Em xác định? Sau này.....em có trốn cũng trốn không thoát đâu.” Hai mắt của hần tỏ vẻ kiên định, tựa như lời nói đầy quyết tâm của hần.

“Em không trốn nữa rồi.” Cô nhẹ nhàng thốt ra câu này, đôi mắt ngượng ngùng rũ xuống.

Lời cô nói chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí của hần, trong mắt Sâm Xuyên liền phát ra tia sáng.

Hần dùng sức ôm cô vào trong ngực, thân thể không nhịn được có phần rung rung, cho thấy trong lòng hần đang kích động.

Hần không nghĩ rằng có thể nhanh như vậy đã khiến cô nói ra câu nói này, còn tưởng rằng phải cùng cô đấu tranh nhiều tháng nữa, không ngờ cô lại đồng ý không trốn nữa rồi.

“Yêu em, được không?” Cô lần nữa mở miệng nhẹ giọng yêu cầu, trong mắt mang theo vẻ khẩn cầu.

“Cuối cùng em cũng thuộc về tôi.” Hấn thở dài thỏa mãn, hôn lên môi cô.

Mặc dù hấn không biết điều gì làm cô thay đổi ý định, nhưng hấn vẫn cảm ơn điều đó đã làm con người cô thay đổi.

Nụ hôn không giống như lúc trước, môi của hấn như ngọn lửa đang bốc cháy, mang theo dục vọng hừng hực, như muốn thiêu cháy cô.....

—————hết chương 8—————

12. Chương 9

Sâm Xuyên ngồi trong phòng làm việc, vẻ mặt chăm chú nhìn tài liệu trên tay, nhớ tới mấy ngày qua thật ngọt ngào, bỗng có một sự ám áp khê quét qua trái tim của hấn.

Hấn giờ đây, xem ra không còn khó thân cận như trong quá khứ, đôi mắt lạnh lẽo cũng trở nên dịu dàng, đường nét cương nghị cũng trở nên mềm mại hơn, không còn làm cho người khác sợ hãi khi nhìn hấn nữa.

Mà toàn bộ công lao này, tất cả đều là nhờ công sức của người con gái hiện đang ngủ yên ổn ở phòng bên cạnh.

Nghĩ đến vừa rồi mới triển miên trong một hồi kích tình mãnh liệt, Sâm Xuyên lại không nhịn được bật cười, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

Hấn bây giờ, hoàn toàn trở thành một người đàn ông tốt, đa tình lại dịu dàng.

Hấn nhất định mệt chết cô!

Nhìn về phía cánh cửa bên cạnh, nghĩ đến người con gái mình yêu đang ở bên cạnh, nhưng hấn phải cố gắng áp chế dục vọng mãnh liệt cùng ý nghĩ đi quấy nhiễu cô, chuyên tâm xử lý một đồng tài liệu này thật làm hấn buồn bực lại chẳng muốn làm việc.

Từ khi cùng Vân Vi chung sống với nhau, kiếm tiền, nâng cao hoạt động kinh doanh, gia tăng hiệu quả hoạt động, đã không còn là thứ hấn theo đuổi, trong đầu hấn lúc này, chỉ toàn là hình bóng của cô.

“Ách.....tổng giám đốc, tổng giám đốc, người ồ chứ?” Vài chủ quản đứng trước mặt hấn thật lâu, nhưng thấy Sâm Xuyên có vẻ thất thần, nên tỏ mò gọi hấn.

“Mọi người?” Bên tai xuất hiện giọng nói, Sâm Xuyên lập tức ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mắt mình có vài chủ quản không biết đến từ lúc nào, đang đứng đó.

Thư kí bên ngoài có thông báo trước chưa?

“Mọi người vào đây như thế nào?”

“Chúng tôi?” Mọi người nhìn nhau khó hiểu, không tìm ra manh mối đành chỉ chỉ chính mình: “Vừa rồi thư kí mới thông báo, người nói vào đi.”

Tổng tài sao lại quên thế này?

Hiếu kì nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Sâm Xuyên, trong lòng mọi người đều cho rằng tổng giám đốc của bọn họ là lạ.

“Vậy sao? Có chuyện gì?” Thì ra là bản thân mình không tập trung.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Sâm Xuyên khôi phục vẻ mặt cứng nhắc, nhưng trên mặt vẫn giữ nét ôn hòa và nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt lại vô tình đảo xung quanh phòng.

Câu hỏi của hấn làm các chủ quản có mặt tại đó càng thêm nghi ngờ.

“Tổng giám đốc, là người muốn chúng tôi đến gặp người.”

Mới vừa rồi mọi người còn đang tỏ mò, không biết là có chuyện gì quan trọng, cả một thành không có ai lên phòng tổng giám đốc, bây giờ lên lại kêu toàn bộ chủ quản lên hết.

“Tôi?” Được mọi người nhắc nhở, Sâm Xuyên mới nhớ lại, đúng là hắn muốn mọi người lên đây: “À!Đúng rồi.”

Tình trạng này của tổng giám đốc hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt mọi người không khỏi xuất hiện biểu tình khó tin cùng kinh hãi.

Tổng giám đốc.....rất cuộc là làm sao vậy?

“Hiện tại có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao ọi người, gác các công việc khác sang một bên, làm chuyện này cho thật tốt.” Về mặt Sâm Xuyên nghiêm túc giao phó.

Ai nghe cũng dùng sức gật đầu, trong lòng nghĩ, chỉ sợ đây là một việc vô cùng quan trọng, hơn nữa còn liên quan đến hoạt động kinh doanh sau này của công ty, mọi người khẩn trương nuốt nước miếng một cái, chờ lệnh của tổng giám đốc.

“Giúp tôi chuẩn bị những thứ này.” Hắn lấy trong ngăn kéo ra một phần tài liệu giao ọi người.”Tôi muốn trong một tuần.”

Mọi người cẩn thận, hết sức cẩn thận nhận lấy tập tài liệu, thái độ nghiêm túc, vẻ mặt chuyên chú nhìn—

“Đây.....là cái gì? Lễ đường thành hôn chứa 5000 người?” Một người kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Sâm Xuyên.

Chỉ thấy Sâm Xuyên nghiêm túc gật đầu.

“Nhân viên trong công ty, còn có một số người làm ăn qua lại cùng công ty, phóng viên truyền thông.” Số người này thôi đếm lên cũng không chỉ có 5000 người, hắn cũng chỉ đoán chừng, nói không chừng thật tế số người còn nhiều hơn.

“Áo cưới của công ty nổi tiếng trong và ngoài nước?” Người còn lại khó hiểu ngẩng đầu hỏi.

“Dĩ nhiên, Vân Vi phải mặc đẹp nhất.”

“Thiết kế quảng cáo trên báo chí và tạp chí?”

“Tôi muốn tất cả mọi người biết đến đám cưới này và cảm nhận niềm hạnh phúc của chúng tôi.”

Những điều thì mọi người còn có thể hiểu, nhưng mà.....

“Đi hưởng tuần trăng mật trong thời gian hơn ba tháng?!!” Một vị chủ quản sắc mặt trắng bệch kêu to.

Còn công ty thì làm thế nào?

“Hiếm khi tôi tin tưởng mọi người, trong khoảng thời gian tôi không có ở đây, công ty giao ọi người. Dĩ nhiên, lão tổng giám đốc không có việc gì cũng sẽ đến đây giúp.” Về mặt Sâm Xuyên thả lỏng nói.

Hắn đã có thể tưởng tượng, cùng với Vân Vi, hai người tự do ở nước ngoài hưởng thụ tuần trăng mật ngọt ngào cùng lãng mạn.

Vì tập đoàn Kurosawa làm việc nhiều năm như vậy, ngay cả thời gian nghỉ hắn cũng chưa từng nghỉ qua, tính toán toán, vài chục năm nay, ít nhất hắn cũng có 4, 5 tháng ngày nghỉ.

“Tổng giám đốc.....ý của người là.....người muốn kết hôn?” Đối tượng là Hạ tiểu thư mà mọi người ai nấy đều biết, chỉ là.....kế hoạch này.....cũng quá hoành tráng đi!?

“Phải, cho nên mọi người trong hai tuần phải hoàn thành cho tôi, làm không tốt——tôi lập tức cho toàn bộ ra đường.” Về mặt Sâm Xuyên thoáng qua một tia hiểm ác, giọng nói của hắn vô cùng nghiêm túc.

Nếu bọn họ hại hắn không thể nhanh chóng cưới Vân Vi, một người hắn cũng không bỏ qua.

“Vâng.....Được, chúng tôi đã rõ.”

Ôi ôi ôi.....sao bọn họ lại thảm thế này? Công việc của chủ quản đã đủ mệt, bây giờ lại còn đảm nhận việc sắp xếp hôn lễ cho tổng giám đốc.

“Tốt, nhanh đi chuẩn bị.” Sâm Xuyên hài lòng gật đầu.

Mọi người bắt đầu dỡ rũ vai xuống, bắt đầu dỡ rồi đi.

“Sâm Xuyên.”

Đột nhiên, Vân Vi mở cửa phòng nghỉ đi ra, vẻ mặt còn buồn ngủ, bộ dạng ngây thơ, trên người cô mặc một chiếc áo sơ-mi nam, đôi chân dài chỉ che được một nửa, nhìn qua thật làm cho người ta huyết mạch sôi trào.

“Sao lại thức rồi?” Kéo cô ngồi lên chân mình, Sâm Xuyên vuốt mái tóc mềm mại của cô, vì hai tay cô vòng qua cổ hắn, gương mặt hồng hồng dựa vào ngực hắn.

“Các người làm ồn.” Vân Vi thoải mái cọ cọ trước ngực hắn, ngửi mùi xạ hương nhàn nhạt phát ra từ người hắn.

“Xin lỗi, làm em thức giấc.” Hắn cưng chiều hôn cô, nhìn rõ ràng quần thâm ở mắt cô, không khỏi cảm thấy thật đau lòng.

Cũng vì hắn không áp chế được dục vọng của bản thân, nên mỗi đêm liên tục nhiều lần khiến cô tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, không cách nào nghỉ ngơi thật tốt.

“Ai bảo anh làm người ta mệt muốn chết.” Vân Vi bĩu môi, không nhịn được oán trách.

Đây là sự thật, sinh lực của hắn thật sự dồi dào giống như con trâu vậy, muốn cô cả đêm, hôm sau còn có tinh thần tỉnh táo để đi làm, thật không biết hắn làm thế nào mà được như vậy.

“Ai kêu em quyến rũ như vậy, vừa chạm vào em anh liền thức tỉnh.” Vì để cô biết hắn không nói dối, Sâm Xuyên còn cố ý để thân thể của cô nhích lại gần mình, để cô cảm nhận được dục vọng đang thức tỉnh của hắn.

“Anh.....em không muốn! Mệt quá a! Vừa mới một lần rồi. Những người khác muốn em ở đây nghỉ ngơi, sao anh lại.....” Đỏ mặt, đưa khuỷu tay đánh vào ngực hắn, Vân Vi không chịu, làm nũng.

“Được rồi, không chọc em nữa.” Đúng là hắn rất muốn, nhưng lại càng không muốn cô mệt mỏi, cố dè dặt khát vọng trong lòng, hắn hôn thật sâu lên môi cô một cái.

“Phải rồi, mọi người vừa mới bàn luận gì vậy, sao giống như nghe những người kia oán trách vậy?” Cô núp trong lòng ngực của hắn, cố ý không nhìn đến mặt của hắn.

“Không có gì, chắc là lượng công việc nhiều lại có chút không chịu nổi!” Vẻ mặt Sâm Xuyên thần bí.

Hắn nghĩ đến lúc đó sẽ để cho cô bất ngờ.

“Thì ra là vậy.” Vân Vi bĩu môi, đột nhiên đứng dậy oán trách: “Cái người này, mấy ngày nay anh còn bận rộn thế sao?”

Mấy ngày nay, không biết Sâm Xuyên vì điều gì, đột nhiên muốn mang ba tháng công việc sau này, thu xếp hết trong tháng này, làm hại hắn không có thời gian theo cô.

“Xin lỗi, một khoảng thời gian nữa là xong rồi.” Sâm Xuyên lần nữa cười thần bí.

“Phải không? Đột nhiên em nhớ đến bé tư Chi Liễn vẫn còn đợi em ở Zehder, vốn định giải quyết xong chuyện của anh, sau đó liền bay đến chỗ em ấy giúp đỡ nó, ai ngờ đâu lại kéo dài ba tháng. Không biết em ấy giờ thế nào, ngày hôm qua em gọi điện thoại cho nó thuê nhà, cũng không có ai bắt máy, em thật sự sợ nó sẽ xảy ra chuyện.....” Trong mắt Vân Vi xuất hiện lo lắng.

Phải biết là, cô con gái thứ ba Chi Liễn từ nhỏ rất nhát gan, lần này em ấy một mình chạy đến Zehder, cô làm sao có thể yên tâm.

Còn có bé út Thiên Cầm, em ấy không rõ tung tích, không biết hiện tại đang ở nơi nào.

“Đúng rồi, trước đây khi em bỏ nhà đi, anh đã đến nước Pháp, gặp được chị của em.” Sâm Xuyên biết cô vì chị em của mình mà lo lắng, hắn lấy ra sổ điện thoại của Hạ Tâm Diệp đưa cho Vân Vi.

“Vậy sao? Chị hai ở nước Pháp? Chị ấy tốt chứ?” Rốt cuộc cũng có tin tức của một người, Vân Vi sốt ruột hỏi.

“Nhìn qua cũng không tệ, cô ấy cùng một người đàn ông người Pháp sống cùng nhau, nếu anh không nhớ lắm, thì người đàn ông đó tên là Lạp Kiệt Nhĩ—Dịch Lạc, là quý tộc nước Pháp.”

“Quý tộc? Tốt lắm, cũng không đến nỗi tệ! Chị của em vốn định tìm hần giúp một tay, vậy mà có ý định lấy hần sao? Nếu như thật sự lấy hần.....Chị ấy sau này không phải trở thành Bá tước phu nhân rồi sao! Oa! Bá tước phu nhân nha! Hôm nào gặp chị ấy phải hỏi chị, có còn người đàn ông nào có thân phận giống vậy hay không, em cũng muốn làm bá tước phu nhân.”

Vân Vi chỉ là nói đùa, lại không phát hiện người đàn ông bên cạnh, khi nghe xong lời nói của cô, sắc mặt càng lúc càng kém.

“Hạ Vân Vi———”

“A! Thật xin lỗi mà! Em quên là anh vẫn còn ở bên cạnh mình, em chỉ là tùy tiện nói một chút, anh đừng cho là thật.” Về mặt Vân Vi cứng nhắc mà cười cười, thân thể không tự chủ mà lùi về sau.

“Không còn kịp rồi.” Sâm Xuyên đầu thế bỏ qua dễ dàng như vậy, chỉ thấy hần giờ ra ‘ma chưởng’, nhìn về phía cô mà phóng tới.

Tiếng thét chói tai cùng tiếng cười cợt của hai người, từ trong phòng truyền ra đến bên ngoài phòng làm việc, thưng kí ngoài cửa sau khi nghe thấy tiếng cười đùa bên trong, chỉ biết lắc đầu.

Anh ta đã sớm quen đến không thể quen nữa rồi.

———@@@———

“Hôm nay em có thể không cùng anh đến HongKong được chứ? Thật sự rất mệt.” Mệt mỏi nằm trên giường, Vân Vi oán trách.

“Thật sự không đi cùng anh sao? Một mình ở đó những 5 ngày, không có em bên cạnh anh sẽ cô đơn.” Sâm Xuyên mặc xong quần áo ngồi ở mép giường, nhìn về mặt thật sự mệt mỏi của Vân Vi không thôi.

“Còn không phải lỗi của anh sao, tối hôm qua cũng không cho người ta được ngủ ngon, hôm nay em muốn nghỉ ngơi thêm! Mặc kệ.” Vân Vi giả trò làm nũng.

“Được rồi! Vậy em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ.” Thấy hần đồng ý, Vân Vi mang chăn đắp lên đỉnh đầu, chuẩn bị bổ sung giấc ngủ.

Sâm Xuyên có chút bất đắc dĩ, trong mắt tràn đầy cương chiều lắc đầu một cái.

“Anh cũng phải cẩn thận một chút! Tạm biệt.” Đột nhiên cô kéo chăn xuống, chống tay ngồi lên, đặt lên môi hần một cái hôn.

“Được, em cũng phải ngoan ngoãn biết không?” Sâm Xuyên đứng dậy, đôi mắt thâm sâu nhìn cô một cái, sau đó mới rời đi.

———@@@———

Sau đó ngủ gần một giờ đồng hồ, Vân Vi nằm trên giường, bị một hồi chuông đánh thức.

“Gì vậy?” Cô miêng cưỡng bò dậy khỏi giường: “Điện thoại của mình sao? Ai vậy?”

Sau khi đến Nhật Bản, cô đã không sử dụng điện thoại di động lâu lắm rồi, ngày hôm qua vì gọi điện cho Chi Liễn ở Zehder, cô mới mở điện thoại di động, sau đó liền quên không tắt máy.

“Chắc là Chi Liễn gọi đến, thật là, tại sao lâu như vậy mới gọi đến đến chứ?”

Cô vừa nhấn nút nhận cuộc gọi, cứ ngỡ đầu bên kia là người đã lâu không gặp—Chi Liễn, không ngờ giọng nói phát ra, là người chủ cho thuê nhà Tây Sa Na mà lúc trước cô tìm kiếm nhà, cô vô cùng hốt hoảng dùng tiếng Zehder, nhanh chóng nói.

“Ông nói chậm một chút được không? Nhanh quá tôi nghe không hiểu.” Vân Vi dùng những từ ngữ đơn giản nhất để nói.

Cũng may lúc đầu cô đi theo Chi Liễn, học được một ít câu nói tiếng Zehder, nếu không chỉ sợ ngay cả một chữ cô cũng nghe không hiểu.

“Không thấy Hạ tiểu thư, tôi.....tôi vừa mới trở về, liền phát hiện Hạ tiểu thư mang tất cả đồ của mình đi, không để lại bất cứ thông tin nào nói cô ấy đi đâu.” Tây Sa Na hoảng sợ nói, trong giọng nói có chút gấp gáp.

“Thế nào mà không thấy chứ?” Cả người Vân Vi cũng tỉnh táo.

“Trước đó vài ngày, Chi Liễn cứu một người đàn ông bị trúng đạn, nhìn dáng vẻ của anh ta, có lẽ là một nhân vật đáng sợ cũng nên, lúc tôi vừa trở về, liền không thấy hai người đó, tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã bị người đàn ông đó dẫn đi.” Tây Sa Na vừa tự trách vừa đau lòng nói, sớm biết như vậy đã không đồng ý để cho Chi Liễn cứu người đàn ông đó.

“Người đàn ông bị trúng đạn?” Chi Liễn biết người đàn ông như vậy khi nào? Vân Vi hơi nhú mày, trong lòng bắt đầu lo lắng.

“Tôi hiểu rõ rồi, tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ của ông.” Vừa nói xong, Vân Vi liền gác máy.

“Phải rồi, Sâm Xuyên.” Cô nhớ Sâm Xuyên vừa rời đi không bao lâu.

Cô nhanh chóng thay quần áo, không chút suy nghĩ chạy thẳng vào thư phòng của Sâm Xuyên, nhất điện thoại chuẩn bị gọi cho hắn.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không có tín hiệu.....”

Vân Vi nhớ giờ phút này Sâm Xuyên đang trên máy bay mới phải.

“Không còn cách, cứ đi trước rồi nói.....”

Cô lấy từ trong tủ quần áo ra một cái túi nhỏ, sau đó gom một ít hành lý đơn giản, liền rời đi.

@@@

Ba ngày sau.

“Tôi mời các người đến đây chơi phải không? Kim ngạch kinh doanh của nửa tháng này đã xảy ra chuyện gì? Trả lời.” Ngồi trong phòng họp, ánh mắt của người đàn ông lạnh lẽo, lại vô cùng sắc bén, quét mắt nhìn mỗi một người có mặt, giọng nói lạnh như băng.

“Tổng, tổng giám đốc, là người muốn chúng tôi, chúng tôi ách.....” Một người chủ quản bị hắn chỉ tay, lắp bắp muốn mang mọi chuyện nói rõ ràng, nhưng ánh mắt kia của tổng giám đốc thật quá dọa người, cứ nhìn thẳng vào hắn, giống như có một chút không vui sẽ liền giết hắn vậy.

Ôi ôi ôi.....làm sao lại như vậy, rõ ràng là lúc trước hắn yêu cầu mọi người, gác công việc qua một bên để chuẩn bị hôn lễ cho hắn, tại sao lúc này lại trách mọi người như vậy?? Ôi ôi ôi.....

“Nửa tháng sau, tôi muốn thấy kết quả khiến tôi hài lòng.” Cả người Sâm Xuyên vô cùng lạnh lẽo, so với trước kia càng thêm đáng sợ.

Vừa nói xong, hắn lập tức rời đi, bỏ lại các vị chủ quản vẫn còn ngồi ở vị trí cũ.

“Anh thật ngu!” Sâm Xuyên vừa đi, sau đó mọi người xác định cửa đã đóng lại, liền thả lỏng thờ ra một hơi, tiếp đó cả đám người quay đầu mở miệng, nhìn tên chủ quản mới vừa rời đi nói bậy mắng ột tiếng.

“Tôi.....tôi chỉ nói sự thật! Thật sự là tổng giám đốc muốn chúng ta gác công việc sang một bên, đi chuẩn bị hôn lễ, không phải sao?” Bị mọi người mắng ột tiếng, người đàn ông về mặt vô tội, oán trách.

“Nhưng bây giờ Hạ tiểu thư đã bỏ đi, anh còn nói làm gì nữa? Cố tình muốn làm tổng giám đốc khó chịu à!” Thật là không nhìn hoàn cảnh mà nói chuyện. Nữ chủ quản lắc đầu thở dài.

Một khi hắn nói như vậy, tâm trạng của tổng giám đốc sẽ càng thêm tệ, lúc đó mọi người còn thảm hơn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Mọi người đều biết Hạ tiểu thư không nói một lời liền bỏ đi, tổng giám đốc của ngày trước lại trở về rồi.....không! phải nói là còn tệ hơn, ngày trước hắn chỉ lạnh lùng làm người ta không dám đến gần, bây giờ còn thêm dễ dàng nổi giận, càng làm cho người ta khó có thể hiểu được.

Lúc này lại không liên lạc được với lão tổng giám đốc, nghĩ xem những nhân viên nhỏ nhoi như bọn họ thì phải làm gì bây giờ? Ai biết được Hạ tiểu thư có trở lại hay không? Với lại vì sao phải bỏ đi?

Chẳng lẽ mọi người lại được quay về với những ngày thê thảm như trước kia sao?

“Tôi, tôi biết rồi.” Ngồi ở một góc khuất, một vị nam chủ quản đột nhiên lên tiếng.

“Biết gì?” Mọi người đồng thanh lên tiếng.

“Hạ tiểu thư thừa dịp tổng giám đốc đi công tác lên trốn đi.” Hắn dựa theo tình hình thực tế nói với mọi người.

“Sao có thể!” Mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt không thể tin được, ý nói chính là không tin.

“Thật. Tôi không nói xạo.” Biểu hiện trên mặt mọi người khiến hắn xấu hổ vội vã giải thích.

“Nếu như Hạ tiểu thư trốn đi, cô ấy sẽ đi đâu? Tổng giám đốc có đi tìm cô ấy không? Vì sao lại không tìm được.” Vài người ra sức ủng hộ Vân Vi, đặt ra vấn đề hỏi ngược lại hắn.

Làm thế nào bọn họ cũng không tin nữ thần, sẽ dùng cách này bỏ đi.

“Tôi....tôi không biết.” Người đàn ông bị hỏi đến không thể trả lời được, ảo não cúi đầu.

Hắn chỉ nghe bạn bè nói thôi à! Những thứ khác làm sao hắn biết được.

“Được rồi, mọi người không cần tranh cãi nữa, bây giờ phải nghĩ cách giúp tổng giám đốc, nếu không mọi người sẽ không thể trải qua những ngày tốt lành.” Một người trông có vẻ lớn tuổi thấy mọi người cãi nhau thì giận đến nổi đứng lên đập tay xuống mặt bàn.

“Dĩ nhiên chỉ có mang Hạ tiểu thư trở về mới giải quyết được mọi chuyện.” Một người đề nghị, mọi người ăn ý gật đầu.

“Vậy làm thế nào mới tìm được?”

“Tôi nghĩ tốt nhất là nên tìm người giúp, thám tử tư thế nào?” Người đàn ông lớn tuổi đề ra phương pháp hữu ích nhất.

“Có thể, còn phải kiểm tra hồ sơ xuất nhập cảnh của cô ấy, nếu Hạ tiểu thư thật sự bỏ đi, có thể sẽ trở về Đài Loan.” Mọi người anh một câu tôi một câu đưa ra biện pháp.

Vì nghĩ cho tương lai của mình, mỗi người không khỏi nghĩ hết cách, cũng chỉ muốn tìm Vân Vi trở về.

——@@@——

Sâm Xuyên gương mặt lạnh lùng ngồi trong phòng làm việc, toàn thân tản ra một sự tức giận mãnh liệt.

Cô ấy cái gì cũng không nói liền bỏ đi, vì sao?

Hắn đánh mạnh xuống mặt bàn, muốn tìm chỗ phát tiết cơn phẫn nộ trong lòng mình.

Chẳng lẽ cô không nhìn thấy hắn yêu cô nhiều, cẩn thận che chở, cưng chiều cô nhiều bao nhiêu sao? Chẳng lẽ hắn đối với cô còn chưa đủ tốt? Tại sao?

Tại sao cô có thể, tại sao cô có thể làm tổn thương hắn như vậy.

Vì hắn không nỡ xa cô quá lâu, nên công việc trong năm ngày hắn mang rút lại chỉ trong ba ngày là hoàn thành, ai ngờ khi hắn trở về, lại không gặp cô, hơn nữa cô đã đến Zehder.

Đáng chết! Sâm Xuyên không nhịn được lại đập bàn.

Nhìn một đồng công việc trước mắt, hắn bây giờ, chỉ muốn bay đến Zehder nhanh một chút, dẫn cô trở về.

Lúc hắn trở về lại phát hiện không thấy cô đâu, hắn liền phái người đi tìm cô, cũng thấy hồ sơ xuất cảnh có tên cô, biết cô đến Zehder, xem ra là có liên quan đến em của cô.

Chỉ là.....có chuyện gì lại khiến cô bỏ đi gấp như vậy, lại chỉ đi một mình?

Ngày mai, ngày mai hắn nhất định hoàn thành xong công việc phiền phức này, sau đó.....hắn muốn đến Zehder tìm cô rồi cô mang về, trước khi hết tuần này bắt cô phải trở thành vợ hắn!

—————hết chương 9—————

13. Chương 10

Vân Vi ngồi ở bàn phía ngoài trong một tiệm cà phê, sức lực cứ như bị rút cạn.

Thực ra lúc ngồi lên máy, cô liền thấy hối hận, cô không muốn bỏ đi, nhưng không đi không được, bởi vì máy bay đã cất cánh rồi.

Hắn đi công tác trở về chưa? Chắc không nhanh như vậy, cô còn nhớ hắn phải ở lại HongKong năm ngày mới đúng.

Vốn định tìm được Chi Liễn, sau đó sẽ gọi báo tin với hắn, ai ngờ tìm mất hai ngày, vẫn không có chút tin tức nào của Chi Liễn, cô hoàn toàn không có thời gian để gọi điện thoại cho hắn, cuối cùng hôm nay nhớ ra là phải gọi điện thoại, nhưng điện thoại của hắn vẫn cứ vậy, chính là không có tín hiệu, điện thoại của cô lại hết pin, điều này làm cô đã phiền lại càng thêm phiền.

Vân Vi không nhịn được nhíu mày, cô dùng sức xoa trán, trong lòng buồn phiền, không biết làm thế nào cho đúng.

“Xin hỏi, người là Hạ tiểu thư phải không?” Mọi người đàn ông toàn thân mặc âu phục màu đen, đeo kính đen, đi đến trước mặt cô.

“Có chuyện gì sao?” Trên mặt Vân Vi nở nụ cười, trong lòng bắt đầu cảnh giác.

“Phu nhân của chúng tôi muốn nói chuyện với người, xin mời người đi cùng tôi một chuyến.”

“Phu nhân?” Là nhân vật nổi tiếng nào? Vân Vi cau mày, trong đầu suy nghĩ.

“Vâng.” Không cho phép Vân Vi cự tuyệt, hắn vươn tay làm động tác xin mời, một chiếc xe cao cấp màu đen lập tức dừng ngay trước mặt cô.

“Vậy sao?” Vân Vi cười cười nói, nhìn dáng vẻ của hắn dường như cũng không có ý đồ xấu, nếu muốn mời cô đi gặp mặt một chút, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối, với lại cô cũng muốn nhìn xem một chút, vị phu nhân kia rốt cuộc là người như thế nào, lại có khí thế lớn như vậy, thậm chí còn biết cô.

“Cô chủ!”

Đột nhiên, một vài tiếng kêu gọi, khiến Vân Vi đang định bước vào xe thì cơ thể chợt dừng lại.

Cô vừa quay đầu, trên mặt liền xuất hiện sự khó tin cùng kinh hãi.

“Không thể nào!” Không dám tin vào những gì mình vừa nhìn thấy, Vân Vi khẽ nói, cả người liền瑟瑟.

“Cô, cô chủ, chúng tôi đã tìm được người.” Một vị chủ quản trong tập đoàn Kurosawa, cùng những người làm trong nhà, thở hổn hển đứng trước mặt Vân Vi, nhìn thấy Vân Vi cứ như nhìn thấy chúa cứu thế, nắm tay của cô không chịu buông.

“Người.....mọi người sao lại ở đây?” Vân Vi nghẹn họng, trố mắt đứng nhìn đám người này.

“Chúng tôi đến để tìm người.” Về mặt những người làm lớn tuổi vừa lo lắng vừa hoảng hốt, dáng vẻ thật làm người ta không nở, một đống tuổi rồi mà còn phải cực khổ bôn ba.

“Tìm tôi? Tìm tôi làm gì?” Vân Vi nghiêng đầu khó hiểu, về mặt mọi người, giống như là xảy ra chuyện nghiêm trọng, chắc không phải là xảy ra chuyện nghiêm trọng gì chứ!

“Tổng giám đốc phu nhân, xin người nhanh cùng chúng tôi trở về!” Một vị chủ quản nhìn Vân Vi khẩn cầu.

“Tổng giám đốc vừa không nhìn thấy cô liền nổi giận, nóng nảy đến nỗi dọa người, làm mọi người cũng sắp bị dọa chết.”

“Anh ta lại giống như lúc trước, dù chỉ mới một ngày thôi, nhưng khiến tất cả mọi người thật sự sợ hãi.”

“Hai người còn trẻ tuổi có gì thì từ từ nói, sao nói đi lại đi như vậy!”

Mọi người nghĩ là Vân Vi và Sâm Xuyên cãi vã với nhau chuyện gì đó nên mới bỏ đi, mọi người anh một lời, tôi một lời, muốn khuyên Vân Vi trở về bên cạnh Sâm Xuyên, thậm chí còn quyết định, nếu Cô chủ từ chối, bọn họ có trốn, cũng phải trốn cô mang trở về.

(đúng là chủ nào tớ này __ __!!)

“Vậy sao?” Nghe mọi người nói như vậy, trên mặt Vân Vi có chút ngạo ngạo, cô nở nụ cười để lộ chiếc lúm đồng tiền, hạnh phúc như dòng nước ấm nhẹ nhàng lướt qua trái tim.

“Cho nên xin cô chờ theo chúng tôi cùng nhau trở về!” Mọi người đồng thanh nói, vẻ mặt rõ ràng mang theo mong đợi.

“Nhưng.....tôi còn chưa tìm được Chi Liễn.....à.....” Vân Vi nghĩ đến Chi Liễn, trong lòng hơi đấu tranh, nếu cô đi như vậy, Chi Liễn sẽ làm thế nào?

“Cô chủ.....”

Vân Vi có chút bối rối lắc đầu, cô cũng rất muốn trở về.....nhưng mà.....

“Cô chủ, nếu người thật sự có việc gì khó nói, có thể trở về nói chuyện với cậu chủ một chút, dù là bao nhiêu, nhiều chuyện khó giải quyết thế nào, chỉ cần người mở lời, cậu chủ nhất định sẽ giúp người. Được không? Theo chúng tôi trở về trước đi! Nếu không trở về tất cả mọi người chúng tôi phải từ chức tập thể.....” Mọi người không ngừng gào khóc, thật giống như truyện xảy ra vô cùng nghiêm trọng.

“Được rồi! Dù sao mọi người cũng đã đuổi đến đây, vậy tôi theo mọi người trở về một chuyến.”

“Thật chứ?” Mọi người thấy cô đồng ý, không khỏi vui vẻ hoan hô lớn tiếng, chỉ còn chưa ôm lấy cô mà khóc lớn thôi.

“Vậy, vậy chúng ta đi nhanh một chút đi!” Vân Vi nhắc chân định bước về phía trước, đột nhiên nhớ ra chiếc xe kia cùng người đàn ông mặc đồ đen kia.

“Ủa? Người đâu?” Vừa quay đầu, Vân Vi thấy, chiếc xe cùng người đàn ông kia, không biết từ lúc nào, đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Cô chủ?” Người làm nhìn Vân Vi đứng tại chỗ bất động, tò mò lên tiếng gọi.

“Không có gì. Chúng ta đi thôi.” Lắc lắc đầu, Vân Vi không để tâm cười cười, cùng mọi người đi đến sân bay.

Cho đến khi xe của bọn họ rời đi, một chiếc xe hơi màu đen khác, cùng chiếc xe vừa rồi, mới từ một chỗ cách đó không xa chạy ra.

“Thật đáng tiếc! Cứ tưởng sẽ có thể cùng chị ba nói chuyện.” Cửa sổ thủy tinh của chiếc xe từ từ hạ xuống, nhìn qua là một cô gái yếu đuối, trong mắt có chút tiếc nuối không nở, trong miệng khẽ bật ra tiếng thở dài nho nhỏ, nhìn về hướng Vân Vi rời đi.

“Vậy thì ngăn cô ấy ở sân bay.” Người đàn ông bên cạnh mở miệng đề nghị.

“Anh sao lại như thế! Cậu chủ gì đó trong lời bọn họ, dường như gấp muốn chết, nếu giữ chị ấy ở lại đây, chị ấy sẽ nổi giận.”

Hai ngày nay, nghe nói có một cô gái người Châu Á luôn đi tìm mình, cho nên bọn họ mới điều tra xem, không ngờ lại là Vân Vi. Mà vừa rồi cô còn vui vẻ muốn gặp mặt chị ba, không ngờ lại xuất hiện một đám người.

Có lẽ, cô cần phải gọi điện thoại về nhà, hình như mọi người đều nghĩ là cô mất tích, không phải cô chuốc lấy rắc rối à?

Nhưng mà, chắc cô sẽ bị ba mẹ mắng rất thảm, không bằng.....ở lại bên cạnh người đàn ông xấu xa này tâm trạng sẽ tốt một chút, cô sẽ xin hấn tìm giúp số điện của các chị em khác cũng tốt.

Lâu rồi không có liên lạc, không biết mọi người sống như thế nào.

“VẬY em cũng không cần phải nghĩ đến cô ấy nữa, em là của tôi, nếu muốn cũng chỉ được nghĩ đến tôi.” Trong lời nói của người đàn ông mang theo sự ghen tức, xoay người của cô lại, đồng thời lúc nói xong, cũng che lại môi của cô.

“Anh.....ừm.....”

Người con gái không cam lòng lên trừng mắt: đồ đàn ông keo kiệt, cũng đâu phải nghĩ đến người đàn ông khác, mà là cô đang nhớ chị của cô!!!

Lâu rồi không có gặp mặt, nghĩ một chút cũng không cho? Quý hẹp hòi.

“Ồ Zehder tôi lớn nhất, trong mắt em, trong lòng em cũng chỉ được nghĩ đến tôi, ngoại trừ tôi ai cũng không được.” Trong mắt người đàn ông mang theo kiên trì, không cho phép cô mặc cả.

“Được rồi! Làm gì mà thích so đo như vậy. Quý hẹp hòi, uống cho anh là lão Đại, lại tranh cãi chuyện như vậy với tôi, nhỏ mọn, nhỏ mọn, nhỏ mọn.” Người con gái nép vào trong ngực của người đàn ông, không nhận được nhỏ giọng cầu nhàu.

Ai biết được, người đàn ông đang nổi máu ghen ở bên cạnh này, hấn chính kẻ đứng đầu một tổ chức xã hội đen ở Zehder mà ai nghe đến tên cũng phải sợ mất mật, nhìn hấn giờ phút này, lại giống như một cậu bé bị đoạt mất đồ chơi, trông thật ngây thơ.

(à tớ sr các cậu Zehder là Ý nha ==” thành thật sr các nàng)

“Tiểu Chi Liên, em có thể nói lớn một tí không.” Giọng nói của người đàn ông mang theo cảnh cáo, cứ như muốn nói nếu cô dám mở miệng lần nữa, sẽ làm cho cô ‘đẹp mặt’.

“Không có, không có gì! Tôi, chúng ta trở về đi! Tôi cảm thấy chỗ bị thương lại bắt đầu đau nhức rồi.....” Chỉ thấy cô bị dọa cho sợ đến nổi cả người co lại, nép vào ngực hấn, cái đầu nhỏ không ngừng lắc lắc, cũng không quên giả vờ lấy tay xoa nhẹ lồng ngực của mình.

“Lại đau? Chúng ta đi kiểm tra trước cho tốt, cũng khuyên em không nên ra ngoài, em còn cứng đầu muốn đến. Lái xe.” Trong mắt người đàn ông có vẻ lo lắng, giọng nói cổ chút nóng nảy hướng về người ngồi phía trước, đồng thời cửa sổ cũng được chậm rãi kéo lên.

Chiếc xe màu đen cũng lập tức biến mất trên đường.

—————@@@—————

Sáng hôm sau—————

Cũng là thời gian này, cũng là phòng họp này, lại cũng là bầu không khí lạnh lẽo này.

“Có chuyện gì xảy ra, hôm nay là ngày họp, tại sao ở đây chỉ có vài người?” Vẫn là người đàn ông toàn thân tỏa ra sự lạnh lẽo, hấn lạnh giọng mở miệng nói.

“Trả lời tôi!”

Vẫn là không có người nào dám ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn.

“Nếu không có lòng muốn làm việc tại nơi này, ngày mai không cần đến đây!” Hấn nổi giận hét lớn, một đôi mắt bốc lửa nhìn chằm chằm những người có mặt.

Đáng chết, hấn quyết định mang hết công việc giải quyết hết trong hôm nay, những người này lại không xuất hiện, là muốn gì? Muốn ngăn cản hấn đến Zehder tìm người phụ nữ của hấn sao?

“Tổng.....tổng giám đốc.....tôi, chúng tôi.....” Cuối cùng, cũng có người lên tiếng, chỉ là hắn nói lắp bắp, khiến người đàn ông đang nổi giận càng thêm khó chịu.

“Nói rõ ràng!” Hắn lại lớn tiếng la, nếu như người đàn ông trước mặt này không giải thích cho rõ ràng, hắn sẽ mang tên này ra ‘hành hình’ trước tiên.

“Vâng.....Đúng vậy, tôi.....tôi muốn nói.....”

Ồi ôi ôi! Tại sao những người kia còn chưa quay lại chứ!!.

Không phải nói tìm được người rồi sao? Hay là bọn họ có ý định cùng tổng giám đốc phu nhân đi chơi, không định quay về? Vậy bọn họ ở đây thì làm thế nào?

“Thật xin lỗi, chúng tôi về trễ.” Một đám người đột nhiên mở cửa, vẻ mặt không có chút gì gọi là sợ hãi cùng lo lắng, vô cùng thoải mái tự nhiên mà bước vào.

Nhìn đám người thoải mái tiến vào, bước chân nhàn nhã khoan thai, vẻ mặt Sâm Xuyên lạnh lẽo, trong lòng càng thêm tức giận.

“Các người như vậy là sao!? Nói rõ cho tôi!” Cơn giận của hắn lớn đến mức dọa người, lại không để ý thấy, khi bọn người kia tiến vào, thì vẻ mặt đám người bên trong phòng cứ như được giải thoát.

“Tổng giám đốc, chúng tôi có chuyện quan trọng phải giải quyết, cho nên đến muộn một chút.” Hiếm khi có người nói đùa trước mặt Sâm Xuyên, trên mặt còn nở nụ cười tươi, không thêm quan tâm đến cơn giận của Sâm Xuyên.

Sâm Xuyên dĩ nhiên cũng nhận ra mọi người có gì đó thay đổi, nhưng hắn đang nóng giận, hoàn toàn không để ý đến sự biến đổi này: “Giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không ngày mai các người không cần đến đây làm, còn nữa.....”

“Đừng nóng giận như vậy! Không phải đã nói với anh, đối xử với nhân viên phải thân thiện rồi sao? Tại sao em mới đi có lúc, mà anh lại trở nên như vậy rồi?” Giọng nói ngọt ngào dịu dàng từ ngoài cửa truyền vào, cắt ngang lời nói của Sâm Xuyên.

Âm thanh quen thuộc làm Sâm Xuyên sững sờ đôi chút, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía cửa.

Một bóng dáng quen thuộc từ ngoài cửa bước vào, Vân Vi nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt tỏa ra sức sống nhìn về phía Sâm Xuyên.

Những người có mặt dù đang bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên ghế, trên mặt nở nụ cười, nhìn chằm chằm về mặt sững sờ của ‘nam chính’, cùng sự vui sướng củ ‘nữ chính’.

“Em.....” Sâm Xuyên không thể tin được mở to mắt.

“Em đã trở về, bị bọn họ tìm trở về.” Vân Vi không ngại có mặt nhiều người, trực tiếp nhào vào trong ngực của Sâm Xuyên, cảm nhận mùi hương khiến cô cảm thấy an tâm của hắn.

“Khoảng mấy ngày không gặp anh, người ta cảm thấy rất nhớ anh nha!” Vừa gặp được người khiến cô mong nhớ, trong mắt Vân Vi đã dâng lên một tầng hơi nước.

“Vân Vi?” Sâm Xuyên không thể tin nổi, người đã rời đi, nay lại xuất hiện trước mặt hắn.

“Mọi người tìm được em ở Zehder, muốn em trở về.” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, trong lòng cũng dâng lên một cơn chấn động thật to, không ngờ khi gặp được người này, bản thân lại vui vẻ như vậy.

“Em.....hừ!”

Cô nói như vậy, Sâm Xuyên đột nhiên nhớ ra, cô tàn nhẫn bỏ đi, làm tổn thương trái tim của hắn. Hắn lấy tay đẩy cô ra, lại giống như một đứa trẻ, quay đầu qua chỗ khác không thèm nhìn cô.

“A.....Sâm Xuyên.”

Hành động của hắn làm cô biết hắn còn đang giận, Vân Vi bĩu môi, đáng thương nhìn bóng lưng hắn, vươn tay ra, kéo kéo âu phục của hắn, ngọt ngào làm nũng gọi tên hắn.

“Anh không được giận em nha! Vân Vi thật đáng thương! Ở nước ngoài rất nhớ anh, đến ăn không ngon, ngủ cũng không yên, anh xem, em gầy thế này.....” Cô đứng trước mặt của Sâm Xuyên, kéo tay của hắn, vuốt gương mặt nhỏ nhắn gầy đi thấy rõ của cô.

Sâm Xuyên giống như không nghe thấy cô nói....vẫn là không để ý đến cô.

“Sâm Xuyên.....anh không quan tâm em sao?” Mắt to đối diện ánh mắt mang theo hờn giận của hắn, cô uất ức hỏi: “Lần sau em sẽ không như vậy nữa, anh đừng giận Vân Vi có được hay không?”

“Tại sao không chăm sóc tốt cho bản thân?” Sâm Xuyên vẫn còn giận, nhưng cúi đầu nhìn thấy người con gái thật gầy trước mắt, thì không khỏi đau lòng.

Vất vả lắm mới nuôi cô ấy có được chút thịt, tại sao mới có vài ngày, mà gầy ra thế này?

“Người ta rất nhớ anh, anh còn giận người ta như vậy.” Cúi đầu, thanh âm của Vân Vi như đang khóc.

“Ai bảo em lén chạy đi.” Hắn bắt đắc dĩ sờ sờ gương nhỏ nhắn của cô, vì bản thân không cách nào nổi giận với cô, giọng nói cùng ánh mắt lại khôi phục vẻ dịu dàng giống như trước.

“Em lén chạy đi bao giờ?” Lúc đó không tìm được anh, lại không thấy Chi Liễn, người ta nóng lòng, mới nghĩ đi trước hãy nói.....” Về mặt Vân Vi oan ức, chu miệng giải thích.

“Vậy em có thể gọi điện thoại về.”

“Em có sử dụng điện thoại công cộng gọi nha! Nhưng mà luôn là không gọi được.” Vân bĩu môi, vô tội nói.

Thì ra những số điện thoại lạ kia là của cô gọi đến.

Giải thích rõ ràng, Vân Vi còn dùng vẻ mặt đáng thương lại vô tội nhìn hắn, Sâm Xuyên không nhịn được thở dài.

Đối với cô.....hắn chính là không thể nổi giận, hơn nữa khi biết bản thân hiểu lầm cô, tâm trạng hắn cũng trở nên tốt hơn.

Ma lực của tình yêu.....thật đáng sợ.

“Thôi, lần sau không như vậy nữa.” Người bình an trở về coi như tốt rồi, Sâm Xuyên thấp giọng nói, mang cô ôm vào trong ngực, để thân thể cô cảm nhận vòng ôm ấm áp của hắn.

Về mặt thỏa mãn, hắn quên mất ở chỗ này còn nhiều người, tựa như ngồi xem kịch vui, nhìn chằm chằm hai người họ, chỉ là hắn không ngừng thì thầm nói nhớ ở bên tai cô.

Vân Vi thực hiện được âm mưu, thừa lúc Sâm Xuyên không chú ý, nhìn về phía đám người kia, đưa tay làm ra vẻ chiến thắng, trên mặt mở nụ cười tinh ranh.

Mọi người vừa thấy động tác của cô, không nhịn được khẽ cười, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra chỉ có tổng giám đốc phụ nhân mới có năng lực chống lại vẻ lạnh nhạt của tổng giám đốc, khiến hắn trở nên dịu dàng.

Mọi người ở đây ‘thức thời’ (hiểu tình hình) mà đứng lên, lặng lẽ rời đi, để lại không gian yên tĩnh, cho đôi tình nhân này, để họ có thể thỏa thích mà nói lời yêu với nhau.

Xem ra.....không lâu nữa, mọi người có thể tham dự hôn lễ của tổng giám đốc rồi.

———hết chương 10———

14. Chương Kết

“Tôi mặc kệ! Anh ta bắt nạt tôi.”

Bước chân Vân Vi không chút nào tao nhã, cô hướng về phía trước mà chạy, làm cho đám người ở sau lưng cô hốt hoảng mà kêu la.

“Cô, cô chủ! Người cẩn thận một chút, nơi này rất nguy hiểm, người, người đừng đi qua!” Mọi người thở hổn hển ở sau lưng đuổi theo, trong miệng không ngừng nhắc nhở, chỉ sợ ngộ nổ, Vân Vi té ngã, bọn họ liền không gánh vác nổi.

Nhưng mọi người đối cô đã hết cách, cậu chủ lại không có ở nhà, nên làm thế nào cho đúng đây?

“Cô, cô chủ, cẩn thận cục đá nhỏ kia!”

Vân Vi giống như không muốn, cô chạy như điên về phía trước, không thèm để ý đến đám người sau lưng.

Thật tức chết đi được, cô sắp tức chết rồi, Hạ Vân Vi cô kiếp này chưa từng mất mặt như thế này, chưa từng có!

Tên đàn ông ghê tởm này, thấy cô chậm chạp không muốn gả cho hắn, cho nên mới lấy chiêu này để bỡn cợt cô, làm bụng cô lớn ra, để cô không gả cho hắn là không được.

Ghê tởm, quá ghê tởm, cô thề từ nay về sau, tuyệt đối không thèm để ý đến người đàn ông đáng ghét đó, nhất định không!

Vân Vi thở phào chạy đến cửa chính, trên tay cầm một chiếc túi nhỏ định bỏ đi.

“Vân Vi à! Cẩn thận đứa bé trong bụng á! Con đi nhanh như vậy sẽ bị thương đấy.” Đi theo phía sau mọi người là hai ông bà Kurosawa, cũng thở hổn hển không ngừng kêu la, hai người là vì cô và đứa bé, một lòng nhắc nhở, khẩn trương đi theo cô.

“Con phải đi, không cần phải nhìn tên đàn ông xấu xa kia nữa. Ghê tởm, trêu tôi, Hạ Vân Vi tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng bị trêu như vậy. Ghê tởm! Ghê tởm!” Trên mặt cô có vẻ tức giận, đối với những tiếng kêu ở sau lưng cô ngoảnh mặt làm ngơ, trong miệng mắng Sâm Xuyên, hận không thể đem hắn cắt thành 8 khúc.

“Á!”

Nhất thời, cô không chú ý đến cục đá dưới chân, bị vấp ngã, cô cảm thấy thân thể của mình đang rơi xuống, Vân Vi nhắm mắt lại, chờ đợi một cái ‘tiếp đất’ thật đau đớn.

Mọi người lớn tiếng hét chói tai, đưa tay che mắt của mình, không dám nhìn.

Thật lâu, thật lâu sau, Vân Vi cảm thấy mình được một lòng ngực ấm áp đỡ lấy thật chắc.

Cũng may, cũng may không có ngã xuống, nếu không chắc sẽ đau chết.

“Hạ Vân Vi!”

Tiếng gào thét giận dữ từ trên đầu truyền xuống, sau đó cô cảm thấy thân thể sau lưng mình có chút rung rung, đủ để thấy chủ nhân của nó giận dữ cỡ nào.

Vân Vi ngẩng đầu lên, mắt to nhìn Sâm Xuyên, nhìn thấy đôi mắt hắn đang bốc lửa, vô cùng dọa người.

“Em ở đây làm gì?” Sâm Xuyên nhìn chằm chằm túi hành lý nhỏ trên tay cô.

“Không nhìn thấy sao? Tôi muốn bỏ nhà trốn đi.” Vân Vi không chút nào sợ hãi cơn giận của hắn, ngẩng đầu thật cao, nhìn thẳng hắn mà lớn tiếng nói.

“Bỏ nhà trốn đi?” Lòng mày hắn co rúm lại, vẻ ảm đạm (nhấn nạt) trên mặt hắn như sắp bốc hỏa, nhẹ giọng nói.

Ở công ty hắn nhận được điện thoại của cha mẹ, bảo bác sĩ chẩn đoán Vân Vi mang thai, Sâm Xuyên khẩn trương lại vui vẻ vội chạy về nhà, lại nhìn thấy được màn chào đón như vậy.

“Dĩ nhiên, cái người này là đàn ông gian xảo, cầu hôn phải không, liền đem bụng của tôi làm lớn, nếu tôi mà không đi, có ngày bị anh bắt nạt đến chết!” Hai tay chống nạnh, cô nói như là chuyện đương nhiên.

Ngày đó, Sâm Xuyên theo đúng kế hoạch cầu hôn với cô, ai ngờ Vân Vi kiên trì không muốn kết hôn nhanh như vậy, vì hoàn thành ý muốn cưới cô, hắn tính toán trước tiên để cho cô có đứa bé, sau đó có con rồi cưới.

Mà người đang thở phào trước mặt này, lại vì tin tức mình mang thai mà bị đá kích lớn.

“Em đang mang thai, còn muốn đi đâu? Quá nguy hiểm.” Sợ rằng vẻ mặt tức giận của mình sẽ dọa đến người con gái trước mặt, hắn đưa tay đè ép cái trán đang đau, tốt bụng nói lời khuyên bảo.

“Mặc kệ! Đều tại anh! Hại tôi đây không thể xinh đẹp nữa rồi, sau này muốn đi quyến rũ đàn ông thì làm thế nào! Tôi muốn đi Zehder tìm Chi Liễn á! Tôi muốn gọi chồng của Chi Liễn là giáo phụ*, bắt anh đánh đòn, hay là gọi chồng của Thiên Cầm là môn chủ*, treo anh lên đánh một trận, tội danh là: không có sự cho phép của tôi, làm ỷ nhân tôi mang thai.” Vân Vi hừ một tiếng, lướt qua Sâm Xuyên đi ra ngoài cửa.

(*giáo phụ: là người đứng đầu một tổ chức xã hội đen

*môn chủ: là người đứng đầu một gia tộc)

Bổ sung thêm, sau khi từ Zehder trở về, Sâm Xuyên liền thay Vân Vi hỏi thăm tin tức của các chị em bọn họ.

Vừa nghe cô nói như vậy, tia lý trí còn sót lại của Sâm Xuyên cuối cùng cũng tan rã, gương mặt hần lạnh lẽo, một tay nhắc cô lên vai, một nói một lời liền bước vào nhà.

“Anh làm gì đấy? Đồ tồi, cho tôi xuống, tôi phải bỏ đi!” Vân Vi bị dọa sợ đến kêu thành tiếng, đến khi ở trên vai hắn rồi mới hoàn hồn vừa la hét vừa quơ tay chân.

“Muốn đi quyến rũ đàn ông? Kieps sau cũng đừng nghĩ đến. Không khiến em mệt mỏi đến không thể xuống giường được, tôi không gọi là Kurosawa Sâm Xuyên.” Sâm Xuyên từ trong miệng nghiêng răng nói ra câu này, liền khiêng Vân Vi, lướt qua vẻ mặt sững sờ của mọi người và cha mẹ.

Đã là người của hắn, trong đầu cô ấy còn suy nghĩ muốn đi câu dẫn đàn ông? Thật làm hắn tức chết!!!

“Chồng à, đây là con trai của chúng ta sao? Cầm thấy hắn trở nên rất xa lạ, thật là đáng sợ!” Kurosawa Ngọc Diệp bị hoảng hốt vỗ vỗ lồng ngực của mình, không nhận được hỏi chống.

“Là có chút dọa người.” Kurosawa Vũ Lang đi theo phía sau vợ gật đầu một cái.

Con trai họ vốn là lạnh như khối băng, giờ phút này lại giống như đồng lửa, hắn quả thật cũng không quen.

“Nhưng mà so với dáng vẻ lạnh như băng thì được rồi.” Hắn cười cười an ủi vợ.

“Vậy cũng đúng, như vậy trong nhà mới có sức sống. Ha ha ha!” Ngọc Diệp hài lòng cười ra tiếng, sớm biết như vậy lúc đầu không đi thăm bằng hữu rồi, ở lại đây nói không chừng có kịch vui để xem rồi.

Trong nhà Kurosawa vang vọng tiếng thét chói tai cùng tiếng ồn ào, đến khi Sâm Xuyên cùng Vân Vi tiến vào trong phòng, cuối cùng dần dần biến mất.

Bên ngoài yên tĩnh, trừ tiếng chim hót, chỉ còn tiếng cười của mọi người.

—————hoàn—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xinh-dep-cua-tong-giam-doc>